

63 575

MISTR DIALOGU
A ZÁPLETKY
Chicago Tribune

John D. Mac Donald
**TMAVOMODRÉ
SBOHEM**

Napínavý příběh floridského detektiva Travise McGee

John D. MacDonald

Tmavomodré

sbohem

The Deep Blue Good By

PRAGMA, 1991

Uno

Původně to měl být klidný večer doma. Doma znamená na palubě Busted Flush, patnáctimetrového hausbótu, můstek číslo F18, přístav Bahia MaR, Lauderdale.

Doma je tam, kde má člověk soukromí. Zatáhnete všechny rolety, zavřete poklopy a díky bzukotu automatického větráku, který spolkně všechny zvuky zvenčí, neslyšíte, co se děje na lodi hned vedle. Můžete být v raketě mířící na Venuši nebo někde pod ledovcem.

Protože tu bydlím, říkám tomu obývací a když bydlím, tak nedělám nic, což je jedna z mých hlavních činností. Ležel jsem na pohovce, díval se na svazek klíčů a pokoušel se přimět k tomu, abych Busted Flush zase na čas přemístil k jinému kotvišti. Busted Flush má dva dieselové motory Hercules, které ji ženou šestiuzlovou rychlostí. Nechtel jsem se stěhovat, Lauderdale se mi líbí. Už jsem tu tak dlouho, že je to až s podivem.

Chookie McCallová vymýšlela choreografii na nějakou pítomost. Přišla ke mně, protože tu měla soukromí a dost místa. Odtáhla stranou nábytek, který jí vadil, rozmístila pár zrcadel z hořejší kabiny a spustila svůj malý metronom. Měla na sobě vybledlý, rezavě červený trikot s černým lemováním. Z tmavých vlasů si upletla cop.

Pracovala tvrdě. Pokaždé, když si projela určitou sekvenci, maličko ji pozměnila a když byla spokojena, přeběhla ke stolku a zapsala si několik poznámek.

Práce tanečnice je stejně náročná jako práce horníka. Chookie dupala, skákala a kroutila svým krásným, perfektně rostlým tělem a ztěžka oddychovala. Přesto, že klimatizace jela naplno, pokoj byl cítit ostře nasládlou vůní jejího těla. Pohled na Chookie byl pro mne příjemným rozptýlením. Díval jsem se, jak se jí ve světle stropní lampy lesknou na dlouhých rukou a nohou drobné kapičky potu.

„Ksaku!“, sykla a rozzlobeně škrtala v notýsku.

„Co je?“

„Nic, co by nešlo opravit. Musím si přesně rozmyslet, kde kdo bude stát, jinak by mohla jedna druhou kopnout do hlavy. Občas se v tom zamotám.“

Udělala si ještě několik poznámek a já se vrátil k měření mělčiny severovýchodně od Content Keys. Byl právě odliv. Chookie ještě asi deset minut pracovala, pak si všechno zapsala a opřela se o hranu stolu. Ztěžka oddychovala.

„Trave?“

„Mmm?“

„Dělal sis legraci, když jsi tuhle mluvil o tom, jak si vyděláváš na živobytí?“

„Co jsem říkal?“

„Znělo to dost divně, ale asi jsem ti to věřila. Říkal jsi, že když pan X má něco cennýho a pan Y mu to sebere a zdá se, že neexistuje způsob, jak by to pan X mohl dostat zpátky, tak ty s ním uzavřeš obchod, že to pro něho zpátky získáš, ale půlku si z toho pak vezmeš a z ty půlky žiješ tak dlouho, než se zase naskytne něco jinýho. Říkám to dobře?“

„Trochu zjednodušeně, ale tak nějak to funguje.“

„Nedostaneš se přitom někdy do maléru?“

„Jak kdy. Pan Y kolem toho většinou nemůže dělat moc velkéh rozruch. A protože já jsem něco jako poslední naděje, honorář je padesát procent. Pro pana X je půlka lepší než nic.“

„A všechno to držíš pěkně pod pokličkou.“

„Navštívenky natištěný nemám, jestli myslíš tohle. Co bych na ně psal? Travis McGee — Vracení ztracených věcí?“

„To mi tedy řekni, kolik takový práce najdeš?“

„Dost, abych si mohl vybírat. To je záležitost kultury tyhle společnosti, zlato. Čím je komplikovanější, tím víc je polozákonných cest ke krádeži. Občas mi pomáhají bývalí klienti. A kdybys vzala do ruky noviny a četla pořádně, a kdybys četla i mezi řádky, třeba bys našla nějakýho tlustýho spokojenýho pana Y a chudáka pana X se zaťatejma zubama. Já rád pracuju na větších případech. Mám veliký výdaje. A pak si můžu vybrat další část svý penze. Místo toho, abych do ní šel až v šedesáti, tak si ji po kouskách vybírám už dneska.“

„A co kdyby se něco naskytlo zrovna teď?“

„Obrat'me list, slečno McCallová. Že by sis třeba vzala na chvíli volno a zabrnkala Frankovi na nervy? Dáme dohromady menší partičku a vyrazíme si lodí dolů do Marathonu. Řekněme tak čtyři pánové a šest dam. Žádněj ožrala ani fňukal, žádný párkování, žádněj pochybněj živel ani fotografickej nadšenec, nikdo, kdo si z prvního slunce úženě úpal, žádněj neplavec, nikdo, kdo...“

„McGee, prosím tě! Já to myslím vážně.“

„Já taky.“

„Chtěla bych, aby sis promluvil s jednou dívkou. Před pár měsíci jsem ji najala pro naši skupinu. Je o něco starší, než my ostatní. Kdysi profesionálně tancovala a už se do toho zase docela dobře dostává. Ale já si fakticky myslím, že potřebuje, aby jí někdo pomohl. A myslím, že nikdo jinej než ty nepřípadá v úvahu. Jmenuje se Cathy Kerrová.“

„Lituju, Chook. Za poslední čtyři měsíce mám vyděláno dost. A já pracuju nejlíp, když začnu bejt nervózní.“

„Ale ona si myslí, že může jít o fůru prachů.“

Podíval jsem se na ni. „Ona si to myslí?“

„Nikdy je neviděla.“

„Co prosím?“

„Tuhle večer se trošku namazala a měla ubrečenou náladu, tak jsem ji chtěla ukonejšit a ona mi to všechno vyklopila. Jenomže by ti to měla říct sama.“

„Jak mohla přijít o něco, co nikdy neviděla?“

Chookie nasadila takový ten rybářský úsměv, z něhož lze usoudit, že ryba zabrala. „Na mě je to moc komplikovaný a mám strach, že bych to mohla poplést. Koukej, Traviši, uděláš to pro mě? Promluvíš si s ní?“

Povzdychl jsem si. „Tak ji sem někdy přived’.“

Přistoupila ke mně, vzala mě za zápěstí a koukla se mi na hodinky. Už dýchala pravidelně. Trikot měla ještě tmavý od potu a padl jí stejně dokonale jako její skutečná pokožka. Celá se rozzářila. „Já věděla, že jsi hodnej kluk, Trave. Bude tu za dvacet minut.“

Podíval jsem se na ni. „Ty jsi fakt umělkyně, McCallová.“

Pohládila mě po vlasech. „Cathy je prima holka. Bude se ti líbit.“ Vrátila se doprostřed místnosti, spustila metronom, prostudova-

la své poznámky a pustila se znovu do práce. To jest začala skákat, dupat a namáhavě supět. Nikdy si na baletu nesedejte do první řady.

Zkusil jsem pokračovat ve značkování kanálu a hladiny přílivu, ale už jsem se nedokázal soustředit. S tou ženou jsem mluvit musel, ale za žádnou cenu jsem se nemínil zaplést do nějakého bláznivého plánu. Už jsem měl pečlivě promyšlenou svou příští akci a čekal jsem jenom na chvíli, kdy budu dokonale připraven. O zábavu jsem měl postaráno a o žádnou další jsem nestál. V duchu jsem se usmál Chookině otázce, odkud беру své projekty. Sama teď byla názorným příkladem toho, že se odevšad vynořují stále nové a nové.

Přesně v devět hodin zazvonil zvonek, který jsem propojil se spínačem na molu. Kdyby někdo nezazvonil, přešel řetěz, vstoupil na lávku a šlápl by na rohož na zadní palubě, okamžitě by se ozval varovný gong, který uvádí do provozu řadu ochranných opatření. Já nemám na nenadálá překvapení žaludek. Už jsem si jich užil až dost. Vždycky mi zkazí náladu. Vyloučení zbytečného rizika je tou nejlepší cestou, jak zůstat naživu.

Rozsvítil jsem světla na zádi a vyšel ven, supějící Chookie McCallová za mnou.

Vylezl jsem nahoru a odepnul řetěz, aby mohla dívka projít. Měla pískově světlé vlasy s účesem anglických školaček, kdy na vás zpod ostříhané ofiny vykukují dvě velikánské oči. Pro tuhle příležitost byla zbytečně dobře oblečena do černých šatů s perlovou broží. V ruce měla malou třpytivou kabelku.

Chook nás udýchaně představila a vešli jsme dovnitř. Viděl jsem, že Chook má na věk své vlastní měřítko. Tomu děvčeti mohlo být tak šesta-setmadvacet. Hnědooká blondýna, s bezbrannýma, truchlivýma a trochu zarudlýma očima anglického baseta. Ve světle lampy jsem si všiml, jak jí ty černé šaty sluší. Ruce měla upracované, ale pod jemné nabíranou černou sukní se rýsovaly pevné, elegantní nohy prozrazující tanečnici.

Chookie řekla: „Cathy, řekni Travisovi všechno přesně tak, jak jsi to řekla mně. Já jsem pro dnešek skončila a tak vás tu, nečítám o samotě a vlezu si do vany, jestli proti tomu nic nemáš, Travé.“

„Vlez si do vany, buď tak hodná.“

Dala mi jednu za ucho a zavřela za sebou dveře.

Bylo patrné, že Catherine Kerrová je silně nervózní. Nabídl jsem jí něco k pití. Vděčně přijala a řekla si o bourbon s ledem.

„Nevím, jestli v tom budete moci něco udělat,“ řekla. „Možná, že je to hloupost. Nevím, dá-li se v tom vůbec něco dělat.“

„Třeba se nedá dělat nic, Cathy. Předpokládejme, že to nemá ani tu nejmenší naději a od toho pak můžeme postupovat dál.“

„Jednou po představení jsem toho moc vypila a řekla jsem jí to a teď si myslím, že jsem o tom neměla říkat nikomu.“

V jejím jemném hlase byl slyšet takový ten nosový přízvuk, zvláštní způsob zpěvné řeči, jakým mluví lidé, kteří se náhle stali středem pozornosti.

„Jsem vdaná, nebo něco na ten způsob,“ řekla vzdorovitě. „Před třemi lety zmizel a od té doby jsem o něm vůbec neslyšela. Mám pětiletého syna, o kterého se stará má sestra. U nás doma v Candle Kay. Proto se toho bojím, ne kvůli sobě, ale kvůli Daviemu. Pro dítě člověk udělá všechno. Možná, že to jsou jenom moje představy, sama nevím.“

Tyhle lidi musíte nechat mluvit tak, jak chtějí oni sami, když se chcete dostat k jádru věci.

Usrkla ze sklenice, vzdychla a pokrčila rameny. „Když k tomu všemu došlo, bylo mi devět. V pětačtyřicátém roce. To se z války vrátil tatínek. Seržant David Berry. Tak jsem se jmenovala za svobodna, Catherine Berryová. Svého syna jsem pojmenovala po něm, i když tatínek byl už dlouho ve vězení, když se Davie narodil. Myslím, že tatínek přišel ve válce na nějaký způsob, jak vydělat peníze. Tím myslím hodně peněz. A taky našel způsob, jak ty peníze přivést sem. Nevím. Byl v Indii a v Barmě. Dva roky. Hodně pil, pane McGee, a byl to silný a prchlivý člověk. Vrátil se lodí do San Franciska. Měli ho poslat někam na Floridu, kde by byl demobilizován a pak by se byl vrátil domů. Ale v San Francisku se opil a zabil jiného vojáka. A protože si myslel, že ho zavřou a on nás už nikdy neuvidí, utekl. Domů. Ten útěk mu pak u soudu moc přitížil. Měl vojenský soud. Přišel tenkrát domů uprostřed noci, a když jsme vstaly, stál tam u přístaviště a jenom se díval na vodu. Byla mlha. Řekl matce, co se stalo a že si pro něho brzo přijdou. Nikdy předtím ani potom jsem neviděla žádnou ženu tak plakat. Přišli a sebrali ho přesně tak, jak

říkal, a odsoudili ho na doživotí do vězení v Leavenworthu v Kansasu. Ten voják, kterého zabil, byl důstojník. Maminka jela za tatínkem autobusem hned ty první vánoce, a pak každé další až do té doby, než před dvěma lety umřel. Když měla dost peněz, vzala s sebou i mě nebo mou sestru. Já tam byla dvakrát, sestra třikrát.“

Ponořila se do svých vzpomínek. Za chvíli zvedla oči a řekla: „Promiňte. Pořád myslel, že ho dříve nebo později pustí a asi by ho i pustili, ale on měl každou chvíli nějaký malér. Nikdy se s vězením nesmířil, tak jak to někdo dovede. Tatínek byl strašně hrdý člověk, pane McGee. Ale je tu něco, co vám musím říct. To bylo před tím, než si pro něho přišli. Mně bylo devět let, sestře sedm. Seděl s námi na verandě, držel nás kolem ramen a říkal, co krásného nás čeká, až ho jednou pustí z vězení. Koupil by nám každé plachetnici a koně a jeli bychom na cestu kolem světa. Měly bychom krásné šaty a každý den po celý rok jiné. Na to nikdy nezapomenu. Když jsem byla starší, připomněla jsem to mamince. Myslela jsem, že se tomu zasměje, ale ona zůstala vážná. Řekla mi, ať o tom nikdy s nikým nemluví. Také řekla, že otec všechno zařídí, jak on sám uzná za vhodné a že se jednou budeme mít všichni dobře. Ale to se samozřejmě nikdy nesplnilo. Vloni k nám přišel nějaký muž, který se jmenoval Junior Allen. Pořád se usmíval. Řekl, že byl pět let ve stejném vězení jako tatínek a že ho moc dobře zná. Taky o nás věděl věci, které se od nikoho jiného nemohl dozvědět. Proto nás potěšilo, že přišel. Říkal, že nemá vlastní rodinu. Byl to takový pihovatý, usměvavý člověk, s každým snadno navazoval kontakt a byl ohromně manuálně zručný. Nastěhoval se k nám, získal zaměstnání u benzínové pumpy Esso, a ty peníze nám přišly moc vhod. Maminka už byla nemocná, ale zas ne natolik, aby se přes den nemohla starat o děti, když Christine to je má sestra a já jsme byly v práci. Starala se o tři malé děti. O sestřiny dvě a mého syna Davieho. Bylo by bývalo lepší, kdyby Junior Allen žil s Christine. Jejího manžela zabil v jedenašedesátém hurikán. Zřítíla se na něj v Candle Keys zed'. Jmenoval se Jaimie Hasson. Měly jsme dost smůlu, co se týká manželů.“ Pokusila se o úsměv.

„Někdy je jí víc, než může člověk unést.“

„Bůh ví, že my jí měli dost. Já jsem se Allenovi líbila nejvíc. Když jsme spolu začali žít, byla už maminka moc nemocná a nemoh-

la nám pomáhat. Čím jí bylo hůř, tím víc se jako by obracela do sebe, jak to někteří lidé dělají a nevšímalá si, co se děje kolem. Christine o nás věděla a řekla mi, že to, co dělám, je špatné. Ale Junior řekl, že po tom, co Wally Kerr od nás utekl, jsem na tom stejně, jako kdybych byla rozvedená. Dokonce mi řekl, že se nemůžu rozvést dřív než za sedm let od té doby, co o sobě nedá vědět. Teprve později jsem zjistila, že mi lhal.“

„Žila jsem s Juniorem Allenem ve společné domácnosti pane McGee, a milovala jsem ho. Když maminka umřela, byla jsem ráda, že je se mnou. Bylo to krátce před vánocemi. Omývala zeleninu a jak se tak opřela o dřez, vydala takový zvuk, jako když přede kotě, sklouzla na zem a byla mrtvá. Christine přestala chodit do práce, protože se někdo musel starat o děti, ale s tím, co vydělával Junior Allen, jsme měli peněz dost. Jedna věc mi z té doby, co byl u nás, připadá zvláštní. Já jsem si tenkrát myslela, že je to proto, že se ve vězení tak sblížil s tatínkem. Strašně rád o něm mluvil. Pořád se na něho vyptával. Na to, co rád dělal, kam chodil, skoro jako kdyby chtěl žít stejně, jako žil otec před válkou, když jsem já byla tak malá, jako je teď Davie. Vzpomínám si teď na věci, které se mi tenkrát nezdály tak divné, jako se mi zdají dnes. Vzpomněla jsem si na malou rybářskou chatku, kterou si otec postavil na jakémsi zapomenutém ostrůvku. Řekla jsem to Allenovi a on si hned druhý den vzal člun a byl pryč až do večera. Vrátil se k smrti utahaný a mrzutý. Takovéhle maličkosti to byly. Ted' vím, že něco hledal, pane McGee. Šel po tom, co táta zahrabal, po tom, za co jsme si měly koupit krásné šaty a koně a jezdit kolem světa. Použil ty nejnemožnější výmluvy k tomu, aby mohl kousek po kousku rozkopat celý dvorek. Jednou jsme se probudily a Junior Allen byl pryč. To bylo někdy koncem února. Sloupky u příjezdové cesty ležely povalené na zem. Před lety je tam ze žulových kamenů postavil tatínek; na tak úzkou cestu byly moc mohutné, ale zato stály pevně. Junior Allen je povalil a utekl. Pod jedním z nich jsem něco našla. Nevím, co to mohlo původně být. Zpráchnivělé zbytky plátna, které možná mívalo barvu vojenské uniformy a nějaký drát ve tvaru svorky a pak taky něco úplně zrezavělého, co mohlo být krátkým řetězem a taky něco, co snad bývalo víkem.

Vzal si své osobní věci, takže jsem věděla, že to je zase jako s Wally Kerrem. Nemělo cenu ho hledat. Po třech týdnech se ale znovu objevil v Candle Key. Nepřišel za mnou. Přišel za paní Atkinsonovou. To je jedna krásná žena, která bydlí v jednom z těch velkých nových domů. Asi se s ní seznámil, když pracoval u Essa a ona tam jezdila tankovat. Lidé mi řekli, že bydlí u ní a že přijel v drahých šatech a novou lodí a že se k ní rovnou nastěhoval. To mi řekli a pak se dívali, jak se na to budu tvářit. Čtvrtý den jeho pobytu ve městě jsem na něj narazila. Pokusila jsem se promluvit si s ním, ale on se jen otočil a šel pryč. A já se ponížila k tomu, že jsem se rozběhla za ním. Nasedl do jejího auta, ona v něm nebyla, šacoval si kapsy a nadával, protože nemohl najít klíče. Brečela jsem a ptala jsem se ho, proč mi to všechno dělá. Odpověděl, že jsem malá zkurvená děvka a že se mám vrátit do bažin odkud jsem přišla. Bylo u toho dost lidí a tak si měli o čem povídat. Jeho loď stála přivázaná u mola před domem paní Atkinsonové. Je to veliká jachta a je napsaná na něj. Pak zavřeli dům a vyjeli si někam za město. Ted' vím, že byla opatrná na peníze a nikdy by mu takovou loď nekoupila. A taky vím, že když žil Junior Allen u nás, neměl ani dolar navíc. Ale pořád hledal, hledal a hledal a když to našel, zmizel a pak se vrátil bohatý. Ale myslím, že s tím nikdo na světě nic nezmuže. Chookie chtěla, abych se vám se vším svěřila, tak vám to říkám. Nevím, kde je Allen ted'. Nevím, jestli to ví paní Atkinsonová, pokud s ním někam neodjela. A i kdyby ho někdo našel, co by mohl dělat?“

„Bylo na té lodi napsáno jméno a domovský přístav?“

„Říkal jí Play Pen, z Miami. Nebyla to úplně nová loď, ale to jméno bylo nové. Pár lidem ukázal papíry, aby dokázal, že mu patří. Myslím, že si ji někdo nechal udělat na zakázku. Byla asi patnáct metrů dlouhá, s bílými boky, šedým trupem s modrým pruhem kolem dokola.“

„Pak jste odjela z Candle Key.“

„Krátko nato. Neměly jsme dost peněz, když pracovala jen jedna z nás. Když jsem byla malá, viděla mě jedna turistka tancovat. Vždycky, když v zimě přijela, tak mi dávala zdarma hodiny tance. Než jsem se vdala, pracovala jsem dva roky nahoře v Miami jako tanečnice. Tak jsem se k tomu vrátila a protože mám slušný plat,

můžu Christine posílat poměrně dost peněz. V Candle Key jsem už stejně nechtěla zůstat ani minutu.“

Podívala se na mě svýma pokornýma hnědýma očima, ve svých nejlepších šatech, které si vzala jen kvůli schůzce se mnou. Svět se ji ze všech sil snažil ponížit a udolat, ale v těch nejhorších chvílích se ukázalo, jak tuhý má kořínek. Objevil jsem v sobě nepochopitelný odpor vůči Junioru Allenovi, tomu usmívajícímu se chlapíkovi. Já na city moc nedám. Vyhýbám se jim. Stejně tak si dávám pozor i na spoustu jiných věcí, jako jsou úvěrové karty z plastiku, daň ze mzdy, pojistky všeho druhu, důchodové zabezpečení, bankovní konta, kolky, hodiny, noviny, hypotéky, kázání, zázračné tkaniny, deodoranty, formuláře, politické strany, veřejné knihovny, televize, herečky, obchodní komory, procesí a pokrok.

Dávám si pozor na všechnu tu pochmurnou, nahromaděnou, i všude rozlezlou špínu, ze které jsme postavili blýskavou stavbu na hliněných nohách, která se nejen leskne, ale na které jsou také patrné stupidní způsoby jejího udržování.

Skutečnost je v trpělivých očích, nevyslovené strašné obvinění v trpělivých očích nervově vyčerpané ženy, která se na vás dívá a nedoufá v nic.

Ale nic z toho není materiál, který by se hodilo vyprávět veselému Travisovi McGeeovi. Já si dávám pozor i na upřímnost.

„Nechte mě, ať si to všechno trochu promyslím, Cathy.“

„Jistě,“ řekla a odložila prázdnou sklenici.

„Ještě skleničku?“

„Ne, děkuju. Už musím jít.“

„Dám vám vědět přes Chook.“

Vyprovodil jsem ji ven. Všiml jsem si jedné dojemné maličkosti. Bez ohledu na všechny rány osudu byl její krok tanečnice pevný a lehký, jako by byl nějakým zvláštním projevem radosti.

Dos

Přešel jsem obývací, zaklepal na dveře a vešel do kajuty. Chookiny čisté šaty ležely na mé posteli a její propocení trikot se válel vedle na zemi. Slyšel jsem, jak se ve vaně převaluje a tiše si brouká.

„Chook,“ řekl jsem směrem k pootevřeným dveřím.

„Pojď dál, zlato. Mně to nevádí.“

Koupelna byla plná páry a voněla mýdlem. Postarší seladon z Palm Beach, který si dal loď udělat na stará kolena, ji vybavil mnoha příjemnými doplňky. Jedním z nich byla vana, napůl zapuštěná do podlahy, bleděmodré, dva a půl metru dlouhá a metr dvacet široké umělecké dílo. Chook v ní ležela pohodlně natažená, dlouhé černé vlasy, na kterých se zvolna rozpouštělo mýdlo, se jí pohupovaly na hladině. Kývla na mě a já si sedl na široký okraj vany k jejím nohám.

Řekl bych, že Chookie je tak dvacet tři, dvacet čtyři let. V obličeji vypadá trochu starší. Má takový přísný výraz, jaký je vidět na starých obrázcích préríjních Indiánů. Když se hodí do gala, má impozantní, působivý obličej, vyzařující sílu a důstojnost. A když se jí to nepovede, vypadá jako darmouthský školák, kterého právě vystrojili ke slavnostnímu zpěvu na kostelním kůru. Ale její tělo, které jsem viděl z té nejdůvěrnější blízkosti, bylo nesrovnatelně, až nemilosrdně ženské, lesklé, lákavě zaoblené pod jemnou vrstvou tuku se rýsovaly vypracované svaly. Byla to jakási zvláštní výzva a já nevěděl, kam až můžu zajít, jen jsem věděl, že prostě nemůžu překročit určité hranice s dívkami, jako je Chook, které mají svou vlastní silnou osobnost a vědí, co od člověka chtějí. Vyzývala mě, ale současně si věřila mnohem míň, než jak se navenek tvářila.

„Tak co Cathy?“ řekla nucené samozřejmým hlasem.

„Je dost zdecimovaná.“

„Jak by taky ne. Co takhle jí pomoci?“

„Nejdřív by se toho muselo dost zjistit. Možná až moc. Asi by to trvalo pěkně dlouho a stálo by to řadu peněz.“

„Jenomže tohle bys jí nemohl říct dřív, aniž ses na to předem podíval.“

„Mohl bych to prostě odhadnout.“

„A nedělat nic.“

„Co tě to chytlo, Chook?“

„Mám ji ráda. A dalo jí to zabrat.“

„Tenhle velikej svět je plnej hodnejch lidí, co pravidelně dostávají rány pod pás. Někdo prostě nešťestí přitahuje. Mají ve všem smůlu, i nebe jim padá na hlavu. A s tím ty nic nenaděláš.“

Stříkla na mě vodu a zamračila se. Levou rukou jsem byl opřený o okraj vany. Chook najednou vynořila svou dlouhou, mokrou, teplou vodou zružovělou nohu a položila si ji na hřbet mé ruky. Prsty mi v jakémisi podivném sevření zaťala do předloktí a s očima poplašenýma vlastní troufalostí chraptivě řekla: „Ta voda je skvělá.“

Nic chytrého mě nenapadlo. „Na co si hraješ?“

Lekla se. „Co tím myslíš?“

„Jseš Chookie McCallová, velice rozhodný a ctižádostivý děvče, nepodléhající nějakým záchvatům opuštěnosti. A my dva jsme už pár měsíců dobrý kamarádi. Když jsem jednou zkusil štěstí, docela jasně a rozhodně jsi mě odkázala do patřičných mezí. Tak na co si to teď hraješ? To je poctivá otázka.“

Stáhla nohu zpátky. „To musíš bejt taková mrcha, Trave? Možná, že jsem měla záchvat opuštěnosti. Proč se musíš na tohleto ptát?“

„Protože tě znám, a protože nešťastnejch lidí je už dost.“

„Co má zas tohle znamenat?“

„Chook, lásko moje, ty prostě nejsi dost primitivní na obyčejnej rekreační sex. Jsi mnohem složitější osobnost. Tudiž tohle velice příjemný a neočekávaný pozvání musí být součástí nějakýho projektu nebo plánu nebo něčeho, co se týká nejbližší budoucnosti.“

Výraz v jejích očích mi napověděl, že jsem se trefil do černého. „Ať už to bylo cokoliv, zvorals to výtečně.“

Usmál jsem se na ni. „Jestli jde o pouhou kratochvíli, bez nějakých úmyslů, dohod nebo závazků až do smrti, jsem ti k službám. Ty se mi líbíš. Líbíš se mi natolik, že tě nenechám cokoliv předstírat, i když je to pro mě děsný pokušení. Ale pak bys musela sama sebe přesvědčovat o tom, že jsi udělala dobře, protože jak jsem ti už řekl, nejsi žádnej primitiv. Jsi silná ženská. A já do tvý budoucnosti nepatřím, rozhodně ne pokud jde o city.“ Vstal jsem a podíval jsem se

dolů na ni. „Ted’ znáš pravidla hry a záleží jen na tobě. Stačí houknout.“

Vyšel jsem ven z koupelny. V duchu jsem přezkoumal svůj ryzí charakter a říkal jsem si, jestli by mi pomohlo a mělo-li by nějakou cenu, kdybych ted’ párkrát praštil hlavou o zeď. Nehty jsem zaryl hluboko do dlaní, uši jako by rostly do podlouhlých chlupatých útvarů, a jak jsem pomalu přecházel sem a tam, pořád se natáčely směrem ke koupelně v očekávání její plaché výzvy.

Když konečně vyšla ven, měla na sobě bílé kalhoty a černou blůzu, vlasy převázané červeným šátkem. Taneční trikot si složila do plátěné tašky. Vypadala unaveně, plaše a zakřiknutě, a když ke mně přistoupila, její oči se vyhýbaly mým. Její volné oblečení zakrývalo ženskou zralost.

Vzal jsem jí tvář do dlaní a políbil na měkké, teplé, pokorné indiánské rty. „Co to všechno mělo znamenat?“ zeptal jsem se.

„Hádám se s Frankem. Dost ošklivě. Tak jsem si asi chtěla něco dokázat. Ted’ si připadám jako uplnej pitomec.“

„To nemusíš.“

Vzdychla. „Ale pak by mi bylo ještě hůř. Aspoň myslím. Jednou. Tak díky za to, žeš byl chytřejší než já.“

„Nebylo to lehký, to mi věř.“

Zamračila se na mě. „Co se to se mnou děje? Proč jsem se místo do něho nezamilovala do tebe? On je fakticky hroznej. Pořád mě nějak ponižuje. Ale když vejde do pokoje, někdy je mi tak, jako bych ze samý lásky k němu měla omdlít. Myslím, Trave, že proto tak chápu Cathy. Frank je můj Junior Allen. Prosím tě, pomoz jí.“

Řekl jsem jí, že o tom budu přemýšlet. Doprovodil jsem ji k jejímu malému autu. Byla sladká a horká noc, a já se díval, jak auto s prskajícím výfukem odváží její nedotčenou zralost zpátky k nevrlému Frankovi.

Nastavil jsem uši, neuslyším-li potlesk a troubení fanfár a čekal na slavnostní projev a medaili. Slyšel jsem však jenom pleskání vody o boky lodí, vzdálený hluk aut ze silnice, která dělí přístav od veřejné pláže, útržky hudby, smích z lodě a pískot komára, který směřoval na můj krk.

Nakopl jsem betonový sloupek na molu a poranil si palec. Tyhle kamarádské roky z dětství jsou jasný podvod. Svět se má údajně hemžit báječně amorálními děvenkami, pro které je sex příjemnou společenskou záležitostí. Nová kultura. Jasně, jsou takové a seženete jich nepřeborné množství, ale chybí tomu vkus. Žena, která nedovede ohlídat sama sebe, nebude moc platná ani nikomu jinému. Stanou se z nich vymoženosti civilizace, něco jako ručník pro hosty. A roztomilosti, které říkají, podobně jako jejich vzdechy ve chvílích rozkoše a následného uvolnění jsou vyvedeny stejně profesionálně jako hotelové iniciály na těch ručnících. Jenom žena, která má dost hrdosti a je schopna citového života, je skutečně hodná aktu lásky, a chcete-li takovou, existují jenom dvě možnosti, jak ji získat. Buď musíte lhát a tím se rozcházíte se svým smyslem pro odpor k podvodům, anebo zapojíte své city, zodpovědnost a stálost, kterou po vás ona musí samozřejmě vyžadovat. Miluji tě může být řečeno jen dvěma způsoby.

Ale napětí je také součástí života a najednou jsem zjistil, že mířím k Alabamskému Tygrovi, lodi, na které se koná permanentní plovoucí večírek. Uvítaly mě už jen nesrozumitelné pozdravy. Vypil jsem svou skleničku, předvedl jsem, jak dovedu být nesnesitelně roztomilý, přiměřeně záhadný a neuvěřitelně vtipný společník. Přitom jsem pozorně sledoval momentální vztahy mezi přítomnými, až se mi podařilo odhadnout dvě dívky, které připadaly v úvahu. Rozhodl jsem se pro jakousi otravnou zrzku z Waka, jménem Molly Bea Archerová, opatrně jsem ji oddělil od ostatních a přiopilou a ochotnou jsem ji dotlačil zpátky na Busted Flush. Jásala, jaká je to roztomilá stará lodička, pobíhala tam a zpátky, vzdychala nadšením nad vybavením a doplňky, zkrátka byla jako hravé kotě až do okamžiku, kdy se střetla s neúprosnou skutečností, že nastal čas jít do postele. S naučenou obratností a přirozenou pílí vklouzla do společenského rituálu. Odpočívali jsme a vyměňovali si vzájemně komplimenty. Molly řekla, že má strašný problém — neví, jestli se má vrátit zpátky do Bayloru a ještě jeden rok studovat, nebo jestli si radši nemá vzít nějakého roztomilého staršího páníčka, který by ji děsně miloval, nebo jestli by neměla vzít práci v Houstonu v některé roztomilé menší pojišťovně. Pak vzdychla, dala mi pusku na tvář a přátelsky plácla po zádech, vstala, namalovala se, nasoukala do šortek a podprsenky od

plavek a po tom, co jsem nalil dva nové drinky do skleniček, které jsme si přinesli z tamté lodě, jsem ji doprovodil zpátky na večírek k Tygrovi a ze zdvořilosti tam ještě další čtvrthodinku poseděl.

Když jsem pak ležel ve tmě ve své posteli, cítil jsem se opuštěný, starý a podvedený. Molly Beaová se v lásce angažovala asi tolik, jako ty gumové panenky, co si je námořníci kupují v japonských přístavech.

A v té tmě se mi vybavily hnědé, pokorné oči Cathy Kerrové pod nevinnou kšticí pískově blond vlasů. Molly Beaovou s pevným bílým poprsím, lehce poprášeným zlatými pihami, by nikdy život nemohl takhle ponížít, protože by se do jeho krutosti nikdy nedala vtáhnout. Nikdy by nemohla být obětí vlastních falešných představ, protože pro ni nebyly podstatné. Vždycky by si našla nové, když by ty staré bylo třeba zahodit. Ale Cathy byla v koncích s tou svojí klamnou představou lásky, která se zázračně proměnila v pocit hanby.

Možná, že jsem opovrhoval tou částí svého já, která měla nálepku Junior Allen. Jak by se asi těmto nočním myšlenkám divili přátelé toho bezstarostného Travise McGeeho, toho vysokého, hnědovlasého mořského tuláka s klátivou chůzí, toho holkaře s vlasy jako hřebíky, toho lovce malých dravých ryb, pijáka ginu, povaleče na plážích, věčného vtipálka, toho zjizveného vyhnance z civilizované společnosti.

Ale lítost, rozhořčení a pocit viny, to jsou věci, které musíte před veselými kumpány pečlivě skrýt.

Vylezte s tím až v noci.

McGee, starej brachu, ty víš, jak žít.

Roztomilej starej brachu.

Původně to měl být poklidný večer doma. Až do chvíle, než přišla Cathy Kerrová a bylo po klidu. Konečně jsem si mohl přiznat, že k mému neslavnému dobrodružství se zrzkou od Tygra nedošlo proto, že bych si odepřel dovádění v pěně s Chook, ale protože jsem se snažil nevidět výzvu, kterou mi Cathy položila do klína. Mohl jsem si klidně dovolit několik měsíců nicnedělání. Ale Cathy ve mně probudila neklid, pobouření, ten počátek nutkání vyšvihnout se beze

studu na svého nemocného oře, vyleštit zrezivělou zbroj, sklonit staré, nalomené kopí a křičet hurá.

Po tomto rozhodnutí se ihned dostavil spánek.

TRES

Druhý den ráno, po tom, co jsem připravil prádlo na praní, jsem odemkl kolo a šlapal ke garáži, ve které mám před solí a sluncem schovanou Slečnu Agnes. Na sklonku svého života potřebuje hodně péče a něhy. Myslím, že je jediným Rolls Roycem v Americe, který byl přestavěn na nákladák. Je to ročník 1936, a jeden z jejích předchozích vlastníků zřejmě nějak zdemoloval její horní zadní část a problém co s ní pak dál vyřešil po svém. Je jedna z těch rozměrnějších a nehledě na brutální operaci, kterou musela podstoupit, udržela si dobré jméno své rodiny a jezdí celý den neuvěřitelně tiše osmdesát mil na hodinu. Nějaký další idiot ji pak přestříkal na příšernou ocelovou modř. Když jsem ji našel, jak se stydlivě krčí v poslední řadě obrovského bazaru s ojetými auty, okamžitě jsem ji koupil a dal jsem jí jméno po učitelce, která mě učila ve čtvrté třídě a měla stejně modrou barvu vlasů.

Slečna Agnes mě odvezla po dálnici do Miami a já začal obcházet obchodníky s jachtami a klást jim své zavádějící otázky.

Poobědval jsem sendvič a poté jsem konečně našel firmu, která loď prodala. KimbyMeyer. Jakýsi Ambrose A. Allen podle jejich záznamů koupil letos v březnu třináctimetrového stadela, vyrobeného na zakázku. Jeho adresu měli v hotelu Bayway. Ten člověk, co s ním obchod uzavřel, tam nebyl. Chlapík jménem Joe True. Zatímco jsem čekal, až se vrátí, jsem zavolał do hotelu. A A. Allen tam zapsán nebyl. Joe True se vrátil v půl třetí a táhla z něho whisky. Byl to takový třaslavý hubený mužíček, který každou větu zakončil mrknutím oka a krátkým zachichotáním, jako kdyby řekl dobrý vtíp. Zachmuřil se, když se dověděl, že nejsem potenciální zákazník, ale tvář se mu znovu rozjasnila, když jsem ho pozval na skleničku. Zašli jsme do nedalekého bistra, kde ho znali tak dobře, že měl whisky před sebou dřív, než jsme stačili dosednout na barové židle.

„Abych pravdu řekl, nevěděl jsem, že tu loď kupuje pro sebe,“ prohlásil Joe True. „Lidi, který nakupují pro sebe, se naučíte brzo rozeznávat. Tenhle pan Allen spíš vypadal jako někdo, koho si najal nějaké pracháč. Za nehtama měl špínu, tetovaný zápěstí a tak. Tako-

vej tvrdej chlápek. Opálenej, rozložitej a silnej. Pořád se culil. Ukázal jsem mu pár prospektů a on se hned zeptal na cenu, tak jsem ho začal brát vážně. Rozhod se pro Jessiku III, tak se ta loď původně jmenovala.

„Dobrá loď?“

„Dobrá, pane McGee. Měla něco za sebou, ale udržovaná byla dobře. Dva motory stopětapadesátky po generální opravě. Vynikající akcelerace i akční rádius, perfektně vybavená. Stabilní i na neklidný vodě. Trochu jsme ji projeli. Chtěl řídit sám a byl moc spokojenej. Když jsme se vraceli, pěkně mě vyplašil už to vypadalo, že se pár metrů od přístaviště rozsekáme na mraky. Jenomže on dal v poslední chvíli zpátečku, já stál nahoře na přídi, a posadil nás k molu tak něžné, jako když vám dá pěkná holka pusu. A když si pak loď prohlížel, přesně věděl, kam a na co se kouknout, žádný odborný posudky nepotřeboval. I cenu dobře odhad. Rovnejch dvacet čtyři tisíc.“

„V hotovosti?“

Joe True podal prázdnou sklenici barmanovi a podíval se na mě. „Snad abyste mi radši řek, o co vám vlastně jde.“

„Jenom bych ho rád našel, Joe. Slíbil jsem to naší společné přítelkyni,“

„Když jsme všechno sepsali, tak jsem začal být trochu nervózní a šel jsem to říct panu Kimbymu a ten se zas poradil se svým právníkem. Všechno je v pořádku. Ať už měl Allen peníze odkud chtěl, na nás nikdo nemůže.“

„Proč jste začal být nervózní?“

„Nevypadal na člověka, co má normálně tolik peněz. Ani se tak nechoval, to je všechno. Ale co naděláte. Já se neptal, kde je vzal. Možná to byl nějaký výstřední boháč. Možná si na tu loď dlouho šetřil. Měl pět různých šeků, každý z jiný newyorský banky. Čtyři byly na pět, jeden na dva a půl tisíc dolarů. Zbytek doplatil ve stovkách. Dohodli jsme se, že přepíšeme jméno lodi, vyřídíme všechny formality s převodem a pak ještě uděláme takový drobnosti, jako nalakovat člun, vyměnit kotevní řetěz a tak. Mezitím přišla zpráva z banky, že šeky jsou v pořádku, tak jsem se s ním sešel u přístaviště, předal mu papíry a on si vzal loď. Ten chlápek se nikdy nepřestal usmívat. Měl takový sluncem vyšisovaný kudrnatý vlasy, jasně mod-

rý oči a pořád se culil. Podle toho, jak řídil tu loď, jsem si řek, že i když ji má psanou na sebe, kupuje ji pro někoho jinýho. Možná kvůli daním. Už jen proto, že ty šeky byly každé z jiný banky. Byl perfektně oblečený, ale ten ohoz se k němu na první pohled nehodil.“

„A od té doby jste ho neviděl?“

„Ne. Už se vůbec neozval. Asi byl se vším spokojený.“

„Kolik myslíte, že mu bylo let?“

Joe True se zamyslel. „Těžko říct. Kdybych měl hádat, řek bych asi tak osmatřicet. Ale nevypadal na ně. Mrštnej a silnej. Z lodě seskočil jako kočka a uvázal záďový i středový lano dřív, než já měl stáhnutou plachtu.“

Zaplatil jsem Joeovi třetí skleničku a zanechal ho tam s jeho kamarády. Junior Allen začínal nabývat určitějších obrysů. Ale zároveň vypadal nebezpečněji. V únoru odjel z Candle Kay do New Yorku s něčím velice cenným, co se mu podařilo proměnit v hotové peníze. Nebo alespoň část z toho. O pár týdnů později se vrátil do Miami, koupil si pěknou věcičku na moře a vrátil se zpátky do Candle Kay k té Atkinsonové. Musel si dost věřit, když se vrátil. Nebo mu to bylo jedno. Člověk, který má záznam v rejstříku, by neměl jen tak rozhazovat kolem sebe peníze, zvlášť ne tam, kde ho může udat jedna velmi rozzlobená žena.

Ale celá ta záležitost s lodí se mu vlastně ohromně hodila. Získal tak spolehlivý životní prostor. S doklady v pořádku a lodí, která se od pobřežní hlídky nemá čeho bát, bylo velice nepravděpodobné, že by mu někdo klad nepříjemné otázky. O lidech s přechodným bydlištěm na patnáctimetrových jachtách se neuvažuje jako o zločincích. Zjistil jsem, že Busted Flush je skvělý hlavní stan pro rebely. Vyhnete se většině starostí, odpovídáte na méně otázek a k náhlému odjezdu vám stačí příští příliv.

Je tu ovšem jeden háček, ale toho si Junior Allen možná nevšimne. Lidé z daňového úřadu se zajímají o všechny registrované lodě, které jsou delší než sedm metrů. Chtějí se ujistit, že nebyly zakoupeny za jejich peníze. Tak velká peněžní transakce může leckomu nasadit brouka do hlavy, a ten dotýčný třeba zatouží si s panem Ambrosem A. Allenem s přechodným bydlištěm na lodi popovídat.

Ale nejdřív by ho musel najít.

Mě zajímalo, jestli ho najdu dřív.

Zajel jsem do hotelu Bayway. Byl to takový hotel, jaké jsou na pevnině, malý, tichý, s neokázalým přepychem. Vstupní hala vypadala jako obývací pokoj v soukromém domě. Bledý recepční mě nejdříve vyslechl, pak se tiše vytratil a byl dlouho pryč. Když se opět stejně tiše vrátil, sdělil mi, že A. A. Allen v hotelu bydlel pět dnů minulý březen a odjel, aniž by řekl kam. Když se zapisoval k pobytu, uvedl pouze hlavní poštu v Candle Kay. Bydlel v jednom z nejmenších apartmá, v čísle 301. Usmáli jsme se na sebe. Sevřenou pěstí se snažil zakrýt zívnutí a já jsem z jeho chladného stínu vyšel do vlhkého, hlučného a horkého miamského odpoledne. Na další otázku bylo odpovědí víc. Nechtěl jsem se do blízkosti Juniora Allena dostat příliš brzy. Když stopujete kořist, je dobře vědět, co jí a co pije a kde uléhá ke spánku a jestli nemá nějaký ošklivý zlozvyk, jako je například vracet se zpátky a pronásledovat svého lovce. Neznal jsem všechny otázky, na které jsem se chtěl zeptat, ale věděl jsem, kde na ně hledat odpovědi. U Cathy, její sestry, paní Atkinsonové, případně u nějakých lidí v Kansasu. A mohlo by být zajímavé najít někoho, kdo sloužil v té dávné válce se seržantem Berrym. Seržant Berry se z války zřejmě udělal výdělečnou záležitost. Bylo něco po čtvrté hodině a já jsem pořád myslel na to, na co jsem se chtěl zeptat Cathy, tak jsem zamířil zpět k domovu. Slečnu Agnes jsem zaparkoval blízko lodi tak, abych ji měl po ruce, až večer pojedu ke Cathy Kerrové.

Svlékl jsem se do plavek a celou hodinu jsem zveleboval Busted Flush. Sundal jsem zpuchřelou část plátna ze stříšky proti slunci a nahradil ji nylonem, který jsem si dal ušít. Přivazoval jsem mosazné úchytky k zábradlí a k malým ouvazníkům na palubě. Slunce mi pražilo na záda, po kterých stékaly potůčky potu. Ještě vyměním jednu část a bude to všechno. Pak můžu položit na palubu vinyl, což je taková šikovná napodobenina teakového dřeva. Snad konečně po létech snažení dostanu celý ten krám do stavu, kdy to v něm bude čtyřicet hodin týdně dobře vypadat.

Získal jsem tu loď na soukromém pokerovém večírku v Palm Beach, po nepřetržitých třiceti hodinách nadlidského úsilí. Po deseti hodinách hry jsem neměl víc, než co leželo přede mnou na stole. Bylo to asi dvanáct stovek. Držel jsem pár dvojek, křížovou v ruce, srd-

covou vyloženou. Moje další karty byly trojka, sedmička a desítka srdcová. Ve hře jsme zbyli jen tři. Tou dobou už znali můj způsob hry a věděli, že musím mít buď pár nebo krále či eso. Díval jsem na pár osmiček vedlejšího partnera a poslední hráč dostal pár poslední kartou. Čtyřky vyřídily osmičky a já byl uprostřed, dorovnal jsem balík, rovných šest set. Pár osmiček seděl a zbytečně dlouho přemýšlel. Myslel si, že další nechci koupit, protože vzhledem k mému finančnímu stavu by to nebylo nejšikovnější a navíc by to bylo moc riskantní. Přesvědčil sám sebe, že jen vypadám tak, jako že jednu koupit chci, aby přisadil proti mé flushi, kterou dorovná buď srdcový král nebo eso přede mnou na stole. Naštěstí se žádná z těch karet dosud neobjevila.

Složil karty. Pár čtyřek měl ve skutečnosti páry dva. Došel ke stejné opatrnému závěru. Přitáhl jsem si hromadu peněz, složil svůj vítězný list a hodil ho bankéři, ale neotočena karta se mi nějak otočila v ruce a padla lícem na stůl. Křížová dvojka. A já věděl, že od této chvíle si budou pamatovat mou pokaženou flush a že za můj dobrý list budou platit. A platili. Příštích dvacet hodin jsem těch dobrých listů měl moc a moc a na tu malou skupinu lidí dolehla velká tíha peněz. V posledních několika hodinách jsem tomu smolaři půjčil deset tisíc proti jeho hausbótu a když je prohrál, půjčil jsem mu dalších deset, a když i ty prohrál, tak ještě posledních deset a loď byla má. Když chtěl dalších deset s tím, že mi dá do zástavy svou brazilskou milenkou, jeho přátelé ho odvedli a bylo po hře. Pojmenoval jsem svou loď Pokažená flush na počest listu, který byl na počátku té šňůry štěstí a prodal svůj starý člun, na kterém jsem žil v dost stísněných podmínkách.

Po práci jsem si dopřál vanu s vlažnou vodou a láhev s ledovým Dos Equis, toho černého nedostizitelného mexického piva, a převlékl se do letní noci. Za soumraku přišla se sklenkou v ruce rozjařená, mírně vláčná Molly Beaová, celá růžová od slunečních paprsků, a vedla s sebou jakousi hihňající se snědou dívku, aby jí ukázala mou roztomilou lodičku. Ta dívka se jmenovala Conny a byla z přibližně stejného těsta. Stvořená pro hrátky a dovádění a takové to holčičí poskakování a prohlásila oklikou a v různých narážkách že se s Molly dohodla a že o mě spolu hrály a ona vyhrála. Chystala se poslat

Molly k Tygrovi a nastěhovat se ke mně. Provedl jsem je po lodi, vyšoupl je ven, zamkl a odjel do města do restaurace, kde se prodávají steaky za lidovou cenu. Pak jsem zajel do O'Beach, kde v podniku Bahama Room uvádí Joey Mirris pro velkou letní sezónu balady Sheilagh Morrainové a Chookie McCallovou se skupinou Ostrovních tanečnic. V pondělí je zavřeno.

Joey Mirris byl nechutný dodavatel ubohých vtipů a obscénních gagů. Hrála tu nesebrána, hřmotná a utahaná kapela. Sheilagh Morrainová měla sladký, čistý a jednoduchý hlásek, dřevěné pohyby a báječné míry 105-63-95. Ty oděla do kostýmu, který vypadal, jako kdyby jí ho ušili z kravských kůží. Ale Chook a její šestka byly výborné. Sama si navrhla kostýmy, osvětlení i choreografii, pečlivě si vybrala jednotlivé dívky a pak s nimi do úmoru a bez soucitu dřela. Měly tři vystoupení za večer a byly to pravé ony, kdo přitahoval diváky do klubu: Majitel a manažer klubu Adam Teabolt to dobře věděl.

Do sálu se vešlo asi dvě stě lidí a na představení v osm hodin se jich sešlo tak sedmdesát. Našel jsem si židli na konci vyvýšeného baru, snažil se nevnímat Mirrise a Morrainovou a pak jsem se plně soustředil na tak zvané Ostrovní tanečnice. Oblečení všech sedmi by se vešlo do jedné buřinky. V záplavě modrého světla jsem viděl Cathy Kerroyou tančit v perfektním souladu s ostatními, s náznakem skleněného úsměvu ve tváři. Viděl jsem její pružné, svalnaté a mrštěné tělo. Dobří tanečníci nemají žádný podkožní tuk. Není na něj místo ani čas, jak ho tam dostat. Jako vždy udělala znuděná kapela pro Chookina děvčata co bylo v jejich silách a část představení vyzněla jako chytrá satira na ostrovní rutinu.

Po představení jsem Cathy poslal do zákulisí pro lístek a šel do hotelové kavárny. Přišla za mnou o pět minut později, na sobě jednoduchou blůzku, lacinou sukni a na obličeji silný makeup. Seděli jsme u stolu v rohu, takže jsem přes sklo viděl osvětlený bazén a večerní plavce v něm.

„Pokusím se v tom něco podniknout, Cathy.“

Její hnědé oči se upřely do mého obličeje. „Jsem vám moc vděčná, pane McGee.“

„Trave. To je zkratka pro Travise.“

„Díky, Trave. Myslíte, že to k něčemu bude?“

„Nevím. Ale na jedné věci se můžeme dohodnout.“

„A to?“

„Váš otec si něco schoval a Junior Allen to našel. Jestli zjistím, co to bylo, nebo kde k tomu přišel, pak možná existuje někdo, kdo by to chtěl zpátky.“

„Nechtela bych nic kradeného.“

„Cathy, jestli něco objevím, uhradím z toho své výdaje a o zbytek se rozdělíme. Fifty fifty.“

Chvilku nad tím přemýšlela. „Myslím, že to by bylo fér. Takhle nemám vůbec nic.“

„Ale nikomu o naší dohodě nesmíte nic říct. Kdyby se vás někdo ptal, jsem jenom váš přítel.“

„Myslím, že snad jste. Ale jak to bude s těmi výdaji, když se vám nepodaří nic objevit?“

„To už je mé riziko.“

„Aspoň že nebudu mít další dluhy. Bože můj, já už jsem zadlužená až po uši. Dokonce i u Chook.“

„Potřebuju se vás na něco zeptat, Cathy.“

„Jen se ptejte, Trave.“

„Znáte někoho, kdo sloužil s vaším otcem v armádě?“

„Ne. On totiž chtěl být vojenským pilotem. Přihlásil se k výcviku. Ale buď byl moc starý, nebo neměl patřičné školy nebo něco podobného. To bylo ve dvaačtyřicátém. Mně bylo šest, když odešel do války. Výcvik prodělal někde v Texasu a nakonec ho poslali někam... mělo to co dělat s leteckou přepravou.“

„VLP? Velitelství letecké přepravy?“

„Ano, to je ono. Takhle se nakonec k létání dostal. Sice ne jako pilot, ale přesto. Byl velitelem posádky. Léтали do Číny, Barmy a Indie. Museli s ním být spokojeni, protože část jeho platu jsme dostávaly my a když byl za, mořem, přišel čas od času stodolarový šek. Jednou dokonce tři najednou. Maminka se snažila co nejvíc ušetřit, a jak se pak ukázalo, byl to dobrý nápad.“

„Ale neznáte někoho s kým sloužil?“

Svraštila čelo a chvilku přemýšlela. „Občas se o nějakém jméně zmínil v dopise. Maminka je všechny schovávala. Nevím, jestli je

Christy po její smrti nevyhodila. Možná, že jsou ještě někde v domě. Občas se o někom zmínil.“

„Mohla byste tam se mnou zítra zajet a podívat se po nich?“

„Proč ne.“

„Chci se seznámit s vaší sestrou.“

„Proč?“

„Chci vědět, co si myslí o Junioru Allenovi.“

„Řekne, že mi to říkala. Neměla ho moc ráda. Můžu jí říct o tom, co pro nás chcete udělat?“

„Radši ne, Cathy. Jenom jí řekněte, že jsem váš přítel. Já už si najdu nějaký důvod k tomu, jak si promluvit o Allenovi.“

„Co vám může říct?“

„Možná nic. A možná něco, čeho jste si vy nevšimla.“

„Bude to prima zase vidět Davieho.“

„Nevíte, za co Allen seděl ve vězení?“

„Říkal, že to byl veliký omyl. Dal se do armády a začal dělat kariéru. Byl zásobovacím důstojníkem u pozemní armády, která má taky lodě jako námořnictvo. Ale jenom malé. On byl na jedné z nich, říkali jim záchranné čluny. Tam se k tomu zásobování dostal a v sedmapadesátém mu přišli na to, že prodával vládní zboží nějaké civilní společnosti. Říkal, že něco z toho opravdu udělal, ale rozhodně toho nebylo tolik, z čeho ho obvinili. Přišli mu to všechno, degradovali ho a navíc dostal osm let v Leavenworthu. Ale po pěti letech ho pustili. Byl v cele s mým tatínkem a říkal, že nám přišel pomoci, protože otec by si to tak přál. Tohle nám nalhal.“

„Odkud vlastně pochází?“

„Odněkud od Biloxi. Vyrostl na lodích, proto ho tam armáda poslala. Říkal, že už tam nikoho nemá.“

„A vy jste se do něj zamilovala.“

Podívala se na mě tak nějak divně a utrápeně. „Já nevím, jestli to byla láska. Nechtěla jsem, aby mě měl jen tak, u nás v domě, když má matka ještě žila a byl tam Davie a Christine a její dvě děti. Styděla jsem se, ale nemohla jsem si pomoci. Když se na to dívám zpátky, tak to vůbec nechápu. Měla jsem manžela, Trave, a kromě něho a Juniora Allena tu byl ještě jeden muž, ale ani můj manžel, ani ten

druhý muž nebyli jako Junior Allen. Nevím, jak to říct cizímu člověku, abych se neshodila ještě víc.

Ale třeba to bude k něčemu dobré, když se o něm dozvíte víc. Poprvé mé k tomu donutil. Pak byl milý a něžný, ale až pak. Říkal, že ho to mrzí. Ale choval se ke mně jako nějaké zvíře, byl moc hrubý a chtěl to moc často. Říkal, že takhle je to s ním pořád a že si nemůže pomoci. Po nějaké době mě změnil natolik, že mi už nevadilo, že je hrubý a bylo mi jedno, kolikrát nebo kdy se na mě vrhne. Všechno se to změnilo v takový sen, ze kterého jsem se nemohla pořádně probudit a chodila jsem kolem dokola tupá a omámená a vůbec mi nevadilo, co si kdo o nás myslí. Jedině mě zajímalo, že on chce mě a já jeho. Jako chlap byl hrozně schopný a za celou tu dobu, co jsme byli spolu, měl pořád sílu. Chovejte se takhle k nějaké ženě a myslím, že málem přijde o rozum, protože toho je opravdu moc, ale ono ho nešlo zastavit a já jsem nakonec ani nechtěla, protože člověk si na to opojení, ve kterém žije, nakonec zvykne. Když se pak vrátil a nastěhoval se k té paní Atkinsonové... musela jsem pořád myslet na to, jak...“ Otrásla se jako pejsek, provinile se na mě usmála a řekla: „K tomu stát se pitomým bláznem stačí jedna lehká lekce. Já jsem se mu ohromně hodila, zatímco hledal to, co tatínek někde schoval. A po celou tu dobu jsem si myslela, jaké mu dělám potěšení.“ Podívala se na nástěnné hodiny. „Budu se muset připravit na další představení. V kolik hodin chcete ráno vyrazit?“

„Co kdybych pro vás přijel v půl desáté?“

„Kdyby vám to nevadilo, radši bych v deset přišla já k vám.“

„Samozřejmě.“

Vstala a pak si znovu sedla. Prsty jemně přejela hřbet mé ruky. „Neublízte mu.“

„Cože?“

„Nechtěla bych mít jednou na svědomí to, že jsem na něj poslala někoho, kdo mu ublížil. Rozum mi říká, že si zaslouží to nejhorší, co ho může potkat, ale mé srdce nechce, aby se mu ubližovalo.“

„Když nebudu muset, tak mu nic neudělám.“

„Zkuste to nemuset.“

„To vám můžu slíbit.“

„Nic víc jsem nechtěla.“ Napřímila hlavu. „Myslím, že vy jste opravdu šikovný. Ale on je lstivý. Lstivý jako zvíře. Chápete ten rozdíl?“

„Jistě.“

Znovu se dotkla mé ruky. „Buďte opatrný.“

CUATRO

Cathy kerrová vzpřímeně seděla vedle mě na koženém čalouně-ní Slečny Agnes, když jsme projížděli dolů Perrine a Naranjou a přes Florida City a dál přes Key Largo, Rock Harbor, Tavernier, přejeli jsme poslední most a byli v Candle Key. Její dychtivost vidět zase své dítě byla zcela zřejmá, když mi řekla, abych odbočil a asi po pa-desáti metrech mi ukázala dva kamenné sloupky. To byl vjezd ke starému domu, s průčelím obráceným do zálivu. Bylo to staré, větrem ošlehané a na silných pilotech pohodlně spočívající stavení z cypřišového a borovicového dřeva, připravené vzdorovat hurikánovému větrům, schopným srovnat se zemí daleko mohutnější stavby než byla tahle.

Hlouchek opálených dětí nechal hraní u staré kůlny a s povykem se rozeběhl k nám. Když se trochu uklidnily, zjistil jsem, že byly jen tři a všechny měly v obličejí stejné rodové rysy. Cathy je po řadě objala a políbila a ukázala mi, který z nich je Davie. Pak vyndala z tašky tři červená lízátká a děti zase s jásotem a s lízátky v pusách odběhly.

Z domu vyšla Christine. Byla tmavší a silnější než Cathy. Na sobě měla vybledlé džínsy ušřížené nad kolenem a pánské tričko s dírou na rameni. Pomalu přicházela k nám a jednou rukou si přitom uhlazovala vlasy. Nenesla se takovým tanečním krokem jako Cathy, ale byla to jakýmsi zvláštním způsobem přitažlivá žena, pomalá a rozvážná, se smyslným a vyzývavým pohledem ve tváři.

Cathy nás představila. Christine stála s přemýšlivým výrazem ve tváři a její hladká, opálená kůže jako by současně vyzařovala teplo i lhostejnost. Cítil jsem tu příchuť, jakou vydávají ženy, jež si dokázaly vytvořit jednoduchý a srdečný sexuální vztah ke svému prostředí, a které v sobě docela samozřejmě nesly své mladé, nicméně již dozrálé sebevědomí. Jsou často neupravené až téměř špinavé a nezají-má je, jestli jsou přitažlivé nebo ne. Mají jakousi těžkopádnou zálibu v prosté škále věcí, jako je jídlo, slunce, hluboký spánek, mateřský cit a něžné pohlazení. Vyzařují smyslnou krásu hrdých lvic.

Políbila sestru, pošimrala ji na holé paži, řekla, že ji těší, že mě poznává a ať jdu dál, před chvílí že postavila na kávu.

V domě byly porůznu poházeny mořské mušle a rozbité hračky, části oblečení a drobký od chleba. V obývacím pokoji byl prošlapaný chlupatý koberec a neskladný viktoriánský nábytek z tmavého, už odřeného dřeva, s vybledlým a poskvrněným čalouněním. Káva byla v hrncích z bílého porcelánu a ta byla černá, silná a skvělá.

Christy seděla na pohovce, snědou, poškrábanou nohou složenou pod sebou, a řekla: „Já jsem si myslela, že když Lauralee Hutzová hledá místo, že by za pětadvacet dolarů tejdne mohla přes den chodit sem a já bych za pětáctýřicet dělala servírku v Caribbee, ale to by znamenalo dojíždět tam a zpátky a zahrada začíná vynášet a od Gude jsem minulej tejdén dostala šest dolarů za kraby, takže teď to vypadá, že když ty nějaký peníze pošleš, tak to ani nestojí za to. Je tu jenom občas smutno, když si můžu povídat jen s dětmi.“

„Dala jsi do pořádku ty daně?“

„Zašla jsem tam osobně a pan Olney mi vysvětlil, jak to udělat, aby to dělalo půl procenta od okamžiku splatnosti. Mám ten papír tamhle pod chlebníkem.“

„Koukej, Christine, s tím svým zaměstnáním si to udělej tak, jak to vyhovuje tobě, rozumíš.“

Významně se na Cathy usmála. „Max sem pořád chodí.“

„Říkala jsi, že ho pošleš k vodě.“

„Vlastně jsem se ještě nerozhodla,“ řekla Christine. Podívala se na mě. „Vy pracujete taky v tom podniku, pane McGee?“

„Ne, já jsem se s Cathy seznámil díky Chookie McCallové. Měl jsem dneska cestu tady blízko, tak jsem si myslel, že by se Cathy třeba chtěla podívat domů.“

„Vyhodilas ty tátovy dopisy z vojny, když jsi dělala pořádek v mamčiných věcech?“ řekla náhle Cathy.

„Myslím, že ne. Na co je potřebuješ?“

„Jen si je chci zase přečíst.“

„Jestli jsem je nevyhodila, tak jsou v ty komodě v ložnici. Někde v horním šuplíku.“

Cathy vyšla ven. Slyšel jsem na dřevěných schodech její rychlé kroky.

„Vy spolu chodíte?“ zeptala se Christien.

„Ne.“

„Jste ženatý?“

„Ne.“

„Cathy je pořád oficiálně Kerrovou manželkou, ale může říct, že ji opustil a za šest měsíců ji rozvedou. Mohlo to dopadnout hůř. Je to silná a pěkná holka a dře jako mezek. Ted' je na tom duševně špatně, ale kdyby potkala toho pravýho, byl by z ní úplně jiný člověk. Když je šťastná, umí se smát, zpívat i milovat.“

„Za její současný stav může Junior Allen.“

Zatvářila se překvapeně. „Vy o něm víte?“

„Většinu vím.“

„Musíte jí být sympatický, když vám to řekla. Cathy je sice starší než já, ale přitom je ještě pořád dítě. Nedovede rozpoznat lidi. Chtěla jsem ho odtud vyhodit. Pořád se culil, ale jeho oči se nesmály. Pak ji dostal a tak ji zblbnul, že nedokázala normálně přemýšlet a bylo pozdě na to vyhnat ho. Bylo i pozdě na to říct jí, že při každé příležitosti obtěžuje i mě. Když jsem mu nadávala, jenom se smál. Věděla jsem, že něco hledá. Ale nevěděla jsem co, ani kde to může být. Bylo to hnusný, co jí udělal, pane McGee, takhle ji k sobě připoutat a pak se sebrat a odejít. Bylo by pro ni lepší, kdyby se tu už nikdy neukázal, ale on si najednou přišel zpátky s kapsama plnýma našich peněz a nastěhoval se k nějaký bohatý ženský a nikdo na světě na něj nemůže.“

„Co takhle jít na policii?“

„Na policii? To co má, už před ním někdo ukrad. Policie se pro Berryovic rodinu nikdy příliš neangažovala. Když váš otec umře ve vězení, nemá k vám policie důvěru.“

„Kdy se Allen naposledy ukázal tady v okolí?“

V jejím klidném obličejí se najednou objevil podezřívavý výraz. „Nejste náhodou něco jako policajt?“

„Ne. Ani náhodou.“

Na chvíli se odmlčela a mezitím se podezření z její tváře vytratilo. „Pořád sem jezdil a bral ji s sebou na tu loď, taky u ní bydlel, a asi tak před měsícem loď najednou zmizela a ona tu zůstala sama. U

domu je nápis, že je na prodej a jeho majitelka vůbec nevychází. Říká se, že začala pít, takže zřejmě zmizel nadobro.“

„Možná, že už kvůli Cathy je to jen dobře.“

„Zostudil ji. Každýmu to bylo jasné, co se tu děje. Lidi věděli, že Kerr od ní útek a že Allen jí sprostě nadává. Všichni to slyšeli a smáli se jí. Jednomu jsem zmalovala obličej a pak dali pokoj. Cathy nepotřebuje mít další problémy. To si pamatujte. Už by nevydržela ani kapku.“

„Já jí taky žádné problémy nechci působit.“

„Teď vypadá docela dobře. Štíhlá je jak proutek.“ Vzdychla. „Zato já rostu spíš do šířky.“

Cathy seběhla ze schodů, v ruce pomačkanou bílou krabici, převázanou mašlí. „Bylo to až úplně vespod,“ řekla. „A našla jsem tam tuhle fotografii.“ Ukázala ji Christine a pak ji přinesla mně. Momentka. Na posledním schodu terasy starého domu seděl rozložitý, usmívající se muž, vedle něho žena v potišťeném tričku. Jednou rukou ten muž objímal jakousi šilhavou, asi pětiletou holčičku s vlasy jako koudel, která se o něj opírala. O něco menší děvče sedělo na matčině klíně a cucalo si prsty.

„To už je dávno,“ řekla Cathy zamyšleně. „Představte si, že by k nám tenkrát někdo přišel a řekl, co všechno nás potká. Co myslíte, změnilo by to něco?“

„Já bych si přála, aby k nám někdo přišel teď,“ řekla Christine. „Dost bych tu informaci potřebovala. Už je na čase, aby se na nás usmálo štěstí, Cathy. Na nás obě.“

Vstal jsem. „Zajedu si vyřídit pár věcí, kvůli kterým jsem tady a pak se pro vás, Cathy, vrátím.“

„Máme na vás čekat s obědem?“ zeptala se Christine.

„Raději ne. Nevím, jak dlouho to bude trvat.“

Město Candle Key byla jakási placka položená na rychlé silnici. Tenhle cíp země, tvořený malými ostrůvky byl tady už hodně úzký. Město leželo blízko jihozápadního mostu, přes který se přecházelo na další ostrůvek. V roce 1960 ho dali do pucu a teď vypadalo nově, moderně, s pěknými benzínovými pumpami, motely seřazenými na pobřeží, restauracemi, krámky se suvenýry, rybářskými potřebami, přístavištěm a poštou.

Zastavil jsem u veliké pumpy firmy Esso a našel vedoucího, jak něco vypisoval z inventarizačních papírů. Byl to shrbený, vrásčitý, vyzábělý muž s vlasy, které vypadaly jakoby se na nich usadil letitý prach. Jmenoval se Rollo Urthis. Přivítal mě tak, jak se na ostříleného obchodníka sluší.

„Pane Urthisi, jmenuji se McGee, a snažím se vypátrat jistého Ambrose Allena. Podle našich záznamů pro vás pár měsíců pracoval.

„Junior Allen. Jasně. O co jde?“

„Běžná praxe.“ Vyndal jsem z peněženky kus papíru, podíval se na něj a zase ho tam vrátil. „Zapomněl zaplatit v hotelu Bayway v Miami v březnu tohoto roku dvě stě dvacet dolarů a dvacet centů. Hotel tu záležitost svěřil společnosti, pro kterou pracuju. Pan Allen uvedl jako své bydliště Candle Key.“

Jeho úsměv odhalil řadu zkažených zubů. „To teda bude jenom nějaká drobnost, kterou pan Junior Allen přehlíd. Až ho najdete, asi vám v klidu zaplatí drobnějma, co nosí v zadní kapse a přidá vám k tomu velký spropitný, že jste s tím měl starosti. Můžete bejt klidnej, šéfe.“

„Přiznám se, že vám nerozumím, pane Urthisi.“

„Ode mě odešel v únoru a z ničeho nic přišel k velikým penězům.“

„Dědil?“

„Nevím, jestli to je to správný slovo. Lidi o tom, jak se k tomu bohatství dostal, říkají všelicos. Byl pryč skoro měsíc a vrátil se na vlastní lodi, perfektně ohozenej a se zlatejma náramkovejma hodinkama, který nejsou tlustší než stříbrnej dolar. Já bych řek, že to má od nějaký ženský. On je totiž ten typ, co to se ženskejma umí, dove-de je přinutit, aby dělaly věci, který by normálně nedělaly, kdyby jim dal čas na rozmyšlení. Přišel sem a hned se nastěhoval k Berryovic děvčatům. Fakt. Před rokem byla jejich máma ještě naživu. Ty holky měly v životě smůlu. Cathy je pěkná holka, abyste věděl, ale on ji sbalil sakra rychle. Když dostal ty prachy, pustil ji k vodě a přestěhoval se k paní Atkinsonový. Byla to dlouhou dobu moje zákaznice a já bych byl dal krk na to, že ona nikdy nic takovýho nedovolí. Jenomže dovolila. Tak jsem přišel o zákazníka. Bůh ví, kde je ten chlap teď. Možná, že by vám to mohla říct právě paní Atkinsonová, jestli o

tom bude chtít mluvit. Je na to dost citlivá. Juniora Allena tu dobřej měsíc nikdo neviděl.“

„A jako na svého zaměstnance jste se na něj mohl spolehnout?“

„Kdyby ne, tak bych ho vyhodil. Samozřejmě, že byl dobřej. Rychlej, když jsme měli fofr, tak sebou doved hodit, a šikovnej mechanik. Zákazníci ho měli rádi. Pořád se usmíval, a vždycky si uměl najít něco, co bylo třeba udělat. Možná, že k některým zákaznicím, těm hezkým, byl až moc důvěřej. Špásoval s nima, znáte to, ale nikdy si nikdo nestěžoval. Musím vám říct, že když dal výpověď, tak mě to moc mrzelo. Lidi dneska nechtěj pracovat.“

„A ve finančních záležitostech jste mu mohl důvěřovat?“

„To bych řek. Určité nikde nenadělal dluhy a jestli jo, tak je zaplatil, když se vrátil. Myslím, že ty prachy nějak vymámil z paní Atkinsonový. Jestli je to tak, musí si stěžovat ona a ne já.“

„Kde bych ji mohl najít?“

„Vidíte ten velkej nápis obchodu s nemovitostma? Dejte se hned za ním doprava, pak rovně k moři a znovu doprava. Je to druhej dům napravo, takovej podlouhlej bílej nízkej dům.“

Byl to jeden z těch floridských domů, jaké nemám rád, jednotvárný, samá obkládačka, sklo, teraco, hliník. Dýchá z nich chlad operačního sálu. Každý z těch domů vypadá jenom jako nějaký průchod, místo, kterým se vchází do dalšího domu, ve kterém je útulněji a tepleji, do domu, který nebyl nikdy postaven. Když vejdete do pokoje, máte pocit, že na něco čekáte. Cítíte, že se otevrou dveře, zavolají vás a budou s vámi provádět něco příšerného tak dlouho, než vás zase pustí. U těchto domů nemůžete vnímat žádnou domácí příchut' života. Když jsou vyklizeny při stěhování, vypadají jako místo, ze kterého byla právě omyta krev.

Dvorek byla zarostlý uschlým plevelem. V garážovém přístěnku před domem stál špinavý bílý thunderbird. Nová červenobílá cedule na dvorku hlásala, že Jeff Bock tento dům komukoliv s radostí prodá. Stoupl jsem si k přednímu vchodu, zmáčkl tlačítko zvonku a zaslechl zaharašení uvnitř. Ke dveřím se blížil rychlý klapot podpatků na dlažbě. Dveře se rozlétly a já pustil z hlavy všechny své dosavadní představy o paní Atkinsonové.

Byla to vysoká, štíhlá žena kolem třiceti. Měla výjimečně měkkou s průsvitnou pokožku, jakou můžete vidět jen u malých dětí a elegantních modelek. V jejích krásných rukou, křehkém zápěstí, rozevlátých tmavých vlasech a jemných senzitivních rysech oválného obličeje byl výraz něčeho až příliš dokonalého, příliš pěstěného, příliš jemně vykresleného pro všechny krutosti, které s sebou přináší život člověka. Měla veliké, šikmé a daleko od sebe posazené oči. Oblečena byla do tmavých bermud a modrobílé blůzy, na nohou sandály s vysokými podpatky. Žádné šperky, rty přetřeny sotva patrnou rtěnkou.

„Kdo jste? Co chcete? Kdo jste?“ Měla tichý, naléhavý hlas a rty se jí třásly. Zdálo se, že je na samém pokraji zhroucení, že se jen z posledních sil drží na nohou. Kolem ní se vznášel těžký opar brandy a ona sama jen stěží udržovala rovnováhu. Oči jí rychle těkaly sem a tam a jako by na nich měla jemný závoj.

„Jmenuju se Travis McGee, paní Atkinsonová.“

„Ano? Ano? Co si přejete?“

Nasadil jsem odzbrojující úsměv. To je věc, která mi docela jde. Mám na to správný obličej. Opálený Američan. Modré oči a bílé zuby se na vás rozsvítí ze širokého snědého spolehlivého obličeje, rámovaného širokými lícními kostmi. Silné vrásky v koutcích očí lidového hrdiny a ostýchavý, přitažlivý úsměv, když je nutno. Když jsem násilně probuzen, vypadám prý, jako bych byl vyňat z pekelné špižirny, ale o tom já nic nevím. Mé zrcadlo ukazuje stále jen žánrový obrázek mladého inženýra, který přemostil dravou řeku navzdory nepřizní osudu a dokonce s otráveným šípem v hrdinském rameni.

Nasadil jsem tedy odzbrojující úsměv. Když se vám od osudu dostane něčeho použitelného, prostě to použijete. Spousta bankovních lupičů vypadá velice spolehlivé. Používáte tudíž svůj obličej, vyrábíte na něm různé výrazy, hrajete divadelní role, házíte nářázky. Každým setkáním s každým novým člověkem, každým dnem života se stáváte tím, čím vás chtějí mít, nebo, jste-li naladěni jinak, právě tím, čím vás mít nechťejí. Kdyby tomu tak nebylo, už by nebylo kam se schovat.

„Chtěl jsem si s vámi jen promluvit o...“

„Bez předem sjednané schůzky vám dům neukážu. Tak to bylo dohodnuto. Lituju.“

Tenhle hlas i dikci získávají v základních dívčích školách, po jejichž absolutoriu se rozcházejí do Vassaru, Wellesly a jinam.

„Chci si s vámi promluvit o Junioru Allenovi.“

Mohl bych uvést dobře padesát možných reakcí a ani jediná by neodpovídala té skutečné. V očích se jí objevil nechápavý výraz, úzké nosní dírký se rozšířily, ústa zkřivila, jako by se jí udělalo nevolno, přestala se ovládat a náhle zošklivěla. „Tak o to jde,“ řekla pomalu. „Jasně. Dostal jste mě darem? Nebo jste musel platit?“ Otočila se a utíkala pryč. Když na konci haly zahýbala doleva, uklouzla a téměř upadla. Slyšel jsem bouchnout dveře. Zůstal jsem stát v nastalém tichu. Potom jsem uslyšel tlumený vzdálený zvuk dávení. Polední slunce zalévalo bílý dům svým žářem. Vešel jsem do mírného šera domu, pocítil příjemný chlad klimatizace a zavřel za sebou dveře. Pořád ještě zvracela. Rychle a nehlučně jsem prošel domem. Byl stejně zaneřáděn jako dům Christine, ale jinými odpadky. Sklenice, špinavé popelníky, nedotčené jídlo, poházené šaty, věci, které byly rozbité ve vzteku. A přitom byl tenhle studený dům naprosto neosobní. Kdybyste na něj vzali hasičskou hadici, za půl minuty bude absolutně čistý, jen z něj bude tiše kapat voda. Nikdo jiný tu nebyl. Žila v tom velikém domě jako slabé nemocné zvířátko v kleci.

Bylo slyšet tekoucí vodu. Zaklepal jsem na zavřeně dveře.

„Jste v pořádku?“

Slyšel jsem zvuk, který bych nedokázal blíže určit. Bylo to něco jako neurčité přitakání. Rozhlédl jsem se kolem. To místo mě uráželo. V kuchyni byla obrovská myčka na nádobí. Našel jsem velký tác, prošel celým domem a sesbíral všechny sklenice, hrníčky a talířky. Musel jsem to opakovat třikrát. Zbytky jídla jsem seškrábal do drtiče odpadků. Hospodyně McGee. Pak jsem nastavil a zapnul myčku na nádobí a začal se cítit o poznání lépe.

Vrátil jsem se zpátky a poslouchal za dveřmi. Nebylo nic slyšet.

„Jste v pořádku?“

Dveře se otevřely, ona vyšla ven a opřela se o stěnu. Měla mrtvolně bledý obličej a kruhy kolem očí se ještě prohloubily.

„Nastěhujete se dovnitř?“ zeptala se bezvýrazně.

„Já jsem jen přišel, abych...“

„Dneska ráno jsem se na sebe podívala a řekla si, že někde se začít musí, tak jsem se dala do pucu. Umyla jsem si hlavu a vydrhla se od hlavy až k patě, pak jsem převlíkla postel, dokonce jsem zázrakem našla ještě jedno čisté povlečení. Máte vy ale kliku, co? Nádherně to vyšlo, pokud chcete mít hned od začátku všechno čistounký.“

„Paní Atkinsonová, nemyslím, že...“

Její pohled byl hrůznou parodií smyslnosti a neovladatelné žádostivosti. „Předpokládám, že dobře víš, co všechno umím, drahoušku.“

„Tak budete mě konečně poslouchat?“

„Určitě ti nebude vadit, když se nejdřív něčeho napiju. Jde mi to pak mnohem líp, když se před tím napiju.“

„Já jsem Juniora Allena v životě neviděl.“

„Doufám, že ti řek, že jsem děsně vychrtlá a...“ přestala hrát tu ohavnou parodii svádění a podívala se na mě. „Co jste to říkal?“

„Že jsem Juniora Allena v životě neviděl.“

Hřbetem ruky si otřela ústa. „Tak proč jste tedy přišel?“

„Abych vám pomohl.“

„A v čem?“

„Sama jste to řekla. Někde se začít musí.“

Chvíli se na mě dívala naprosto nechápavě, pak se strašlivými pochybami, až nakonec uvěřila. Otočila se, nohy jí podklesly, a dříve, než jsem ji stačil zachytit, padla na kolena. Při dopadu na teracovou dlažbu se ozval bolestivý zvuk. Schoulila se na podlaze, rukama si mnula obličej, kašlala a vydávala jakési kvílení. Zdvihl jsem ji. Když jsem se jí dotkl, celá se roztřásla. Nevážila skoro nic. Odnesl jsem ji do ložnice. Když jsem ji položil na čerstvě povlečenou postel, přestala vzlykat. Znehybněla jako suchá větev, v obrovských očích skelný pohled, bezkrevné rty vtaženy dovnitř. Sundal jsem jí sandály a přikryl ji dekou. Zatáhl jsem rolety a její bezmocné oči mě přitom pozorovaly. Přinesl jsem si stoličku k její posteli, posadil se, vzal její štíhlou, křehkou a studenou ruku do dlaní a řekl: „Myslel jsem to vážně. Jak se jmenujete?“

„Lois.“

„Dobře, Lois. Plačte. Vyplačte se z toho. Nezadržujte to v sobě. Ať to všechno vyplave.“

„Já nemůžu,“ zašeptala. A najednou začala znovu plakat. Vytrhla mi svou ruku, překulila se na druhou stranu, zaryla hlavu do polštáře a naříkala.

Musel jsem se rozhodnout, co jí pomůže a co ne. Musel jsem riskovat. Vycházel jsem z toho, co vím o samotě, o potřebě mít v osamocení někoho blízkého. Hladil jsem ji, docela neosobně, asi tak jako hladíte vyděšené zvíře. Nejdříve sebou při každém doteku cukla a chtěla uhnout, pak se jen třásla a nakonec pominulo i to. Potom hluboce vzdychla, schoulila se do klubíčka a vyčerpáním usnula. Prohledal jsem dům, až jsem našel klíče. Zamkl jsem a nechal ji v zatemnělém pokoji. Prozkoumal jsem jízdni řád a jel jsem pro Cathy. Odvezl jsem ji na autobusovou zastávku, aby přijela domů včas. Trochu jsem jí o tom všem vyprávěl. Na to, proč tady musím zůstat, ji ani nenapadlo se mě zeptat.

CINCO

Ten doktor se jmenoval Ramirez a vypadal jako Švéd. Byl u ní hodně dlouho.

Pak vyšel ven, sedl si na barovou židli u stolu v kuchyni, aby si vypil šálek špatné kávy, kterou jsem zatím uvařil.

„Jak je jí?“

„Co vy s tím máte společného, pane McGee?“

„Zastavil jsem se, abych se na něco zeptal, a ona se zhroutila.“

Usrkl ze šálku. „Samaritán, co?“

„Možná.“

„Měla by se uvědomit její rodina.“

„Co když žádnou nemá?“

„Pak musí jít do ústavu. Jak je na tom finančně?“

„Nemám ponětí.“

„Má pěkný dům a pěkné auto.“

„Jak je na tom, doktore?“

„Je toho víc. Podvýživa, k tomu celkové přesycení alkoholem, takže trpí sluchovými halucinacemi. Ovšem příčinou obou těchto jevů je vážný citový šok.“

„A prognóza?“

Jeho oči se zapíchlly do mých. „Ohromná. Zůstalo jí pár nervů a trocha hrdosti. Víc nic. Musí být v naprostém klidu. Musíte ji vykrmit co nejvydatnější stravou. Ať hodně spí. A hlavně ji držte daleko od muže, který to všechno způsobil.“

„Copak tohle může ženě udělat muž?“

„Určitý typ muže tomuto typu ženy ano.“

„Takový, jaký tu s ní žil?“

„Znal jste ho?“

„Ne. Slyšel jsem o něm. Nejdřív žil s Catherine Kerrovou a potom s touhle. Postupuje na společenském žebříčku, co?“

„Může mluvit o Allenovi?“

„Když bude chtít. Když někomu bude natolik věřit, může jí to jen pomoci.“

„Zajímalo by mě, co se vlastně stalo.“

„Něco, co nemohla přijmout. S čím nemohla žít.“

„Nemohla žít?“

„Myslím, že nebudu přehánět, McGee, když řeknu, že jste jí zachránil život.“

„Třeba mi nebude věřit.“

„Třeba nebude věřit nikomu. I v tom se projevuje duševní porucha. Myslím, že by tu neměla zůstat.“

„Kdy může odjet?“

„Zastavím se tady zítra touhle dobou. Pak vám řeknu. Každé čtyři hodiny jí dejte jeden tenhle prášek. Můžete tu zůstat?“

„Ano.“

„Žloutek s cukrem, husté polévky, všeho po troškách, jen tolik, kolik sní. Když se něčím rozruší, dejte jí tuhle tabletu. Řekněte jí, že musí spát. A mluvte na ni. Zítra si promluvíme o ošetřovateli. Myslím, že byla soustavně fyzicky zneužívaná, ale zřejmě má silnou kondici.“

„Může někomu vadit, když tu zůstanu?“

„Jste oba dospělí. Nemyslím si, McGee, že jste blázen. Nevypadáte jako šílenec, který by chtěl jejího stavu zneužít k uspokojení svých sexuálních choutek. Já vám věřím, šetří to čas.“

A kdyby se někomu tohle dočasné opatření nelíbilo, doporučil jsem to já.“

„Pro samé uklízení nebudu mít na nic čas.“

„Je naprosto vyčerpaná. Bude asi dlouho spát. Ale bylo by dobré být u ní, až se probudí.“

Zatímco hluboce spala, sesbíral jsem všechno špinavé prádlo a povlečení z postele. Odvezl jsem to do města a dal vyprat. Nakoupil jsem nějaké zásoby. Když jsem se vrátil, ležela pořád v téměř stejné poloze jako před mým odjezdem. Dýchala skoro neslyšitelně a v krátkých intervalech. Uklidit celý dům mi trvalo téměř do soumraku. Při tom jsem se na ni chodil pravidelně dívat.

Pak jsem vešel dovnitř a ona jako by přidušeně vykřikla. Seděla na posteli. Měla široce otevřené oči a nepřítomný pohled.

Opatrně jsem si stoupl několik metrů od ní a řekl: „Jsem Travis McGee. Jste nemocná. Byl tu doktor Ramirez. Přejde zase zítra. Já zůstanu u vás, takže budete v naprostém bezpečí.“

„Mám pocit, že jsem někde daleko. Vůbec nic se mi nezdálo. Kromě, kromě toho jednoho snu.“

„Uvařím vám teď polévku. A přinesu vám prášek.“

„Já nic nechci.“

Upravil jsem příjemnější osvětlení. Pozorovala mě. Už předtím jsem se podíval, kde má uloženy své věci. Našel jsem noční košili z hongkongského hedvábí a položil ji přes postel k jejím nohám.

„Jestli se cítíte dost silná, Lois, tak se zatím, než udělám tu polévku, převlékněte. Koupelna je už čistá.“

„Co se děje? Kdo jste?“

„Matka McGeeová. Neptejte se. Prostě se s tím smiřte.“

Ohřál jsem polévku z konzervy a zahustil ji smetanou. Opekl jsem jednu topinku. Když jsem se vrátil, byla už zase v posteli, na sobě noční košili a župan. Tmavé vlasy si svázala dozadu a smyla poslední stopy rtěnky.

„Točí se mi hlava,“ řekla plaše. „Můžu dostat něco k pití?“

„Záleží na tom, jak si poradíte s topinkou a polívkou.“

„Polévku možná, ale topinku nechci.“

„Můžete jíst sama?“

„Samozřejmě.“

„Vemte si prášek.“

„Co je to?“

„Dr. Ramirez řekl, že slabé sedativum.“

Posadil jsem se vedle. Ujíдалa polévku a ruka se jí třásla. Měla čisté, polámané nehty. Po straně na štíhlém krku měla starou, už vybledlou podlitinu. Všimla si, že ji pozoruju, tak jsem se pokusil nějak ji zabavit. Vyložil jsem jí McGeeovu abstraktní teorii. Turistickou. Všichni turisté z Ohia, kteří přicházejí na Floridu, by měli mít na zádech připevněnou kovovou krabičku. Každých devadesát sekund by zazněl zvonek a ven by vyjela dolarová bankovka, kterou by si vzal ten z místních lidí, který je právě nejbližší. Tím by byl vyřešen problém se spropitným. Kde by bylo současně více Ohianů, tam by se ozývalo neustálé zvonění.

Bylo to těžké zabavit ji. Byla příliš na pokraji zhroucení. Podařilo se mi však dosáhnout toho, že se krátce, sotva patrně usmála.

Snědla dvě třetiny polévky a dvakrát si kousla do topinky. Zbytek jsem položil vedle. Sklouzla maličko níž a zívla.

„A to pití?“

„Za chvíli.“

Chtěla něco říct, oči se jí zatměly a zavřely. Za chvíli otevřela pusu a už spala. Ve spánku se celá uvolnila a vypadala mladší. Zhasl jsem. Za hodinu zazvonil telefon. Někdo nám chtěl prodat atraktivní budovu s pozemkem v Marathon Heights.

Zatímco spala, hledal jsem nějaké osobní doklady. Nakonec jsem za knihami v obývacím pokoji našel tradiční ocelovou krabici. Otevřel jsem ji ohnutou svorkou na papír. Rodný list, oddací list, potvrzení o rozvodu, klíč od bezpečnostní schránky v bance, různé rodinné věci, daňové přiznání. Rozložil jsem to všechno na stůl a dal si dohromady její současné společenské postavení. Rozvedla se před třemi lety, mezi jiným jí byl přiznán i tento dům. Její příjem přicházel z úvěrového konta z banky v Hartfordu, Connecticut, rodinná renta ve výši sedmi set dolarů měsíčně s tím, že nemá právo disponovat se základní částkou, její jméno za svobodna bylo Fairleaová. V New Havenu žil její starší bratr D. Harper Fairlea. Na stolku v hale ležela hromada neotevřených obálek. Prošel jsem jednu po druhé a zjistil, že většinou to jsou upomínky o zaplacení dluhů. Také tam byly šeky na měsíční rentu za květen, červen a červenec. Vůbec je neotevřela. Šekovou knížku měla v tajné zásuvce hořejšího šuplíku psacího stolu v obývacím pokoji. Už delší dobu ji nepoužívala a já jsem odhadl, že jí na kontě zůstalo pár set dolarů.

V půl desáté jsem zavolal D. Harperovi Fairleaovi do New Havenu. Řekli mi, že je nemocen a že nemůže přijít k telefonu. Požádal jsem tedy, jestli bych nemohl mluvit s jeho ženou. Měla měkký, příjemný hlas.

„Pane McGee, Lois vám jistě řekla, že Harp měl před několika měsíci ošklivý srdeční záchvat. Domů přišel teprve před několika dny a ještě to bude dost dlouho trvat, než bude v pořádku. Víte, myslela jsem si, že by se na něho mohla přijet alespoň podívat. Je to její jediný příbuzný, rozumíte? Divila jsem se, proč se tak dlouho neozvala. Jestli má nějaké problémy, tak to jediné, co pro ni můžeme udělat, je držet jí palce, aby se z nich brzy dostala. Opravdu jí teď

nemůžeme nijak pomoci. Máme tři děti ve školním věku, pane McGee. Radši o tom všem ani nebudu Harpovi říkat. Nesmí se vůbec rozčilovat. Dokonce jsem si vymyslela, že Lois několikrát volala, řekla, že je v pořádku a ptala se na Harpovo zdraví.“

„Za několik dní budu vědět víc o tom, jak jí je a co by potřebovala.“

„Slyšela jsem, že tam má několik velmi dobrých přátel.“

„Už ne.“

„Co tím chcete říct?“

„Myslím, že s dobrými přáteli se rozešla.“

„Řekněte jí, prosím, ať mi zavolá, až bude moct. Budu na ni myslet, ale udělat pro ni nic nemůžu. Nemůžu tady Harpa nechat samotného. A vzít ji k nám, to taky nejde.“

Tedy žádá pomoc. Ani ji nezajímalo, kdo vlastně jsem já. Vyčítal jsem, že ty dvě švagrové se příliš v lásce neměly. Teď to všechno přestalo být čekáním na někoho, kdo můj úkol převezme. Na čas jsem tu uvízl.

Ustlal jsem si v pokoji vedle její ložnice. Dveře obou pokojů jsem nechal otevřeny. Uprostřed noci jsem se probudil zvukem rozbitého skla. Natáhl jsem si kalhoty a šel se podívat. Její postel byla prázdná. Noční košile i župan ležely na zemi vedle. Košile byla roztržená.

Našel jsem ji v kuchyni, jak se v roztřesených rukou snaží udržet plnou láhev. Rozsvítil jsem ostré světlo zářivek a ona ke mně otočila přimhouřené oči. Stála nahá v rozlitém alkoholu a mezi skleněnými střepy. Podívala se na mě, ale neřekl bych, že mě poznala. „Kde je Fancha?“ křikla. „Kde je ta děvka? Slyším ji zpívat.“

Měla nádhernou, ale hrozně hubenou postavu. Pod jemnou pokožkou se jí ostře rýsovaly kosti, bylo dobře vidět všechna žebra. Až na řadra neměla na těle ani kousek podkožního tuku a břicho se jí lehce nadouvalo, což je průvodní znak podvýživy. Téměř zázrakem si neporanila chodidla o střepy na podlaze. Vzal jsem ji do náruče a odnesl pryč. Začala se s překvapující silou kroutit a svíjet a pokoušela se škrábat a kousat. Položil jsem ji do postele a když se přestala bránit, vpravil jsem do ní jeden prášek. Brzy začal působit. Zhasl jsem a posadil se vedle ní. Držela mě pevně za zápěstí a bojovala,

aby nepodlehla účinku tablety. Chvílemi usínala a pak se zase probírala zpátky do polovědomí. Jejímumumláním jsem příliš nerozuměl. Někdy se zdálo, že mluví ke mně, jindy byla někde ve své nedávné minulosti.

Jednou řekla velice jasně, hlasem, ve kterém byla současně cítit zralost i nevole: „Tohle já neudělám!“ Za chvíli to řekla znovu, ale tentokrát tak, jako by to řeklo k smrti vyděšené dítě. „Ach, tohleto neudělám!“ Ten rozdíl mi skoro zlomil srdce.

Potom konečně usnula. Uklidil jsem kuchyň, schoval zbývající alkohol a vrátil se do postele.

Ráno se chovala rozumně a dokonce měla i trochu hlad. Snědla míchaná vejíčka s máslem a smetanou a k tomu jednu topinku. Na chvilku si zdímla a pak si chtěla povídat.

„Na samém začátku šlo o úplnou hloupost,“ řekla. „Žijete tady celé roky a chcete, aby vás lidi měli rádi. Tak se na ně snažíte být milý. Je to malé město. On pracoval u pumpy. Byl moc přátelský a hovorný. Trochu moc si dovoľoval. Kdybych ho byla zarazila hned na začátku. Ale v těchto věcech se moc nevyznám. Asi jsem byla vždycky plachá. Nerada si na někoho stěžuju. Na někoho, kdo se chová příliš důvěrně. Nejsem schopná si s ním poradit. Stačilo, jak určité věci říkal, jak se na mě díval a pak, když jsem jednou přijela natankovat a měla jsem sklopenou střechu, stál vedle auta a najednou mi položil ruku na rameno. Nikdo ho při tom neviděl. Prostě tam tu ruku nechal, tak jsem mu řekla, aby ji dal laskavě pryč a on se jen zasmál a odtáhl ji. Pak byl ještě drzejší. Ale protože jsem si na něj hned nestěžovala, řekla jsem si, že teď už je pozdě a bude lepší, když tam prostě přestanu jezdit. Potom jsem jednou jela na trh a když jsem se vrátila k autu, seděl uvnitř a velice zdvořile se mě zeptal, jestli bych ho neodvezla k pumpě. Řekla jsem, že samozřejmě. Čekala jsem, že se o něco pokusí. Kdyby to byl udělal, byla jsem rozhodnuta okamžitě zastavit a vyhodit ho ven z auta. Bylo to přece uprostřed dne. Jen jsem si sedla do auta, zavřela dveře a nastartovala motor, položil mi ruku na koleno. Při tom se na mě usmíval. Bylo to něco. tak absurdního, Trave, tak neočekávaného a příšerného, že jsem zůstala jako ochromená. Myslela jsem, že omdlím. Lidi chodili kolem auta, ale nikdo nic neviděl. Nemohla jsem se pohnout, promluvit,

dokonce ani pomyslet na to, co bych měla udělat. Lidi, jako jsem já, když už na něco zareagujou, tak až moc prudce. Odstrčila jsem ho, začala křičet a vyhodila ho z auta. Vylézal pomalu a nepřestával se usmívat. Pak se naklonil dovnitř a řekl něco jako že kdyby byl bohatý, že bych se k němu chovala jinak. Odpověděla jsem, že tolik peněz na světě není. Víte, v těch jeho kudrnatých vlasech, snědém obličejí a úzkých modrých očích je něco odporného. Říkal, že až přijde k penězům, že se vrátí jen proto, aby viděl, jak se budu tvářit. Něco podobného mi řekl.“

Tahle uspořádanost jejího projevu byla zcela výjimečná. Jinak měla většinou naprosto roztěkané myšlenky, chvílemi mluvila z cesty. Ale v hlavě to měla víc než v pořádku. Dokázala proniknout do podstaty věci. Jednou, když už téměř usnula, zasmušile se na mě podívala a řekla: „Takových, jako jsem já, je asi hodně. Reagujeme moc brzo nebo moc pozdě, nebo vůbec ne. Jsme nejistí, jako bychom sem ani nepatřili. Možná, že jsme obětmi. Takoví Junioři Allenové si jsou jisti sami sebou i námi. Vědí, jak nás využít, jak nás dotlačit dál, než sami chceme, a to dřív, než si to vůbec stačíme uvědomit.“ Svrážila čelo.“ A zdá se, že podvědomě umějí využít naši potlačnou chuť se jejich nadvládě poddat. Chtěla jsem tady dole žít, Trave. Byla jsem sama. Snažila jsem se dobře vycházet se všemi lidmi. Chtěla jsem sem patřit.“

Ramirez přišel brzo odpoledne krátce nato, co jsem ji přinutil sníst víc, než si myslela, že sníst může. Prohlédl ji.

Řekl mi: „Nejhorší má za sebou, McGee. Už není tak blízko hysterii. To víte, vyčerpala veškeré fyzické zásoby. Zbyly jí jen nervy a i ty visí na vlásku. Možná, že byste to neřekl, ale je v ní obrovská vůle k životu.“

Řekl jsem mu, že jsem se spojil s její rodinou a vyprávěl jsem o nočním zápase.

„Může se to stát znovu, ale tentokrát by to mělo být mírnější.“

„Co takhle dát ji do nějakého sanatoria?“

Pokrčil rameny. „Jestli toho už máte dost, tak jistě. Ale tohle je pro ni lepší. Myslím, že takhle má šanci se mnohem rychleji uzdravit. Může se ovšem na vás, citově upnout. A být na vás závislá. Zvláště, když se naučí se vám se vším svěřovat.“

„Už mi něco řekla.“

Upřeně se na mě podíval. „To je zvláštní, že pro ni tohle všechno děláte.“

„Asi ze soucitu.“

„To je jedna z nejnebezpečnějších pastí, McGee.“

„Jaké jsou další vyhlídky?“

„Myslím, že jak se pomalu bude vzdalovat nebezpečí nervového zhroucení, bude stále zamklejší, apatičtější, pořád ospalá. A nesa-mostatná.“

„Říkal jste, že bych ji měl odtud odvézt.“

„Přijdu se na ni zítra podívat.“

Bouřkové mraky byly ten čtvrtek vysoko a po dlouhém klidu přišel silný vítr a déšť. Bála se zvuku deště. Slyšela v něm stovky lidí, kteří se jeden přes druhého smějí a povídají, jako by se ve vedlejších pokojích toho sterilního domu odehrával nějaký obrovský večírek. Rozrušilo ji to natolik, že jsem do ní musel ihned vpravit utišující prášek. Probudila se po setmění a celá postel byla propocenná. Řekla, že má dost síly, aby se sama vysprchovala, zatímco já převléknu povlečení. Našel jsem jedno z posledních, které ještě bylo čisté. Zaslechl jsem, jak mě slabým hlasem volá. Ležela na podlaze koupelny, nahá, mokrá a bledá jako smrt. Zabalil jsem ji do veliké osušky, osušil ji a uložil do postele. Zuby jí jektaly. Přinesl jsem jí teplé mléko. Trvalo to dlouho, než se trochu zahřála. Její dech měl kyselou příchut' nemoci. Spala do jedenácti hodin, pak něco snědla a chvíli jsme si povídali. Chtěla, abych zhasl světlo a zatímco mluvila, držela mě za ruku. Být někomu blízko. Být v bezpečí.

Vyslechl jsem pokračování příběhu. Byl to jen nejasný nástin toho, co se udalo. Myslela si, že Junior Allen odjel navždy a on zatím přijel zpátky na své nablýskané lodi, v nových šatech, neobyčejně pokorný a toužící po jejím laskavém slově. Zakotvil u přístaviště naproti jejímu domu. Řekla mu, aby odešel. Pořád se dívala z okna a viděla ho, jak zdrceně a nešťastně sedí na palubě své lodi. Za soumraku tedy vyšla ven, vyslechla stovky jeho omluv a pak se dala přesvědčit, aby si vyjeli na projížďku. Jen se octla v podpalubí, stal se z něho okamžitě znovu ten vulgární, bezohledný cynik a prostě si ji vzal. Bojovala s ním, ale jeho to neodradilo, nikdo ji nemohl slyšet.

Nakonec v jakési letargii se mu podvolila, protože věděla, že není úplně normální a myslela si, že tím to všechno skončí. Ale neskončilo. Mel ji tam dva dny a dvě noci a když poznal, že je příliš vyčerpaná a zmatená na to, aby mu odporovala, nastěhoval se k ní do domu.

„Nedokážu vám to pořádně vysvětlit,“ zašeptala ve tmě. „Na nic, co bylo před ním, se nepamatuju. Jediná má minulost byl on. A zaplnil mou přítomnost a budoucnost nebyla. Dokonce se mi ani nehnusil. Nepřemýšlela jsem o něm jako o člověku. Pro mě to byla síla, kterou jsem prostě musela přijmout. A nějak se pro mě stalo strašně důležitým zalíbit se mu jídlem, které jsem mu vařila, drinky, které jsem mu míchala, prádlem, které jsem mu prala, a neustálým sexem. Bylo snazší být pořád trochu pod párou. Když byl spokojený, byl i pro mě život o něco lehčí. Udělal ze mě dychtivou věc, která si každou minutu musí být jista, že udělala právě to, co si přál. Myslím, že to bylo něco jako tělesná reakce, ale ne potěšení. Strašlivé uvolnění, zlom. Přišel na to, jak to u mě někdy vyprovokovat a pak se mi vysmíval. Pak odjel na té lodi a bylo to stejné a když se na té lodi vrátil, zase to bylo stejné. Nemyslela jsem, že to někdy může skončit. Stálo mě příliš mnoho úsilí samotné pomýšlení, jak se prokousat každou další hodinou.“

Potom usnula. Vyšel jsem ven do noci. Tropická země čerstvě voněla, žáby kuňkaly a v zátoce se koupal měsíc. Sedl jsem si na konec mola, vyfukoval dým na komáry a přemýšlel o tom, proč bych k ní měl být tak cynický.

Pravda byla, že to byla citlivá a introvertní žena a stejná pravda byla, že Junior Allen je krutý surový neřád. Jenom jsem nepochopil, jak ji tím, že ji takhle zneužíval, mohl přivést do podobného stavu. Podle viktoriánské tradice to byla zkáza horší než smrt. Jenomže tohle byla dospělá žena a bez ohledu na to, jak se k ní dostal, se stal jejím milencem a postupem času v ní dokonce vyvolal jakousi citovou vazbu. Myslel jsem na to, jak asi ztroskotalo její manželství, a zajímalo mě, jestli to prostě není neurotická, která by se zhroutila tak jako tak, a jestli Junior Allen prostě jenom celý ten proces neurychlil.

Pozoroval jsem pohybující se světla lodí plujících dolů kanálem, poslouchal groteskní křik nočního ptáka a vzdálené zvuky mrouskajícího kocoura.

Vešel jsem dovnitř, podíval se na ni, jak tvrdě spí a šel si lehnout do postele ve vedlejším pokoji.

SEIS

Ráno snědla celkem vydatnou snídani a zdála se mi natolik v pořádku, že jsem usoudil, že ji tam mohu nechat chvíli samotnou. Odjel jsem ve Slečně Agnes, vyzvedl prádlo a zavolal Jeffa Bocka, zprostředkovatele realit, který vlastnil nápis před domem Lois Atkinsové.

Tvarem hlavy a barvou obličeje mi silně připomínal růžový nafukovací míč. Byl úplně a téměř obscénně holý, jak to někdy bývá v důsledku některých nemocí. Neměl vlasy ani obočí, ani řasy. Jeho oči i zuby byly stejně jantarově žluté,

„Jasně že ten barák můžu střelit. Střelím ho, až ho budu moct ukázat. Jenomže já ho nemůžu ukázat, když ho ta ženská tak zasvinila. Už dvakrát jsem měl objednaný klienty, že si to prohlídnou. Už dvakrát. A co se stalo? Byl tam děsnej binec a ta ženská vypadala jako ten barák. Poprvé byla asi deset minut celkem dobrá, ale pak začala na my zákazníky ječet. Podruhy nás ani nepustila dovnitř. Ten dům jako takovej je v pořádku. Nedávno se na něj dělal znaleckej posudek. Všechno je perfektní. Pěkněj dům na pěkným místě. Hned u moře. Můžu ho střelit zejtra za pětáctyřicet tisíc, jenomže kdo mi koupí barák, kterej si předtím nemoh prohlídnout?“ Zakroutil hlavou. „Až pojedu příště kolem, tak dám tu svou ceduli pryč.“

„Až se odstěhuje a bude-li ještě chtít ten dům prodat, dám vám od něj klíče.“

„A jak to tam bude vypadat?“

„Všechno bude v pořádku.“

„Co myslíte tím jestli ještě bude chtít ten dům prodat?“

„Jestli si to mezitím nerozmyslela.“

„Udělala by nejlíp, kdyby se odstěhovala. Měla tu pár přátel. Slušnejch lidí. Až do ty doby, než se k ní nastěhoval ten pásek a ona se dala na chlast.“

„Zřejmě to uráží váš smysl pro morálku.“

Ukázal mi své pěkné zoubky. „Tohleto je slušný místo.“

„To jsou všechny, můj zlatej.“

Vyšel jsem ven a nechal ho stát ve dveřích jeho spalovny, ze které zářila na slunci do všech stran jeho růžová lebka.

Ramirez přišel odpoledne a žasl nad tím, jak se její stav zlepšil. Po obědě se oblékla a chovala se velice zdrženlivě. Vypadala unaveně a pohybovala se pomalu. Večer měla další záchvat. A ve tmě zase povídala.

„Bez ohledu na něj jsem se začala vracet do života, Trave. Vypadalo to, že jsem pochopila, že se mě pokouší zničit, a věděla jsem, že mě nezničí. Našla jsem sama v sobě, někde úplně uvnitř, takové malé místočko, a ať mé nutil k čemukoliv, vždycky jsem se tam utekla. Přišla jsem na to, že to nejhorší už udělal, že v určitém smyslu jsem silnější než on a že ho přežiju, osvobodím se od něho a budu volná. Najednou jsem dokázala zvednout hlavu a přemýšlet nad tím, jak to skončit. Ale... to on nemohl připustit. Samozřejmě. Nemohl mě nechat utéct.“

Bylo pro ni nesmírně obtížné vysvětlit mi, jak jí zablokoval všechny úniky. Začala mluvit nesouvisle. Naštěstí pro ni si toho moc nepamatovala. Neustále ji udržoval pod vlivem alkoholu, aby ji mohl snadno ovládat a zmenšil tak pravděpodobnost, že by utekla z lodi, když ji právě nehlídal.

Na poslední vyjížďce zajel Junior Allen s lodí do Bimini. Tam vzal na palubu malou haitskou děvku jménem Fancha. Odtud odjeli do vzdálené zátoky na Berrských ostrovech, kde zakotvili, zůstali týden a dokončili dílo zkázy na Lois Atkinsonové. Ze zpáteční cesty do Candle Key si nepamatovala nic. V červnu se pak Junior Allen rozhodl zmizet navždy. Věděl, že útržky vzpomínek a příšerné obrazy v její fantazii, se kterými ji zanechal, ji zabijí.

Po tom, co Lois usnula, jsem přemýšlel o jeho motivu. Na tomto světě existují lidé, kteří zničí ty nejkřehčí a nejcennější věci, které najdou, stejně jako malé děti zpustoší krásný byt. Podívejte se na mě, říkají.

Lois, plachá, krásná, citlivá, půvabná a kultivovaná žena, provokovala Juniора Allena svou pouhou existencí. A tím, že nebylo snadné ji dobýt, ho dráždila ještě víc. I když potom, kdy našel to, co ukryl seržant Berry, byl návrat do Candle Key velkou hloupostí, nemohl

Allen nechat něco podobného bez povšimnutí. Vrátil se, aby získal ještě vybranější pochoutku, než jakou byla Cathy Kerrová.

Usmívající se chlapík, rychlý a mrštný jako kočka, samý sval, kapsy nadité penězi, volný jako pták, o němž v tomto okamžiku nikdo nic netušil, nenasytný jako lasička v kurníku. Znal jsem motiv. Byla jím vražda. Ale tuto symbolickou smrt může způsobit akt ještě skutečnější.

Lstivý, bezohledný, neodbytný a drzý. Bůžek Pan s kopyty, lišáckým úsměvem a chlupatýma ušima, satyr u kormidla jachty jménem Play Pen. Milujte ho, chápejte ho, odpusťte mu, veďte ho stydlivě k Freudovi nebo k Ježíši.

Anebo zaujměte v současnosti neobhájitelný názor, že zlo, neřeďené ani špetkou dětských traumat, na světě existuje, existuje prostě samo o sobě, že je to vředovitý odkaz zvířat, z nichž pocházíme, stejně nevysvětlitelné jako Belsen.

Políbil jsem ji na zpocený spánek a přikryl jí dekou nahé rameno. Symbol slabosti. Symbol zvířete. Ale nemohl jsem najít žádný symbol pro sebe. McGee jako anděl pomsty to bylo trochu tučné sousto. Doufal jsem, že té pomsty dosáhnu stejně krutě jak bylo třeba. Anebo naopak. Ale ať tak nebo tak, její uskutečnění nebylo o to jednodušší.

Začala jíst hltavě jako vlk. Očekávaná flegmaticčnost se dostavila a přinesla tiché, nepřítomné úsměvy, zívání a ospalost. Vzala si něco na sebe a začali jsme chodit ven. Jak se jí kosti přestávaly rýsovat pod kůží a zvolna obrůstaly masem, naše noční rozhovory se zkracovaly. Pečoval jsem o živou mrtvolu, příjemnou, na nic se nevyptávající, jedlíka a spáče, zvolna se procházejícího pacienta. Ramirez dostal svůj honorář, ale neřekl nic o tom, co bude následovat. Zavolala svou švagrovou a oznámila jí, že všechno je v naprostém pořádku. Se mnou se bavila o útržcích svého šťastného dětství. Ale dům se jí nelíbil a nechtěla ani auto. Uspořádal jsem její finanční záležitosti, dal jí podepsat vkladní účet a šeky pro nedočkavé věřitele. Chtěla žít jinde, ale nezajímalo ji kde, a ani se nenamáhalo cokoli plánovat. Sbalili jsme si věci. Nechtěla toho s sebou moc. Slečna Agnes, napůl malý kamión, to uvezl hravě. Klíče od domu jsem dal Bockovi spolu

s adresou, kde ji může zastihnout. Podepsala plnou moc a já prodal její auto a peníze uložil na její konto v bance. Na poště podepsala prohlášení o změně adresy. Zařídil jsem všechno nezbytné. Naposledy jsem prohlédl dům. Seděla venku v autě. Zkontroloval jsem všechna okna, vypnul klimatizaci a zabouchl hlavní dveře.

Když jsme odjížděli, ani se neohlédla. Seděla se zasněným úsměvem a rukama složenýma v klíně.

Někteří lidé jezdí dolů k ostrůvkům pro mušle, preparované ryby nebo keramické čápy. Travis McGee si přivezl Lois Atkinsonovou. Honba za suvenýry je hlavní složkou turistického průmyslu.

„Můžeš u mě na hausbótu zůstat tak dlouho, dokud si nenajdeš něco jiného.“

„Dobře.“

„Asi se budeš chtít přestěhovat do New Havenu za bratrem.“

„Možná ano.“

„Brzo bys měla být natolik v pořádku, abys mohla odjet.“

„Asi ano.“

„Nechtěla bys, abych ti něco našel hned?“

„Mně je to jedno.“

„Co bys chtěla nejradši?“

Námaha z přemýšlení ji probudila z apatie. Zaťala ruce v pěst a rty se jí sevřely: „Asi budu muset být s tebou.“

„Na nějaký čas.“

„Musím být s tebou.“

Pacient začne být na svém léčiteli citově závislý. Řekla to bez úzkosti v hlase. Řekla to jako fakt, podivně jistá sama sebou, že to přijmu stejně lehce jako ona. Za chvíli opřela hlavu o opěradlo a usnula. Naštvalo mě to. Jak si, ksakru, může být tak jistá, že se nevydává do rukou dalšího Juniora Allena? Kde se vzala tahle důvěra, která mě dusila? Seděla tu se mnou dospělá žena, která nevěděla, že svět je plný nestvůr, ačkoliv právě teď prožila jeden víc než hmatatelný příklad s jednou z nich. Měl jsem pocit, že kdybych jí řekl, že ji vezu ke kanibalům, kde ji prodám na maso, měla by ve tváři stejný monalisovský úsměv naprostého odevzdání.

Já prostě nejsem tak důvěryhodný.

V podpalubí Busted Flush bylo horko, zatuchlo a odporně vlhko. Porucha elektrického vedení vyřadila klimatizaci. Před odjezdem jsem nastavil termostat na dvacet stupňů. Klimatizace tak mohla nejlépeji uchránit vnitřek od stavu, ve kterém právě byl. Nastavil jsem ji na patnáct. Bude trvat alespoň hodinu, než tu bude příjemně. Vzal jsem Lois do nedaleké restaurace na dobrý oběd, a vrátili jsme se zpátky. Vešla na palubu a bez velkého zájmu si prohlédla vnitřek lodi. Zatím jsem jí přenesl všechny věci z auta do její kajuty. Vysprchovala se a šla si lehnout.

V poštovní schránce jsem našel za devět dní nashromážděnou poštu. Roztřídil jsem ji na několik účtů a dva dopisy. Zavolał jsem Chook. Řekl jsem jí, že jsem byl u nemocné přítelkyně.

Dala mi číslo na Cathy. Zavolał jsem jí. Mluvila velice opatrně, ale řekla, že je sama, můžu k ní zajet, a dala mi adresu. Bylo to dole ve městě, hořejší patro staršího dvojdomku za obchodní třídou po silnici číslo 1. Pizzerie, Pneuservis se zárukou, Celní skladiště, žila pod neónovými světly a větrem strženými plakáty, hlásajícími zapomenuté výprodeje.

Nahoře bylo strašné horko. Samý plast, roztřepené proutí, sláma a starý bambus. Velký větrák u okna se otáčel a hučel a proháněl místností horký vzduch. Cathy měla na sobě špinavé šortky a vybledlé bolerko, které jí sahalo do půli břicha. Vysvětlila mi, že tu bydlí s jinou tanečnicí z jejich skupiny a dívkou, která pracuje v místní televizní stanici. Srazila si dva hrací stolky dohromady a na nich šila kostýmy pro skupinu. Vedlejší příjem, vysvětlila mi. Nabídla mi čaj s ledem.

Posadil jsem se do proutěné židle poblíž horkého dechu větráku a řekl jsem jí o paní Atkinsonové. Ne všechno. Pracovala a poslouchala. Když jsem se chtěl opřít, košile se mi zachytila o čouhající proutí. Aniž jsem si všiml, začal srpen. Chodila kolem stolků, stříhala, zašívala, skláněla se a otáčela, a já jsem až příliš pozoroval ty pevné svalnaté nohy, třeptící se potem, a ten skálopevný kulatý zadeček tanečnice. Zdálo se, že to, co jsem jí o Lois neřekl, si snadno domyslí. V puse držela špendlíky. Látka, kterou stříhala a šila, byla bílá a zlatá.

„Myslela jsem, že jste si to rozmyslel,“ řekla,

„Nerozmyslel.“

„Nikdo by se vám nedivil, Trave.“ Špendlíky v puse jí znesnadňovaly výslovnost.

„Byly v těch dopisech jména a adresy?“

Napřímila se. „Ty, ve kterých byly, jsem dala stranou. Přinesu vám je.“

Přinesla je. Četl jsem je, zatímco pracovala. Hrálo jí malé modré rádio, tichá hudba zanikala v hluku větráku. CMCA, Havana. Hlas země míru, přátelství a bratrství. Bez reklam. Na prodej už nic nezbylo.

Vojenská pošta z dávné války.

Drahá ženo: Mám se dobře a doufám, že ty taky a holky taky. Koupil jsem poukázky na zboží a ty se nesnaž všechno ušetřit, ale kup, co potřebujete. Za poslední dva měsíce jsem nalítal hodně hodin, ale jsou to jenom přepravní lety a nic nebezpečného, takže nemusíš mít strach. Tady v tuhle roční dobu hodně prší, dokonce víc než doma. Máme nového pilota, protože Sugarmana odveleli někam pryč. Jmenuje se William Callowell a je z Troye ve státě New York, je to nadporučík a dobřej pilot, co lítá bezpečně. Zapadl mezi nás dobře, mezi mě a George, takže co se toho týče, je všechno v pořádku. Jídla není moc, ale jím dobře a nic mi nechybí. Řekni Cathy, že jsem rád, že má ráda svou novou učitelku a dej jí za mě pusu a Christy taky a sobě taky. Jako vždycky tvůj milující manžel Dave.

V dalších dopisech byla jiná jména. Normální sdělení, méně věcná. Vern z Kerrville v Texasu. Degan z Kalifornie. Zapsal jsem si všechny podrobnosti.

Seděla s částí úboru na klíně a rychle a hezky vyšívala. „Nevěděla jsem, že je paní Atkinsonová nemocná,“ řekla zamyšleně.

„Nechtěla se do ničeho takového zaplést.“

„O nic víc, než já. Je krásná.“ Hodila po mně hnědýma očima. „Máte ji u sebe na lodi?“

„Do té doby, než jí bude líp.“

Přešla pokoj, dala kostýmy do malého kufříku a zavřela víko. „Možná, že potřebuje pomoc víc než já.“

„Potřebuje jinou pomoc.“

„Co budete dělat teď?“

„Pokusím se zjistit, jak váš otec ty peníze získal.“

„Kolik je hodin?“

„Pět a něco.“

„Musím se převléknout a jít.“

„Jak se tam dostanete?“

„Většinou jezdím autobusem.“

„Můžu počkat a svézt vás tam.“

„Nerada bych vás zdržovala.“

Počkal jsem. Rychle se osprchovala a vyšla z ložnice v růžové blůzce a bílé sukni. Ve chvíli byla blůzka mokrá a přilepila se jí na tělo. Dovezl jsem ji k Teaboltově Mile O‘Beach a pak jsem se vrátil do Bahia Mar. Moje svěřenkyně byla vzhůru. Spala tak tvrdě, že teď měla napuchlé oči, ale už se obeznámila s kuchyňským vybavením. Na sobě měla hezké bavlněné šaty, které na ní ani příliš nevisely. Z mrazáku vyndala dva velké steaky a dala je rozmrazit. Zdálo se, že si najednou uvědomuje, že by mi mohla být na obtíž.

„Můžu vařit a uklízet a starat se ti o prádlo, prostě budu dělat, cokoliv budeš potřebovat, Trave.“

„Když se na to cítíš.“

„Nechci ti tu být na obtíž.“

„Tvým úkolem je uzdravit se.“

Řekl bych, že to ode mě nebylo právě nejvládnější. Mám staromládenecké způsoby a držím se svého zavedeného pořádku a zvyků. Milý host na pár dní je jedna věc. Vyjíždka lodí s kamarády další. Ale dáma natrvalo v domě znamená potenciální podráždění.

„Můžu ti platit nájem,“ šeptla.

„Kristepane!“ zařval jsem a ona utekla do své kajuty a potichu za sebou zavřela dveře.

Za dvacet minut jsem se dostatečně styděl na to, abych se za ní šel podívat. Ležela napříč na posteli a tvrdě spala. Namíchal jsem si drink a nosil jsem ho po lodi, dokud jsem ho nevypil, pak jsem si udělal další, a vešel jsem k ní a probudil ji.

„Jestli chceš vařit, tak je nejvyšší čas.“

„Dobře, Trave.“

„Ne moc krvavý.“

„Ano.“

„A už, ksakru, nebuď tak zakřiknutá.“

„Pokusím se.“

Po večeři, po tom, co uklidila kuchyňku, jsme šli do obývacího pokoje. Já se jí zeptal, jestli je jí dost dobře na to, aby mi odpověděla na pár otázek.

„O čem?“

„O Junioru Allenovi.“

Ústa se jí zkrivila a zavřela oči. Pak je otevřela a řekla: „Ptej se.“

Nejdříve jsem jí však musel vysvětlit všechny souvislosti. Musela vědět, proč se ptám a co se potřebuju dozvědět. Místní klepy o Junioru Allenovi a sestřích Berryových znala. Řekl jsem jí všechno, co jsem věděl já.

Její flegmaticčnost tentokrát zmizela. Podívala se na mě přes světlo lampy. „Když se vrátil zpátky, měl u sebe hodně peněz. Já jsem mu nic nedala. Znamená to, že všechno, loď a všechno ostatní, pocházelo z něčeho, co vzal tam, kde bydlel předtím?“

„To je zatím jediná odpověď.“

„Co to mohlo být?“

„Něco, čeho se musel jet zbavit do New Yorku.“

„Proč se o to všechno tak zajímáš, Travis?“

Pokusil jsem se na ni míle usmát, ale podle výrazu její tváře jsem příliš neuspěl. „Prostě mu to všechno zase vezmu,“ řekl jsem poněkud nejistým hlasem.

„Tomu nerozumím.“

„Něco si nechám a Cathy dám její podíl.“

„Záleží ti na ní?“

„Stejně jako na tobě.“

Přemýšlela nad tím. „Ty si tímhle způsobem vyděláváš?“

„Tohle je podstata toho, co dělám, když náhodou potřebuju peníze.“

„Ale... on musí být hrozně nebezpečný člověk. A třeba už to stejně všechno utratil. A i kdyby ne, jak bys to z něj chtěl dostat? Myslím, že bys ho musel zabít. Jinak by to asi nešlo.“

„Přemýšlel bych o tom jako o normálním obchodním riziku, Lois.“

Barva, kterou mezitím nabyla, znovu vyprchala z jejího obličeje. „Jak můžeš říct něco tak strašného? Ty... tys byl ke mě tak hodný.“

„Jak to s tím souvisí?“

„Ale nechápeš, že.“

„Ty jsi opravdu blázen, Lois. Podívala ses na mě a podle obličeje sis mě zařadila do nějaký škatulky. Prostě ses sama rozhodla, co jsem za člověka. Že se tomu tvému obrazu nepodobám, není moje chyba.“

Po dlouhém mlčení řekla: „Není to škoda?“

„Škoda čeho?“

„Tebe! Je to potupné. Promiň, že to říkám. Znáš ty africké přírodopisné filmy. Lev uloví kořist a přijdou jiná, mazanější zvířata, tu kořist mu ukradnou a utečou. Ty jsi moc chytrý, Trave, máš cit a intuici na lidi. A taky máš... umět být něžný. A milý. Mohl bys být skoro čímkoliv.“

„Samozřejmě!“ řekl jsem, vyskočil a začal přecházet po místnosti sem a tam. „Že jsem na to nemyslel! Zatímco ztrácím své nejkrásnější léta na palubě tyhle zatracený bárky a zaplétám se do problémů nějakých bezradných ženských, mohl bych v tom velkém širém světě dosáhnout nedozírných úspěchů! Proč se pletu do věcí, do kterých mi nic není? Proč nemyslím na svůj majeteček a na to, jak ho chránit? Kristepane, ženská, já bych mohl uzavřít životní pojistku na milión dolarů ročně! Měl bych nadšeně vyplout na vlajkový lodi života! Možná, že ještě není pozdě. Najdu si hodnou ženušku a začnu se pořádně snažit. Pánský kluby, sdružení rodičů a přátel školy, příspěvky na charitativní účely, pikniky pod širým nebem, poskok pro všechny. Až budu jednou v penzi a ohlédnu se zpátky...“

Přestal jsem, když jsem uslyšel tiché zvuky, které vydávala. Seděla se sklopenou hlavou. Zvedl jsem jí hlavu a podíval jsem se do jejích usazených očí.

„Nech toho, prosím tě.“

„Holka, ty ve mně probouzíš to nejhorší.“

„Nic mi do toho nebylo.“

„Nebudu ti to vymlouvat.“

„Ale čím je to vina, že jsi takový?“

„Nikdy tě nebudu znát tak dobře, abych ti to řekl, Lois.“

Pokusila se, usmát. „Asi se v tom nikdy nevyznám.“

„A ze mě zase nikdy tragická postava nebude, ať děláš, co děláš. Já jsem spokojenej takovej, jakej jsem.“

„Kdyby to nebyla pravda, tak bys to neříkal.“

„Ušetři mě svých nádhernejch pohledů do duše.“

Otrásla se a pak se vzchopila. „Jsem ti vděčná. Pokusím se ti odpovědět.“

„Co říkal o penězích?“

Snažila se. Seděla poslušně jako chytrá holčička ve školní lavici. „Říkal, že má tolik peněz, kolik kdy bude potřebovat. Ano, opakoval to několikrát při různých příležitostech. A řekl, že žádnou ženu si za to kupovat nemusí. Na palubě měl nějakou skryš, kde je schovával.“

„A možná, že ještě něco,“ řekla divným hlasem.

„Co?“

„Nech mě přemýšlet.“ Tiše se zamyslela. V obličeji měla výraz lidí, kteří se snaží proniknout do dávných vzpomínek. „Rozbitý modrý mramor,“ řekla. „Bylo hrozné horko. Příšerné, protože vzduch se ani nepohnul. Voda vydávala zvláštní zář. Hodně jsem toho vypila a snažila jsem se, aby se mi neudělalo špatně. Jejich hlasy mi splývaly. Pořád se kvůli něčemu hádali a křičeli jeden na druhého. Něco jí ukazoval a ono to spadlo na palubu. Byl to kus modrého, naprasklého mramoru, kutálelo se to k ní po teakovém dřevě paluby. Vrhla se na to a strčila si to do pusy jako dítě. Asi jí nebylo víc než osmnáct, ale byla zároveň tak stará jako samo zlo světa. On se příšerně rozzlobil, vrhl se za ní, ale ona se mu smála a utíkala pryč. Honil ji po celé lodi a když ji zahnal do rohu, skočila přes palubu. Plavala pryč, smála se mu a ječela na něj. Byla nahá. Zdálo se mi, že je úplně černá, na písčitém dně jsem viděla její stín. Odběhl a vrátil se s pistolí. Překvapilo mě, že bylo slyšet jen takové tiché pleskavé zvuky, ale kulky dopadaly blízko ní a ona rychle připlavala k žebříku a vylezla nahoru. Chytil ji pod bradou a ona mu to vyplivla do ruky. Potom ji pořád držel a bil pěstí do obličeje. Nakonec ji zamkl dolů do kajuty, kde strávila zbytek dne a fňukala. Ten kus mramoru měl temně modrou barvu. Vždycky, když si na to vzpomněl, tak se hrozně rozzlobil a začal na

ni dolů křičet a proklínat ji. Jednou nebo dvakrát tam sešel a znovu ji zbil.“ Podívala se na mě mrtvýma očima a řekla: „Myslím, že si to pamatuju jen proto, že mě nikdy předtím nenechali tak dlouho samotnou. Potom jsem pořád myslela na tu pistoli. Chtěla jsem ji najít, ale nepodařilo se mi to. Když mě přistihl a všechno si domyslel, předal mě Fanche a díval se, jak mě bije. Předstírala, že mě mlátí víc, než tomu ve skutečnosti bylo. Nelitovala mě. Šlo jí jen o to, abych jí byla dál užitečná. Byla to tvrdá, robustní a silná ženská. Nohy a stehna měla jako vyleštěný mahagon. Pořád se pro nic za nic smála a svým ošklivým skřípavým hlasem zpívala hrozně špatnou francouzštinou. V mém prázdném domě, než jsi přišel ty, jsem ji slyšela zpívat tak hlasitě, jako by byla ve vedlejším pokoji.“

Něco z bývalého šílenství se jí zalesklo v očích. „Chceš, abych ti zazpívala jako Fancha?“

„Jenom klid, holčičko.“

„Mám se smát a tancovat jako Fancha?“

Začala se hrozně trást. Běžel jsem pro prášky a jeden jí dal. Spolkla ho bez odporu. Za čtvrt hodiny byla v posteli a tvrdě spala. Zahnal jsem z její hlavy strašidlo Fanchy a dal se do plánování věcí příštích. Cesta do Leavenworthu by teď nebyla to nejmoudřejší. Zpovídat lidi ve vězení není moc chytré, žijí tam podle příruček. Potřebují řádnou dokumentaci, identifikaci a plné moci. Když je nemáte, začnou vás podezřívat, že někomu chcete pomoci ven. Rozhodl jsem se, že to udělám až naposled. Jestli se všechny ostatní stopy ukážou být k ničemu, pak pojedou do Kansasu a pokusím se je obalamutit.

Než jsem si šel lehnout, podíval jsem se na svou schovanku. Ve slabém světle nouzové lampy vypadala na devatenáct, jemná, nevinná. Jako někdo, koho nikdy nic špatného nepotkalo.

SIETE

Ráno jsem zkusil zavolat Williama Callowella z Troye ve státě New York.

Byla tu jen malá naděje. Jestli přežil válku, neměl nic s policií a vyhnul se životním nástrahám, mohl se přestěhovat a jeho bydliště se v tomto pomíjivém světě zcela vypařilo.

V Troyi žili dva. William B. a William M. Šikovná telefonistka mí našla jejich čísla a já je zkusil podle abecedy. U Williama B. mi dali další číslo. Dívčí hlas mi oznámil, že jsem se dovolal do firmy Double A Plastic a za tři minuty jsem uslyšel nezřetelný hlas Williama B. Nebyl náhodou za války pilotem? To teda ne, je mu teprve šestadvacet, je chemickým inženýrem a v Troyi žije první rok. Jo, ví, že v seznamu je ještě jeden William, ale toho nezná. Mockrát děkuju. Není zač.

Moje telefonistka pro meziměstské hovory nechala okruh zapojený a tak jsem slyšel, jak na číslo Williama M. zvedla telefon jakási žena. Měla slabý, třaslavý hlas. Odpověděla velice formálně: „Je mi líto, ale můj muž v březnu umřel.“ Požádal jsem, aby mě spojili.

„Upřímnou soustrast, paní Callowellová, je mi to moc líto.“

„Bylo to pro něj požehnání. Modlila jsem se za jeho vysvobození.“

„Rád bych věděl, jestli to byl ten pan Callowell, kterého se snažím najít. Nebyl za války u letectva?“

„Můj bože, to ne! Bylo mu osmdesát tři let. Zřejmě myslíte mého syna!“

„Mohl bych s ním mluvit?“

„Kdybyste byl zavolał včera, mohl jste ho zastihnout. Byl tady u mě a moc mě to potěšilo.“

„Kde bych ho našel?“

„Telefonistka říkala, že voláte až z Floridy. To je to tak důležité?“

„Moc rád bych s ním mluvil.“

„Počkejte okamžik. Někam jsem si to napsala. Bydlí samozřejmě v Richmondu ve Virginii. Počkejte. Dnes je... třetího, že? Bude

na konferenci v New Yorku až do úterý sedmého. V hotelu Americana. Možná byste ho mohl zastihnout tam, ale říkal, že bude mít spoustu jednání a málo času.“

„Děkuji vám, paní Callowellová. Mimochodem, kde sloužil váš syn v zámoří?“

„V Indii. Vždycky se tam chtěl vrátit a vidět tu zemi ještě jednou. Psal odtamtud tak nádherné dopisy. Všechny jsem si schovala. Snad jednou bude mít to štěstí a zase se tam podívá.“

Zavěsil jsem a dopil šálek své vlažné kávy. Zavolal jsem letecké společnosti. Měli jedno místo na dobu, která mi vyhovovala. Idlewild ve 2:50. Lois se tak rozrušila, že zůstane doma sama, že jí téměř drkotaly zuby. Zatímco jsem si balil věci, dával jsem jí potřebné instrukce a donutil ji dělat si poznámky. Došla pošta, špinavé prádlo, telefon, kde nakupovat, obsluha klimatizace, vynášení odpadků, spolehlivý zdejší lékař, jak zamykat atd., obsluha televize, přihrádka s dobrými knihami, minimaxy a několik dalších věcí pro běžnou námořnickou údržbu. Kousala se do rtu a všechno si zapsala. Auto ani kolo nepotřebuje. Všude se dá chodit pěšky. Tyhle bílé pilulky ber každé čtyři hodiny. Tuhletu růžovou jen v případě, že ti bude hodně špatně.

Na lodní lávce jsem ji políbil jako každý manžel, který jede za prací, odešel jsem ke Slečně Agnes a sáhl si na zadní kapsu kalhot, kde jsem měl peníze a úvěrovou kartu. Nezaměstnaným se normálně karta nedává, ale já měl ručitele, kterému jsem kdysi prokázal velmi nebezpečnou laskavost. Muže, jehož samotné jméno přinutí bankovní prezidenty vyskočit do pozoru a zadržet dech. Karty se hodí, ale nerad je používám. Vždycky si připadám jako Thoreau vyzbrojený Leicou a seznamem ptáků. Jsou to štíhlé prsty každodenní reality, sahající po vašem hrdle. Člověk s úvěrovou kartou jako by dal své představy o vlastní osobě do zastavárny.

Ale tohle jsou poslední roky, kdy si ještě můžete vybrat. Ve sterilně čistých jeslích budoucnosti budou federální agenti tetovat do růžovoučkých ručiček číslo pojistky a číslo kreditní karty, hned po nich přijdou agenti telefonních společností, kteří na druhou ručičku vytetují stálé číslo videofonu. Umřete a vaše číslo se vrátí do banky. Bude to první prokazatelná nesmrtelnost, jakou svět poznal.

Manhattan v srpnu je repríza Velké epidemie černého moru v Londýně. Sklíčený dav postižených se zplihlými koutky úst se v očekávání blízkého konce šine rozpálenými ulicemi. Ti dosud zdraví utíkají z jedné vyvětrané oázy do druhé a snaží se co možná nejkratší dobu strávit venku, kde prší černá smrt.

Ve čtyři hodiny a pět minut jsem se šel zapsat do hotelu. Měli hodně volných pokojů. Konaly se tu tři konference a pořád měli dost místa. Jakmile jsem vešel do hotelu, octl jsem se zase zpátky v Miami. Stejná vůně studeného vzduchu, stejně skeptická servilnost, stejně skvělé dekorace jako by nějaký brazilský architekt pokryl letištní terminál tunami bavlněného čalounění. Dramatické osvětlení. Každou chvíli se od jednoho z osmi barových pultů odlepí pěvecká hvězda, začne zpívat a girls vpadnou dovnitř. Kolena nahoru, děvčata. Široký úsměv.

William M. Callowell ml. se nezapsal pod vlastním jménem, ale jako Hopkins Callowell Inc. pokoje 1012-1018. Zeptal jsem se o jakou konferenci jde. „Pozemní stavitelství,“ řekl recepční. „Řekl bych, že stavějí silnice.“

Muž v pokoji, který zvedl telefon, měl zakřiknutý hlas a řekl mi, že se na program pana Callowella podívá. Po chvíli se vrátil a řekl dokonce ještě zakřiknutěji. „Právě se vrátil z jednání, pane. Zaskočil si na drink.“

„Zdrží se dlouho?“

„Řekl bych, že asi tak půl hodinky.“

Podíval jsem se na sebe v dlouhém zrcadle. Usmál jsem se na Travise McGeeho. Výrazné opálení je zrádná věc. Jste-li oblečeni příliš křiklavě, vypadáte jako baseballový hráč mimo sezónu, který si chce užít života. A máte-li na sobě šaty, které vypadají příliš kontinentálně, připomínáte udržovaného lyžařského instruktora.

Můj letní městský oblek byl tmavý a velice konzervativní, materiál vypadal tak trochu jako hedvábí. Bílá košile s usedlým límečkem. Rypsová kravata. Nablýskané polobotky. Běž a prodávej. Vyceň bílý chrup. Podívej se jim přímo do očí. Dostáváš to, cos do toho vložil. Úsměv tě dovede hodně daleko. Ruce tiskni tak, jako bys to myslel vážně. Pamatuj si jména.

Ve velikém pokoji byl asi tucet mužů. Hlasitě si povídali, smáli se, kouřili dlouhá cigára a whisky pili z velkých sklenic. Mladší úředníci dolévali nápoje a přidávali se k smíchu při každém náznaku vtipu. Smáli se v pravou chvíli, ale ne moc nahlas. Neměli kartičky s fotkou na klopách. To je klíč k malým a důležitým konferencím. Žádné jmenovky, žádné divné klobouky. Každý řečník, který přijde, je všem dobře známý. A jídlo si objednávají z jídelního lístku.

Jeden z mladších mi řekl, že pan Callowell je ten s brýlemi a knírem, co stojí u toho velkého okna. William Callowell byl průměrně vysoký muž kolem pětáctýřicítky. Trochu při těle. Bylo těžké ho někam zařadit. Měl husté černé vlasy, velké brýle s černými obroučkami, černý knír a kouřil z velké černé dýmky. Z něho samotného toho bylo jen velmi málo vidět. Jediné, co mu nesporně patřilo, byl jeho masitý široký nos se dvěma z dálky viditelnými dírkami. Bavil se s několika dalšími muži.

Jakmile jsem se přiblížil na dva metry od nich, okamžitě přestali hovořit a podívali se na mě.

„Promiňte,“ řekl jsem. „Pane Callowelle, až to bude možné, rád bych s vámi mluvil.“

„Vy jste jeden z těch nových?“ zeptal se mě jeden z těch mužů.

„Ne. Jmenuji se McGee. Je to osobní záležitost.“

„Jestli je to kvůli tomu zahájení, pak tohle není vhodný čas ani místo, McGee,“ řekl Callowell měkkým nepřátelským hlasem.

„Zahájení? Já pro druhý lidi přestal pracovat, když mi bylo dvacet. Počkám v hale, pane Callowelle.“

Věděl jsem, že to ho přinutí přijít rychle. Tihle lidé musejí vědět, kam patříte. Mají mazané manažerské oči, kterýma se na člověka jen podívají a hned odhadnou jeho příjem s přesností plus minus pět procent. Je to pud sebezáchovy. Život je vynesl na dost vysoký kopec a teď chtějí vědět, co a jak rychle se na ně valí.

Pomalu vyšel ven a do dýmky, si nacípal novou dávku tabáku.

„Říkal jste v osobní záležitosti?“

„Přiletěl jsem z Floridy jen proto, abych si s vámi promluvil.“

„Mohl jste zavolat a byl bych vám řekl, že nemám čas.“

„Tohle nebude trvat dlouho. Pamatujete se na letce seržanta Davida Berryho?“

Přeneslo ho to zpátky do minulosti. Změnil výraz v očích a uvolnil ramena. „Berry! Pamatuju! Jak se mu vede?“

„Zemřel přede dvěma lety ve vězení.“

„To jsem nevěděl. O tom jsem nic nevěděl. Proč byl ve vězení?“

„V pětačtyřicátém roce zabil v San Francisku důstojníka.“

„To je hrozné. Ale co s tím mám já společného?“

„Snažím se pomoci jeho dcerám. Jsou na tom špatně.“

„Vy jste advokát, pane McGee?“

„Ne.“

„Chcete, abych Berryho dcerám pomohl finančně?“

„Ne.Potřebuji informace o Davidu Berrym.“

„Neznal jsem ho ani moc dlouho, ani moc dobře.“

„Bude se mi hodit cokoliv mi řeknete.“

Zakroutil hlavou. „Už je to dávno. Teď zrovna nemám čas.“ Po-
díval se na hodinky. „Mohl byste přijít v jedenáct hodin do hotelu?“

„Já tu bydlím.“

„Tím líp. Pokusím se zajít k vám do pokoje tak kolem jedenácté.“

„Pokoj číslo jedenáct set dvacet, pane Callowelle.“

Zaklepal na mé dveře v jedenáct hodin dvacet. Měl v sobě několik výtečných bourbonů a dobrou večeři a asi také nějaký ten koňak. Trochu mu to zatmělo mozek a on si toho byl vědom. Byl pořád opatrnější a taky podezíravější, než by byl býval ve střízlivém stavu. Sklenku odmítl. Sedl si na pohodlnou židli a chvíli si zapaloval dýmku.

„Neřekl jste mi, čím se živíte, pane McGee.“

„Jsem v penzi.“

Zvedl jedno černé obočí. „Na to jste dost mladý.“

„Zabývám se malými podniky.“

„Jako je tenhle?“

„Ano.“

„Myslím, že by bylo dobře, kdybych o tom věděl víc.“

„Nechme toho, pane Callowelle. O nic vás nechci obrát. Berry se z té své války vrátil bohatý. A já chci zjistit jak. A jestli to zjistím, budu možná moci něco z toho vrátit jeho dcerám. Jeho žena zemřela. Vás to bude stát jenom chvíli času. A trochu vzpomínání.“

Chvíli jsem si myslel, že mi tam usnul. Pohnul se a povzdychl. „Našly se způsoby, jak tam zbohatnout. A na začátku války to prý bylo ještě lepší. Když jsem přišel já, Berry už tam nějaký čas sloužil. Velitelství letecké přepravy. Léтали jsme na typech C-46 se štábem v Chabue v Assamu. Cestující a náklad. Kalkata, New Dillí a přes Hump do Kunmingu. Taky někdy v ty skřípající potvoře letíte ve výšce sedm tisíc metrů, pak dolů, musíte prosvištět ledovou clonou a počítat s tím, že jinam to nemůžete složit, než právě na letiště v Kunmingu. Řekl bych, že jsme s Berryem absolvovali asi pětadvacet společných letů. Nestačil jsem ho doopravdy poznat. Posádky spolu tak dlouho nezůstávaly. Mé první letadlo to zabalilo. Konstrukční chyba, podvozek praskl a sklouzlo to mimo plochu. V posádce jsme byli jen tři. Rozdělili nás, každého jinam. Mě dali k Berrymu. Ještě tam byl druhý pilot, nějaký George Brell. Nevím, Brell si snad myslel, že to měli dát jemu. Jejich pilotovi se nějakým podfukem podařilo dostat se pryč.“

„Jmenoval se Sugarman?“

„Ano, jmenoval. Nakonec někde padl. Brell mi to neschvaloval, ale nám to šlo docela dobře. Jak Brell, tak i Berry dělali svou práci dobře, ale příliš přátelsky se netvářili. Berry byl bručoun, ale schopný člověk. Myslím, že to byl takový samotář. Jak jsem řekl, absolvovali jsme spolu asi pětadvacet letů, z toho asi deset do Číny. Pak jsme jednou v noci letěli z Kalkaty, sestoupil jsem do výše asi tří set metrů, když pravý motor začal bez jakéhokoliv varování najednou hořet. Prostě se vzňal. Uhasit se to nedalo. Vystoupal jsem zpátky až kam jsem se odvážil a pak jsme jeden po druhém vyskočili. Pět sekund po tom, co se mi otevřel padák, uhořelo křídlo a letadlo šlo k zemi jako kámen. O dalších pět sekund později jsem přistál v květinových záhonech před nemocnicí a pohmoždil si koleno a kotník. Opravdu příhodné místo. Dorskákal jsem dovnitř po jedné noze, za pomoci jakési statné sestry, která mě z druhé strany podpírala. Berry s Brellem mě přišli navštívit, poděkovat mi a přinesli láhev whisky. Od té doby jsem je neviděl.“

„Slyšel jste něco o tom, že by tam Berry přišel k penězům?“

„Nějaké klepy o tom chodily. Byl na to typ. Rázný, tichý a mazaný.“

„Jak to dělal?“

„Tenkrát tím nejlepším způsobem, jak vydělat peníze, bylo pašování zlata. Mohl jste ho koupit v Kalkatě a pak ho za jedenapůlkrát tolik prodat na černém trhu v Kunmingu. A za dolary. Nebo koupit indické rupie a vyměnit je v bance u Lloydů. Nebo prostě nakoupit zlato za rupie. Dalo se dělat spoustu věcí. Ale pak už na to dávali pozor. Bylo to riziko, do kterého jsem nechtěl jít. A věděl jsem, že jestli Berry s Brellem jsou do něčeho takového namočení a oni je chytanou, jedu v tom částečně s nimi. Tak jsem měl pořád oči otevřené. Tehdy šlo v Číně dělat se zlatem kouzla. Díky obrovské spoustě uprchlíků se vždycky našel způsob, jak tam to zlato dostat. Dalo se vydělat i na pašování vysokých rupiových bankovek do Číny. Říkalo se, že Číňani jimi platí při svých obchodech s Japonci. Japoncům se zase rupie hodily k financování špionáže v Indii. Číňani měnili s Japonci soumary za sůl. A myslím, že Berry byl rozený obchodník. Taková liška to byla. A navíc dovedl jednat s lidmi. Jednou jsem měl takový pocit, jako že mě zkouší, jestli bych do toho nešel s ním. To ale nemůžu říct určitě. Asi jsem neodpovídal jeho představám.“

„Rozuměl si Berry s Brellem?“

„Řekněme že víc, než si normálně rozumí seržant s poručíkem, i když sloužili ve stejné posádce. Byli spolu celkem dlouho.“

„Pak je Brel další člověk, se kterým musím mluvit.“

„Vím, kde ho najdete.“

„Opravdu?“

Zaváhal. Byla to nemoc z povolání. Měl něco, co chtěl někdo jiný, a tak se musel zamyslet a uvážit, jaké výhody by z toho pro něho mohly vyplynout. Tenhle reflex ho přenesl zase zpátky do války v džungli. Někam na dno jeho paměti, kde byl až do té chvíle zasutý agilní, mrštný poručík Callowell, jehož jedinou starostí bylo, jak uniknout smrti a přitom neustále kontrolovat svůj každodenní strach. Pak se zase vrátil zpátky do obtloustlé podoby Williama M. Callowella, člověka, který se může bezpečně opřít o své peníze i autoritu, mazaného podnikatele, obávajícího se možná tajně impotence, revize účtů a srdečního záchvatu. Cítil jsem, že na válku příliš nevzpomínal. Máte takové ty děti středního věku, které alespoň část dne stráví vzpomínáním na léta na univerzitě, případně na válku, ale

ti, kteří dospěli v muže, tuto žalostnou příchut' vlastní zašlé důležitosti nepotřebují. A Callowell byl jedním z nich.

Nacpal si dýmku a poposedl. „Před dvěma lety vyšel v Newsweeku krátký článek o naší akci ve spojitosti s programem Interstate. Otiskli mou fotografii. Dostal jsem dopisy od lidí, o kterých jsem léta neslyšel. Brell mi napsal z Harlingenu v Texasu jako starý dobrý kamarád, kterým nikdy nebyl. Pergamenový papír s předtištěnou hlavičkou, psacím strojem s okrasnými typy. Myslím, že se to jmenovalo Brellovy závody. Pět centimetrů gratulací a metr žvástů o tom, jak skvěle se mu vede. Na závěr věta, že bychom se mohli někdy sejít a popovídat si o starých dobrých časech. Odpověděl jsem mu krátkým, chladným dopisem a od té doby jsem o něm neslyšel.

„Vy jste ho neměl zrovna v lásce.“

„Neměl jsem k tomu také žádný konkrétní důvod. Byla to tenkrát nudná, špinavá a zároveň nebezpečná služba, ale takové už Velitelství letecké přepravy bylo, McGee. Brell byl ten typ, který si rád oblékal elegantní uniformy a čepice s nablýskaným odznakem. Když jsme byli v Kalkatě, ihned se navlékl do parádních šatů a proměnil se v Létajícího tygra, který nadělal pěknou paseku v zástupu mladých obdivovatelek. Místo předepsané pětačtyřicítky nosil zásadně osmatřicítku s pažbou vykládanou perletí. A nerad přistával. Vždycky se hrozně zapotil, když musel přistát.“

„Takže on bude mít o Davidu Berrym bližší informace.“

„Když o tom bude chtít mluvit. Protože jestli v tom jel taky a přišel bokem k nějakým penězům, proč by to měl někomu vykládat?“

„S vámi jsem mluvil na rovinu, pane Callowelle, ale u Brella na to můžu jít jinak.“

„A zneužít mé jméno?“

„Například.“

„To bych vám neradil. Máme výtečné advokáty, kteří nejsou dost vytížení. Rádi se na vás vrhnou.“

„Budu na to myslet.“

„Já normálně tolik nemluví, když jde o takovou maličkost. Ale vy víte jak na to, pane McGee. Jste dobrý posluchač a usmíváte se na správných místech. To lidi povzbuzuje. A samozřejmě jste se mnou na rovinu nemluvil.“

„Jak můžete něco takového říct!“

Zasmál se a vstal. „Konec rozhovoru, McGee. Dobrou noc a hodně štěstí.“ U dveří se zastavil a řekl: „Samozřejmě si vás dám prověřit. Jen tak. Já jsem opatrný a podezřívavý člověk.“

„Mohl bych vám to usnadnit tím, že bych vám dal svou adresu?“

Přimhouřil oči. „Můstek F18. Bahia Mar. Lauderdale.“

„Pane Callowelle, já nemám slov.“

„Pane McGee, každý trochu schopný člověk ve stavební branži si buď pořídí vlastní CIA, nebo zkrachuje.“ Opět se zasmál a pak zamířil k výtahům, zanechávaje za sebou kouř.

OCHO

Ráno jsem zavolał na číslo, které jsem našel v telefonním seznamu Harlingenu pod jménem George Brella. Ozvala se mi ospalá spojovatelka, která mě přepojila na sekretářku s vysokým, ostrým hlasem. Ta mi sdělila, že pan Brell ještě nepřišel. Protože nemohla tušit, že volám meziměstsky, vyhnul jsem se odpovědi na otázku kdo volá, a řekl jsem, že se ozvu později.

Pak jsem zavolał na svou loď. Po třetím zazvonění jsem uslyšel její hlas, tichý, nervózní, opatrný. „Haló?“

„Tady je tvá noční pečovatelka.“

„Trave! Chvála bohu!“

„Co se děje? Něco není v pořádku?“

„Vlastně nic. Jen... já nevím. asi nervy. Už jsem si zvykla, že jsi pořád nablízku. Odevšud slyším nějaké zvuky. A lekám se. A mám ošklivé sny.“

„Upeč je na sluníčku.“

„Chystám se. Možná na pláži. Kdy se vrátíš?“

„Dneska jedu do Texasu.“

„Cože?“

„Je tam jeden člověk, se kterým si potřebuju promluvit. Možná se vrátím už v pátek, ale nevím to jistě. Nezapomeň brát pravidelně prášky, zlato. Žádné rozčilování. Jez, spi a pořád něco dělej. Bydlíš na plachetnici mezi stovkami dalších lodí a tisícem lidí.“

„Trave, volala tě nějaká žena a říkala, že je to moc důležité. Dost ji překvapilo, když se jí ozval ženský hlas. Řekla jsem jí, že se pravděpodobně ozveš a mám ti vyřídit, že ji máš zavolat. Slečna McCallová. Měla takové zvláštní křestní jméno. Nevím, jestli to mám správně.“

„Chookie.“

„To je ono.“

Požádal jsem ji, aby se podívala do mého zápisníku a nadiktovala mi její číslo. Než jsem zavěsil, hlas Lois zněl už mnohem klidněji. Napadlo mě, jestli jsem neudělal zatracenou chybu, když jsem nezmkl alkohol, nebo že jsem alespoň nezařídil, aby se na ni občas ně-

kdo zašel podívat. Spěchej domů, Matko McGeeová. Člověk si pomocí různých gest, výrazů a nezávazného klábosení vytváří jakési ochranné brnění. To Loisino bylo brutálně strženo a já ji teď znal stejně dobře, jako kdokoliv, kdo byl přede mnou nebo kdo přijde po mně. Znal jsem ji od dětských zoubků k rozkvetlému stromu mládí, od jizvy po slepém střevě až po svatební noc, a byl nejvyšší čas, aby jí narostl nový krunýř. Chytil jsem ji nahou a bezbrannou a nevadilo mi, že jsem k ní připojen jizvovou tkání, když začalo hojení.

Chookin telefon devětkrát zazvonil, než ho zvedla a ozvala se hlasem, zatmělým přerušeným spánkem. Ale ten hlas se změnil, jakmile poznala můj. „Trave! Volala jsem ti včera večer. Kdo je to ta paní Atkinsonová?“

„Jedna z tvých úspěšných rivalek.“

„Nech toho. Je to ta, co se k ní nastěhoval ten, jak se jmenuje, potom, co nechal Cathy?“

„Ano.“

„Volala jsem kvůli Cathy, Trave. Včera večer vystupovala v prvním představení. Vypadala docela normálně. Pak ji našli v bezvědomí na hotelové pláži. Ještě se neví, jestli nemá nějaké vnitřní zranění. Těsně předtím, než ji odvezli do nemocnice, se probírala z bezvědomí a řekla policajtům, že se šla projít na pláž a někdo na ni skočil a zmlátil ji. Popsat ho nemohla. Mluvila jsem s ní po tom, co jí dali nějaký sedativa. Byla taková... divná. Myslím, že to byl on, Trave. Cathy teď bude aspoň dva týdny v neschopnosti, ne-li dýl. Vypadá fakt hrozně.“

„Chce se mnou mluvit?“

„Nechce mluvit s nikým. Je to v dnešních novinách. Přepadení tanečnice zábavního podniku. Neznámý útočník atakdál.“

„Půjdeš za ní dneska do nemocnice?“

„Jasně!“

„Možná, že se do soboty nevrátím. Když ti to vyjde, tak se zaskoč podívat za Lois Atkinsonovou. Náš přítel ji zanechal v hrozném stavu. Je to dáma, Chookie.“

„Ale, neříkej?“

„Ted’ je dost zničená. Myslím, že se ti bude líbit. Zkus na ní takový to „mezi námi děvčaty“. Já se pokusím zavolat vám večer z hotelu. Podáš mi zprávu o obou.“

„McGeeho klinika?“

„Klub trosek Juniora Allena. Ahoj.“

Cestovní kancelář ve městě mi pomohla najít nejkratší cestu do Údolí Rio Grande. Z Idlewildu sedmsetsedmičkou do Houstonu, dvě hodiny čekání a pak vedlejší linkou do Harlingenu s mezipřistáním v Corpus Christi. Jen o chvíli jsem zmeškal lepší spoj a tak jsem měl dost času na cestu do Idlewildu.

Letadlo odstartovalo s méně než polovinou obsazených sedadel. Kraj pode mnou neosobně prosvítal pod závojem třípytlivé mlhy. Letěli jsme se sluncem, takže naše poledne trvalo trochu déle než normálně. To nejhorší na sto osmdesáti miliónech lidí je dívat se dolů a vidět, kolik je tam ještě místa pro další. Letuška se mi věnovala s mimořádnou a osobní péčí. Byla trochu silnější, než obvykle letušky bývají a taky malinko starší. Byl to typ štědré kojné, ale blůza její uniformy tomu neodpovídala. Zešíroka se usmívala, pohybovala se pomalu a líně a já měl pocit, že jsem ji někde viděl a pak jsem si vzpomněl kde. V té knize Marka Harrise „Na buben tlučte pomalu“; letuška, do které autor vrazí, když jede k Mayovi. Ta má se opřela o sedadlo, napřímila záda a usmála se.

„V Houstonu bude děsný horko,“ řekla. „Hned skočím do motelovýho bazénu a vylezu, jen když budu mít chuť se něčeho studenýho napít. Některý holky jsou radši pořád na pokoji, ale tam je zas moc veliká zima. Mohla bych nastydnout. Mám v Houstonu pauzu až do deseti do rána a je to otrava, jak se ten čas vždycky vleče.“

Mírné, mlhavě modré oči mé pozorovaly, ústa se smála a děvče čekalo na mou reakci. Tygrův věčně plovoucí večírek můžete potkat kdekoliv. V devíti tisících metrů nad mořem, ve stejné rychlosti, jaké dosahuje náboj ze služební pětačtyřicítky? Nikdo na nikom nezanechá stopu. Náhodou se potkáte, strávíte nějaký čas spolu a pak jdete každý po svém. Ona zůstane tou letuškou z Houstonu a já tím opáleným z Floridy. Pomíjející vzpomínka na chlorovanou vodu v bazénu, ovocnou šťávu s ginem, mírně krvavý steak, veselí v tlumeném svět-

le hrobově studeného pokoje. Neškodná zábava. Pro neškodné, umělé lidi, odolné proti špíně, co dokážou navodit klam lásky.

Bylo by hrubé a neslušné odmítnout předkrm, aniž bychom řekli, že vypadá vábně.

„Já bych zůstal v Houstonu,“ řekl jsem roztouženě, „ale mám letenku do Harlingenu.“

Úsměv na rtech zůstal, jenom pohled se jaksi zamžil. Ještě něco prohodila a pak se uličkou odkolébala pryč, stále se usmívajíc a nabízejíc oficiální služby. Většina z nich si najde manžela, některé se roztrhnou nebo shoří na poli osamění. Jiné se stanou beznadějně promiskuitními nebeskými poutnicemi mezi muži v každém přístavu, obětmi rychlé dopravy. Každý let je pouze dlouhým obloukem, který vede z postele do postele.

Později jsem ji zahlédl na houstonském letišti postávat, štěbetat a smát se do tváře vysokého, zdravě vypadajícího mladíka v hektolitrovém klobouku.

V Harlingenu jsem byl chvíli po páté, slunce stálo vysoko a páli-lo, horko bylo stejně vlhké a dusné jako na Floridě. Najal jsem si galaxii s klimatizací, našel vysoký, prosklený motel se zeleným trávníkem, bazénem a chladivými fontánami. Nastěhoval jsem se do stinného chladného pokoje s výhledem na bazén. Vysprchoval jsem se a převlékl do sportovního trička a pohodlných kalhot. Pak jsem si vyjel na projížďku. Byla to vesnice, která se za každou cenu chtěla tvářit jako město. Nevýrazné vysoké budovy někdo postavil na málo přitažlivých místech se zcela záhadným účelem. S Brownsville byl Harlingen spojen dvacetipětímílovou pupeční šňůrou silnice 77. Sídlo George Brella bylo na Linden Way číslo 18, Wentwood. Veliké pozemky, dlouhé táhlé zatačky, asfaltové cesty. Výstavné vily, převíslé balkóny, patia, zavlažovače, příjezdové cesty a kruhové objezdy vysypané hnědým šterkem. Palmy, pepřovníky, mexičtí zahradníci, hospodyňky v šortkách, starožitné jmenovky z tepaného železa. Číslo osmnáct tvořil světle žlutý kámen, sklo, sekvojové dřevo a břidlice. Běžně osázené plochy. Na cestě před domem černý lincoln a bílý triumf, v okně domu se na svět díval černý pudl.

Vrátil jsem se mezi obyčejné lidi a našel pivnici. Běžné zahájení konverzace: „Teda to je horko!“ Běžná odpověď: „To teda je!“

Pivo bylo tak studené, že nemělo chuť. Automat hrál naříkavou country. Našel jsem jakéhosi hovorného obchodníka. Místní ekonomická situace: Todle zatracený město bylo na moc dlouho vydaný na milost vojenskému letectvu. Zavřít letiště, otevřít letiště, a tak dále. Žijou hlavně z grapefruitů a pomerančů. Přijde studená zima a všechno je v pytlí. Když je zima mírná, zvedne se turistický ruch, lidi hodně jezdějí na Padre Island. Ted', co Mexičani spravili tu zatracenou cestu z Matamoros do Victorie, hodně se jezdí právě tudy. Je to nejrychlejší způsob, jak se dostat ze Spojených států do Mexico City. Takový hovorný mrzout to byl.

Přeladil jsem ho na místní úspěšné lidi, a když se, dostal k Georgi Brellovi, tak jsem ho tam pozdržel. „Starej George dělá do spousty věcí. Jeho žena měla nějaký pomerančový háje a on je rozmnožil. Teda, jeho první žena, co je mrtvá. Sám bůh ví, kolik von dneska má zájezdních hospod. Tak tucet. Víc. A obchod s nemovitostma a teď rozjel velký zelinářství.“

„Šikovnej člověk.“

„Řekněme, že zaměstnanej. Pořád pracuje. Říká se, že je v průsvihu s daněma a že není schopnej dát dohromady víc než tisíc dolarů v hotovosti, ale žije na vysoký noze. A hodně se vytahuje. Má rád, když je pořád kolem něho fůra lidí.“

„Říkal jste, že se znovu oženil?“

„Před pár lety. Pěkná holka je to, ale řek bych, že nebude víc jak vo tři roky starší než jeho nejstarší dcera z prvního manželství. Postavil jí perfektní dům ve Westwoodu. Jmenuje se Gerry.“

Můj chlapík musel jít domů a já šel k telefonnímu automatu a zavolał jsem George Brella. Bylo za deset minut sedm. Zavolali mi ho k telefonu. Měl energický hlas. Řekl jsem mu, že bych se s ním rád sešel v soukromé záležitosti a on zobražitěl. Řekl jsem, že Bill Callowell mi doporučil, abych za ním zašel, protože právě on by mi mohl v něčem pomoci.

„Callowell? Můj starej pilot? Všeho nechte, pane McGee, a hned přijed'te ke mně. Zrovna tu mám pár přátel a sedíme tu nad skleničkou. Ta vaše bude připravená, až přijedete.“

Přijel jsem tam. Bylo tam šest aut. Dveře mi otevřel sluha. Brell ihned přiběhl a třásl mi rukou. Byl to štíhlý muž ještě ne padesátiletý,

tmavý a zvláště, tak nějak lišácky, pohledný. Zdálo se mi, že nosí velice drahou a nenápadnou paruku. Vypadal na člověka, který má brzy pleš. Měl dunivý hlas a lehce teatrální vystupování. Na sobě měl perfektně padnoucí keprové rančerské kalhoty a sněhobílou košili s modrým lemováním. Během deseti sekund jsme byli Trav a George. Odvedl mě ven na prosklenou terasu, kde sedělo dvanáct lidí, sedm mužů a pět žen. Oblečení s nedbalou elegancí, přátelští, všichni s mírnou špičkou. Jak nás představoval, podařilo se mu navodit dojem, že všichni muži pro něj pracují a on jim umožňuje zbohatnout, a všechny ženy jsou do něho zblázněny. A jim zase dal vědět, že já jsem báječný přítel jednoho z nejvlivnějších stavitelů silnice ve Státech, člověka, který s Georgem absolvoval příšerně nebezpečné lety a který to všechno přežil jen proto, že George byl nablízku. Jeho žena Gerry byla opravdu nádherná blondýna kolem pětadvaceti let, vysoká, elegantní, ale s očima příliš chladnými na ten vřelý úsměv, který mi věnovala na uvítanou.

Seděli jsme v kruhu v závěsných křeslech a bavili jsme se až do soumraku. Pak několik lidí odešlo, až nás tam zbylo jen pět. Brellovi, mladí manželé jménem Hingdonovi a já. Bylo předem vyloučeno, abychom nezůstali na večeři. Krátce před večeří si Brell vzal Hingdona stranou, aby s ním projednal nějaké obchodní záležitosti. Paní Hingdonová zmizela v koupelně a Gerry Brellová se omluvila, že musí v kuchyni dohlédnout na přípravu jídel. Šel jsem se tedy projít po domě, jen tak, abych zabil čas. Byl to veliký, rozlehlý dům, zjevně zařízený interiérovým architektem. Brellovi v něm dosud nebydleli tak dlouho, aby přidali vlastní doplňky, které by zkazily původní efekt. Vedle obývacího pokoje byla další místnost, malý pokoj, ve kterém se svítilo. Na protější stěně pokoje jsem uviděl obraz, který mě něčím zaujal. Zaposlouchal jsem se, jestli neuslyším nějaké hlasy, ale bylo tam ticho. Původně jsem si myslel, že tam zašli Brell s Hingdonem. Vešel jsem dovnitř, abych si obraz prohlédl zblízka. Jakmile jsem byl někde uprostřed, uslyšel jsem jakési vzdechy. Otočil jsem se a na nízké, měkké pohovce vpravo od dveří jsem spatřil ležet dvě postavy. Pohovka měla vysoká opěradla, proto jsem je nemohl vidět hned, jak jsem vešel.

Jednou z nich byla světlolasá, asi sedmnáctiletá dívka. Byla hluboko zabořená do měkkých polštářů pohovky. Na sobě měla kha-ki šortky a světlešedou, po pás rozepnutou blůzku. Měla dlouhé, zralé, štíhlé tělo a zhluboka oddechovala. V jejím obličejí se zračila ochablá prázdnota, přicházející po sexuálním vzrušení. Do ženského obličejí měla zasazena dětská ústa a dětské oči. Měla vlhké rty, bradavky na obnažených prsou naběhlé do dvou ostrých hrotů a zjevně se pomalu a nerada vracela z Erotova snového království. Chlapec byl starší, možná dvacetiletý, takový masivní tyran. Svalnaté tělo porostlé chlupy, úzké, zlostné oči.

Kdyby bylo po mém, byl bych zase velice tiše odešel. Jenomže její bojovník mi to překazil. „Proč nezaklepeš, ty hajzle zkurvenej?“ řekl chraplavým hlasem.

„Nevěděl jsem, že je to ložnice, chlapče.“

Postavil se v celé své působivé výšce. „Urazil jste dámu!“

Dáma vzpřímeně seděla a zapínala si blůzu. Dáma řekla: „Dej mu, Lewe!“ Trhej, Broku! Vrhł se na mě poslušně jako každý pes.

Jsem vysoký člověk s klátivými pohyby. Vypadám jako pětáosmdesátikilový nemotora. Ten, kdo by se blíž podíval na mé zápěstí, uměl by mě odhadnout líc. Když naberu devadesát sedm kilo, jsem hned nervózní a dělám co můžu, abych to shodil na obvyklých dvaadevadesát. A co se týče mé nemotornosti, tak vím určitě, že plácačku na mouchy jsem v životě nepotřeboval. Chystám-li se k útoku, nasadím výraz omluvné nejistoty. Potřebuju sebevědomé protivníky.

Věrný pes Lew mě chtěl vyřídít co nejrychleji. Pustil se do mě s bradou na hrudi, jeden hák následoval druhý, levá pravá, levá pravá. Pěsti měl tvrdé jako kámen a bolelo to jako čert. Bušily do mých loktů, paží, ramen. Jedna rána se svezla po mém rameni a dostal jsem ji do hlavy. Když jsem chytil rytmus, přešel jsem do protiútku a úderem z pravé strany jsem mu otevřel ústa. Přestal mlátit a zapotácel se. Krátkým levým hákem jsem mu pusu zase zavřel. Spustil ruce podél těla. Dalším hákem, tentokrát pravým, jsem udeřil do stejného místa a on spadl na zem, pusou otevřenou a oči v sloup.

Mladá dáma zavřeštěla. Dovnitř vběhli ostatní. Třel jsem si pravou ruku. „Co se to tu děje!“ křičel Brell. „Co se to tu sakra děje?“

Měl jsem příliš velký vztek na to, abych byl zdvořilý, abych dbal na pravidla společenského vystupování. „Chtěl jsem se podívat na tenhle obraz, tak jsem vešel dovnitř. Myslel jsem, že tu nikdo není. Tenhle kurevník tu měl rozdělanou slečnu a naštvalo je, že jsem jim to přerušil. Chtěla po něm, aby mě poslal k zemi, jenomže mu to nevyšlo.“

Brell se otočil k děvčeti a sklíčeně se zeptal: „Angie! Je to pravda?“

Podívala se na Lewa. Podívala se na mě. Podívala se na svého otce. Její oči byly tvrdé jako kámen. „Že tě najednou zajímá, kdo s kým spí!“ Vzlykla, vrazila do něho a utekla. Chvilí stál jako opařený, pak se za ní rozběhl a volal na ni. Bylo slyšet prasknutí dveří. Brell pořád křičel. Ozvalo se zaburácení motoru sportovního auta a zakvílení pneumatik. Zvuk motoru se zvolna ztrácel, jak zařazovala rychlosti.

„Pane, smiluj se,“ řekla Gerry Brellová. Vzala ze stolu vázu, zamyšleně se postavila nad Lewa a vylila mu ji na hlavu i s květinami. Hingdonovi a já jsme se snažili nedívat se jeden na druhého.

Lew odstrčil podlahu a posadil se. Vypadal jako smutné tlusté dítě. Pohled měl silně rozostřený.

Gerry si k němu sedla na bobek, položila ruku na jeho svalnaté rameno a lehce jím zatřásla. „Měl bys rychle vypadnout, můj milej, protože jak znám George Brelly, tak teď právě nabíjí pušku.“

Oči se mu zaostřily, pochopily a rozšířily se strachem. Vyskočil a beze slova, aniž by se na někoho z nás podíval, se ztěžka vypotácel pryč.

Gerry se na nás usmála a řekla: „Omluvte mě, prosím.“ Odešla najít George.

Když jsme vešli do obývacího pokoje, stoupla si drobná Bess Hingdonová vedle svého velkého, spíš vážného manžela. „Myslím, že bychom měli jít, miláčku.“

„Prostě odejít?“ řekl Hingdon nejistě.

Vanula z nich vůně pospolitosti, jakou přináší podařené manželství. I když jsou každý na jednom konci pokoje plného lidí, jsou přesto pořád spolu.

„Půjdu najít Gerry,“ řekla a odešla.

Sam Hingdon se na mě zvědavě podíval a řekl: „Lew Dagg je přece pěkná vazba. Hraje fotbal. Ještě rok a půjde k profíkům.“

„To jako čím jsem ho praštil?“

Usmál se. „Jo, asi tak.“

„Třeba není ve formě. Měl by v létě přejít na jinou formu tréninku. Angie je Georgova nejstarší dcera?“

„Nejmladší. Jediná, která zůstala doma. Nejstarší je Gidge. Vzala si studenta medicíny v New Orleansu. Tommy slouží u letectva. Jsou to Martiny děti.“

Za chvíli přišla Bess, v ruce kabelku. „Je to v pořádku, Same. Můžeme jít. Dobrou noc, pane McGee. Doufám, že vás zase brzy uvidíme.“

Vyšel jsem na terasu a udělal si slabý drink. Slyšel jsem, jak si Gerry s Georgem vzájemně vyčítají. Slyšel jsem melodii, ale ne slova. Hněv a obviňování druhého. Objevila se krásná dívka s černým copem v uniformě, sesbírala prázdné nádoby a zbytky občerstvení. Plaše se na mě podívala a tiše odešla.

Konečně vyšel George. Vypadal dost kysele. Něco zabručel, nalil si na led do sklenice bourbon a vypil ho dřív, než se led stačil rozpustit. Třískl sklenicí o stůl. „Gerry bolí hlava, Trave. Prosí tě, abys ji omluvil. Kristepane, to byl ale večer!“

„Řekni jí, že je mi to všechno líto. Že jsem si neuvědomil, že je to tvá dcera, když jsem o ní mluvil tak ostře. A toho kluka jsem praštil musel, nedal mi jinou šanci.“

Podíval se na mě a v očích mu seděla bolest. „Co vlastně dělali?“

„Já je neviděl dělat vůbec nic. Měla rozepnutou blůzu a svlečenou podprsenku, ale šortky měla pořád na sobě.“

„Na podzim jde teprve na univerzitu. Krucinál, moc jsem toho vypil! Pojd', Trave, vypadnem odsud.“

Vyšli jsme před dům a nasedli do lincolnu. Rychle se proplétal bludištěm křivolakých zatáček a zpomalil, až když jsme projížděli kolem domu, který byl stejně nápadný jako ten jeho. Uviděl jsem triumf jeho dcery. Šlápl na plyn. „Gerry říkala, že asi bude tady. U svý nejlepší kamarádky.“

Mlčel, dokud jsme se nedostali na sedmdesátku, směřující na jih. „Jsi u nás poprvé a hned se stane něco takového!“

„Je to horší pro tebe, než pro mě.“

„Jak ji mám, sakra, hlídat? To je Gerryina starost, jenomže ta na to kašle. Říká, že ji nemůže zvládnout. Prý ji Angie neposlouchá. Já mám moc práce, nevím kam dřív skočit! Musím tu holku poslat někam pryč, ale kam? Kam ji můžeš v srpnu poslat, to mi řekni! Nemáme žádné příbuzné, u kterých by mohla být. Slyšels, co mi řekla?“ Praštil dlaněmi do volantů. „Co říkáš, McGee? Myslíš, že mi ta vopice šoustá dceru?“

„Myslím, že jedeš zatraceně moc rychle, Georgi. A myslím, že ne. Zatím.“

„Promiň. Proč si myslíš, že ne?“

„Protože kdyby jo, tak by si ji vzal někam, kde by je nikdo nerušil. A podle toho, jak jsem ji viděl já, teprve k tomu mělo dojít, Georgi.“

Trochu zpomalil. „To je pravda, to dává smysl. Jasně. Asi se ji snaží ukecat. Chodí za ní už víc jak měsíc. To je už podruhy, cos mi dneska večer spravil náladu, Trave.“

„Navíc pro ni moc neznamená.“

„Proč myslíš?“

„Když utíkala pryč, ležel na zemi, ani se nehnu. Nemohla vědět, jestli jsem ho třeba nezabil.“

„To je fakt! Každým okamžikem se cítím líp. Musíš mít dobrou ránu, McGee!“

„Dobře se do něj strefuje. A ty už zase jedeš moc rychle!“

Přijeli jsme do Brownsville. Po mnoha odbočeních z jedné ulice do druhé zaparkoval auto na malém plácku v jedné zapadlé uličce. Parnou nocí jsme přešli půl bloku až ke špinavému vchodu malého soukromého pánského klubu s příjemným barem, vůní grilovaných steaků a s hernou, v níž sedělo pár náruživých hráčů pokeru pod tlumeným, zeleným světlem.

Stoupili jsme si k baru a Brell řekl: „Clarenci, dej mému kamarádovi klíč.“ Barman otevřel zásuvku, vyndal mosazný klíč a položil ho přede mě. „Tohle je pan Travis McGee, Clarenci. Tenhle klíč je dobrej pro život. Doživotní členství stojí jeden dolar. Dej Claren-

covi jeden dolar.“ Podal jsem mu ho. „Všechno se tu platí na dřevo. Žádný členský příspěvky, žádný daně, žádný výbory. A dobrá sauna.“

Vzali jsme si skleničky a šli si sednout ke stolu v rohu. „Až se nám bude chtít, mužem se tu najíst,“ řekl. Zamračil se. „Jenom nevím, co mám sakra dělat s tou svou holkou.“

„S Gidge a Tommym jsi problémy neměl?“

Překvapilo ho to. „Jasně že ne.“

„Neboj se o ni, Georgi. Zdá se, že je to zdravý dítě. A nejen že vypadá, ale taky zdravá je. Kdybys věděl všechno, co Gidge a Tommy v jejím věku dělali, musel bys z toho zešedivět.“

„McGee, kdybys byl o dvacet roků starší, tak bych si tě najal, abys mi ji až do konce srpna ohlídal.“

„Stejně bys mi nevěřil.“

„Zkrátka a dobře, ať už jsi za mnou přijel kvůli čemukoliv, je to splněno předem. Tak moc jsem ti zavázán.“

„Chci informaci.“

„Máš ji mít.“

„Kolik toho Dave Berry za mořem nakradl, jak to ukradl a jak se mu to podařilo převést do Států?“

Zkroutilo ho to tak, že to vypadalo, jako by se najednou obrátil naruby. Jeho obličej zežloutl. Oči se mu míhaly sem a tam, jako by hledaly místo, kam se schovat. Třikrát otevřel ústa, ale zase je znovu zavřel. Pak řekl, odměřuje každé slovo: „Vy jste inspektor ministerstva financí?“

„Ne.“

„Čím jste?“

„Prostě se protloukám životem, jak to jde. Vždyť to znáš.“

„Kdysi jsem znal seržanta Berryho.“

„To se mnou chceš mluvit tímhle způsobem?“

„Jinak to nejde.“

„Čeho se bojíš, Georgi?“

„Bojím?“

„Berryho se bát nemusíš. Je už dva roky po smrti.“

Překvapilo ho to, ale zase ne tolik. „Je mrtvý? To jsem nevěděl. Umřel už na svobodě?“

„Ne.“

„Není žádným tajemstvím, že jsem svědčil v jeho prospěch. Musel jsem přijít do pevnosti, kde měl soud. Řekl jsem jim, že jsme spolu dva roky sloužili a že by z něj byl dobřej roťák. Taký jsem jim řekl, že jsem ho mockrát viděl rozzuřenýho, ale že při tom nikdy nikomu neublížil. Chlastal. Nějakýmu nafoukanýmu novopečenýmu poručíkovi, kterej v životě nevystrčil nos z Ameriky, se nelíbilo, jak mu Dave salutoval. Prikázal mu, aby si stoupl na roh ulice a trénoval pozdrav. Po pěti minutách ho Dave praštil. Pak ho zvedl a praštil znovu a ještě jednou. Potom utek. Kdyby ho byl praštil jen jednou, nebo kdyby aspoň neutíkal. Ale to ty asi všechno víš.“

„Proč myslíš? Já nechci vědět nic jinýho, než jak k tomu přišel, kolik toho bylo a jak to dostal sem.“

„Tak o tom nic nevím, kamaráde. Absolutně vůbec nic.“

„Protože ty jsi ke svým penězům přišel stejně a stejně sis je taky přivez domů?“

„Nevím, o čem mluvíš.“

„Protože nevíš, jestli to nesmrdí úradama, je to tak?“

„Koukej, McGee, mockrát se mě na to ptala spousta lidí a všichni dostali stejnou odpověď. Taks to pěkně zkusil taky. Dáme si něco k jídlu.“ Jeho sebevědomí se vrátilo.

Když jsme z toho malého klubu odcházeli, byla půlnoc. Choval se domýšlivě, obezřetně přátelsky. Když odemkl a otevřel dveře lincolnu, uhodil jsem ho hranou dlaně pod ucho, chytil a vecpal do auta. A pocítil jsem hroznou nechut' k sobě samému. Byl to takový směšný kohout. Nafoukaný, domýšlivý, pořád se hnal dopředu jen aby zůstal na tom samém místě, ale byla v něm důstojnost vlastní existence, a tu jsem znesvětil. Pták, kuň, pes, člověk, děvče nebo kočka tím, že jim ublížíte, ponižujete sami sebe, protože se tak ukáže, že i vy jste stejně zranitelní. Všechno jeho životní strach teď ležel zamčený v jeho spící hlavě, celý ten systém, který ho udržoval při životě svou schopností přizpůsobit se. Osahal si mámin prs, psal holkám básně. Jednoho krásného dne ho zakopou a shrábnou jeho životní pojistku. A mezi tím ho lidská důstojnost nechala na holičkách a úplně cizí člověk s ním zacházel jako s kusem hadru.

Jednou se na cestě k vědomí pohnul, tak jsem si na jeho krku našel to správné místo pro palec a poslal ho zpátky. Ujistil jsem se, že mě nikdo nevidí a přenesl ho do svého chladného hnízdečka. Tam jsem stáhl rolety a připravil ho k výslechu.

Svlékl jsem ho, svázal, dal roubík do úst a složil na dno sprchového koutu. Byla to paruka. Odloupl jsem ji a hodil na poličku. Přikrčila se tam jako poslušné, lesklé zvířátko.

Nahý člověk, který nemůže ani mluvit, ani se hýbat, a který neví, jestli je den nebo noc, se zlobí velice rychle.

Studená voda ho probrala k životu a já ji nechal téct tak dlouho, dokud jsem si nebyl opravdu jist, že je naprosto při vědomí. Sedl jsem si na židli vedle sprchy. Zastavil jsem vodu. Klepal se zimou. Díval se na mě a z očí mu sálal vztek.

„Myslíš, Georgi, že by nějaká oficiální instituce povolila tenhle způsob vyslýchání? Mám několik možností, jak se tě zbavit. Všechny jsou naprosto bezpečný. Spal jsi hrozně dlouho, Georgi. Hledá tě moc lidí. Ale hledají tě na špatnejch místech. Únos je trestnej, Georgi. Takže se budeme muset dohodnout. Jinak bych tě nikdy nemoh pustit.“

V očích se mu objevila nová starost, ale říkal si, že se nikdy nevzdá.

„Musím dostat Berryův balíček a k tomu potřebuju tvou pomoc. Až se rozhodneš, až budeš mluvit, stačí, když kejvneš. Tvá druhá a jediná možnost je, že se uvaříš jako buřt.“ Sáhl jsem po kohoutku a pustil horkou vodu. V dobrých motelech může mít i sedmdesát stupňů a netrvá to tak dlouho, než začne téct. Dal jsem mu krátký střík a zvedl se oblak páry. Prudkým pohybem se vymrštil z podlahy a tiše zakvílel do ručníku. Oči měl úplně pomatené, vylézaly mu z důlků, ale nějak zapomněl kývnout. Pustil jsem na něj další proud, a když se pára rozptýlila, viděl jsem, že horlivé kývá. Pro jistotu jsem mu dal ještě jeden střík a to už kýval tak silné, že mu hlava bouchala o dlaždičky na stěně.

Natáhl jsem se a vyndal mu roubík.

Zaúpěl. „Ježíšikriste, vždyť jsi mě spálil! Co se mnou chceš, proboha, dělat?“

Natáhl jsem ruku a položil ji na kohoutek s teplou vodou.

„Ne!“ zařval.

„Nekřič tolik, Georgi. Už ses pěkně dorůžova. Tak, a teď si hezky popovídáme. Řekni mi všechno, jak jste to s Davem Berryem dělali. Kdyby se mi něco nezdálo dost důvěryhodný, tak tě zase povaším, jen tak pro štěstí.“

S trochou pomoci si vedl docela dobře. On a Berry spolupracovali hned od začátku. Nejdřív to byly misionářské obligace, zakoupené v Číně. Poslali je kamarádovi do Států, ten je prodal a poslal peníze na další. Po každém obchodu se peníze zdvojnásobily. Pak přešli na zlato. Pracovali spolu, ale každý měl svůj podíl zvlášť. Tak úplně si zase nevěřili. Berry vydělával víc než Brell, protože nic neutrácel a všechny peníze investoval do zlata. Na Chowringhi Road v Kalkatě našel Berry zlatníka, který vyrobil z ryzího zlata jednotlivé díly k letadlu. Berry je obrousil, natřel hliníkem a připevnil na místo. Jiný člověk v Kunmingu je pak přetavil na normální zlaté pruty. To potom, co se zpřísnila kontrola. Když měli být vystřídáni, měl Brell přes šedesát tisíc dolarů a byl si jist, že Berry má alespoň třikrát tolik. Jeli na dovolenou a využili místa v letadle, které letělo na Ceylon. Byl to Berryův nápad. Předem se pečlivě připravil a o drahých kamelech prostudoval všechno, co se mu dostalo pod ruku. Peníze Brella znervózňovaly. Následoval tedy Berryova příkladu. Deset dní strávili skupováním těch nejdražších drahokamů, jaké byly k dostání. Tmavomodré a hvězdné safíry, barske a hvězdné rubíny. Některé byly příliš velké na to, aby se vešly do hrdla obyčejné polní láhve. Prořízli láhev, vložili do ní kameny a zase ji zalepili. Na kameny nalili roztavený vosk, a když ztvrdl, nalili do lahví vodu. Zavěsili si je na opasek a vrátili se domů bohatí a nervózní.

„Nemyslím, že by kdy Dava podezírali. Držel jazyk za zuby. Ale já jsem toho jednou víc vypil a něco jsem řekl. Nějak na mě přišli. Šel jsem domů a schoval je. Netroufal jsem se jich dotknout. Už jsem to měl za pár, když mě předvolali k tomu soudu. Po tom, co ho odsoudili na doživotí, jsem s ním mohl být chvíli o samotě. Chtěl jsem s ním uzavřít obchod. Aby mi řekl, kam schoval ty své. Pár bych si jich za prokázanou službu nechal, ale postaral bych se, aby jeho rodina dostala zbytek. Odmítl. Nevěřil mi. Nevěřil nikomu, kdo

byl dost chytrý a mazaný. Ne, chtěl si všechno zařídit sám, bez cizí pomoci, a pak to dát své ženě a dcerám.

Těch svých jsem se tři roky ani nedotkl. Pak jsem potřeboval hotové peníze. Měl jsem možnost koupit nějaké pozemky. Nemohl jsem podstoupit to riziko a prodat je ve Státech. Vzali jsme si s Martou dovolenou a odjeli do Mexika. Našel jsem tam nějaké lidi. Vzali mě na hůl, ale aspoň jsem se přestal bát. Dostal jsem něco málo přes čtyřicet tisíc. Přivezl jsem je zpátky v amerických dolarech a něco z toho investoval do různých prodejen. Byl jsem opatrný. Ale přišli na mě, spočítali, kolik jsem měl a kolik to stálo, a prohlásili, že jde o daňový podvod, protože mám neohlášené příjmy. Abych se ubránil obžalobě pro těch zatracenejch čtyřicet tisíc, musel jsem sto tisíc vypláznout. Nemohl jsem ti to říct. Je to pořád veliký riziko. Pro daňové podvody neexistuje žádná promlčecí lhůta a za to, že jsem neohlásil prachy, který jsem vydělal v zámoří, mě pořád ještě můžou zavřít. Mají to v mých spisech poznamenáno a každý rok jdou po mně znova. A nepřestanou nikdy. A teď mě už, proboha, pusť.“

Když jsem ho rozvázal, musel jsem mu pomoci na nohy a napůl ho odnést do pokoje. Seděl na kraji postele, holou hlavu si položil na chlupatá kolena a dal se do pláče.

„Je mi špatně,“ řekl. „Je mi hrozně špatně, McGee.“ Celý se schoulil do sebe a začal jektat zubama. Hodil jsem mu šaty a on si je rychle oblékl. Rty měl úplně modré.

„Kde to jsme?“

„Asi dvě míle od tvého domu. Před třemi a půl hodinami jsme odešli z toho klubu v Brownsville. Nikdo tě nehledá.“

Zadíval se na mě. „Víš, jak jsi vypadal? Vypadal jsi, jako by tě těšilo mě zabít.“

„Nechtěl jsem to moc prodlužovat, Georgi.“

„Já bych to, co jsi se mnou chtěl udělat, nevydržel.“

„To nikdo, Georgi.“

Sáhl si na holou hlavu. „Kde je?“

„V koupelně.“

Dovrávorat dovnitř. Za chvíli vyšel ven, s parukou na hlavě. Ale jeho propadlý obličej ji teď prozrazoval víc než předtím. Znovu se posadil na okraj postele. Seděli jsme proti sobě, utlačovatel a utla-

čovaný. Normálně by mezi námi mělo být nepřátelství. Ale často tomu tak není. Otevřelo se tím příliš mnoho citových oblastí. Násilí se stalo něčím jako vítr, který tudy zavál, a my tu zůstali se společným prožitkem. Hrozně stál o to, abych věděl, že se sám proti sobě neprovinil. A já jsem mu potřeboval říct, že mi nedal jinou možnost.

„Jseš Callowellův přítel?“

„Ne.“

„Napsal jsem tomu hajzlovi slušnej dopis a on mě poslal do háje.“

„Našel jsem tě přes něho.“

Nezdálo se, že by mě slyšel. „Callowell, jakmile čuchal nějakou kulišárnu, byl hned příšerně nervózní. Pořád letadlo kontroloval. Slídl kolem dokola a přímo nad jeho tlustou hlavou byly traverzy z ryzího zlata. Udělal jsem na to před Davem pár vtipů, ale on se tomu nesmál. Všechno bral děsně vážně. Příšerně ho štválo, že musí peníze posílat domů, když by je mohl dál investovat a rozmnožovat. Já jsem moc utrácel. V Kalkatě jsem měl vlastní auto ve vlastní garáži. Já měl taky doma ženu a dvě děti. Jenomže rozdíl mezi mnou a Davem byl v tom, že on byl přesvědčenější, že bude žít věčně.“ Celý se roztřásl. „Mohl bys mě odvézt domů, Trave? Je mi hrozně.“

Odvezl jsem ho jeho lincolnem. Mé auto, které jsem si tu pronajal, stálo před jeho domem. Stál tam i triumf a ještě nějaký velký stejš. Zaparkoval jsem lincoln vedle něj. Vzadu v domě se svítilo. Vešel jsem za ním do veliké kuchyně, uprostřed níž byl kamenný pult a na zdi, obložené dřevem, visely měděné hrnce.

Objevila se Gerry Brellová v růžovém županu s bílými klopami, světlé vlasy rozčuchané. Mžourala očima, aby si přivykla na světlo.

„Miláčku, mně je zle,“ řekl George.

„Má zimnici,“ řekl jsem jí.

Odváděla ho pryč a ve dveřích se otočila. „Počkejte na mě, Trave,“ řekla.

Prohlédl jsem ledničky a ve druhé jsem našel studené pivo. Opřel jsem se o pult, pil pivo a cítil se mizerně. Chodil jsem po tenkém ledě skutečnosti, který měl tu chybu, že se se mnou mohl propadnout. Myslím, že tam dole to mohlo být zatraceně nepříjemné.

Po čtvrt hodině se vrátila do kuchyně, viděla, co piju a vzala si taky jedno. Mezitím se učesala a její oči už přivykly světlu.

Opřela se o nerezový dřez, čelem ke mně, napila se z láhve a řekla: „Zvracel. Zapnula jsem mu elektrickou přikrývku a dala mu prášek na spaní.“

„Myslím, že je to jen z rozčilení.“

„Dostalo se vám od Brellovic rodiny skvělého přijetí.“

„Proč jste chtěla, abych tu zůstal?“

„Nemohl jste chvílku počkat, než se k tomu propracujeme a ne to na mě hned vybafnout?“

„Ve čtyři ráno se sotva držím na nohou.“

„Přinesl jste mu nějaké špatné zprávy?“

„Co tím myslíte?“

„George pořád balancuje nad propastí a dá mu to čím dál tím víc práce, aby do ní nespádl. Žijeme si na příliš vysoké noze, ale když jsem se chtěla trochu uskromnit, nechtěl o tom ani slyšet. Jakákoliv maličkost by ho mohla do ty propastí strhnout a nás všechny s ním.“

„Jak víte, že to není právě to, co chci?“

Vypadala smutně. „Pak jsem se ve vás spletla. Říkal vám něco o mně?“

„Ne, ale je milé vědět, proč jste chtěla, abych zůstal.“

„Co tím myslíte?“

„Doufám, že jste si s Angie pěkně promluvila, když se vrátila domů.“

„Myslím, že jsem musela, ne? Ne jako macecha s nevlastní dcerou, to by nebylo k ničemu, ale jako žena se ženou. Říkejte tomu klid zbraní.“

„Až něco podobného udělá příště, může pěkně narazit.“

„Snad se mi ji podařilo přesvědčit, že když má svého otce ráda, není zrovna ten nejlepší způsob mu to dokazovat tím, že naráží na mou nevěru. Tohle je děsně zmatený svět, pane McGee. Dělá co může, aby se zahodila, a to jen proto, že mi věřila a já podvedla jejího otce.“

„Ví to tak jistě?“

„Očitý svědek to obvykle ví jistě. Na sto procent. Stalo se to v červnu. Děti jsou hrozní idealisté. Jak jí mám vysvětlit, že to tak moc

neznamenal, že to byl starý přítel? Taková trochu sentimentální, neplánovaná vzpomínka na staré časy. Já tyhle věci nedělám pořád. Od toho okamžiku, co jsem uslyšela, jak se otevírají dveře, otočila se a viděla ji tam stát bledou jako smrt, pak prásknout dveřmi a utéct, bylo mi hrozně smutno a cítila jsem se mizerně. Do té doby to mezi námi docela klapalo. Teď si myslí, že jsem mrcha. Dnes večer mně chtěla ublížit tím, že ublížila sama sobě. Já jenom doufám, že George mezitím na to, co mu řekla, zapomněl. V poslední době není schopen rozlišovat, na čí straně je pravda, a tohle by ho ještě víc rozzlobilo.“

„O tom, co říkala, vůbec nemluvil.“

„To je dobře. Mohla ho do toho stavu přivést právě ta příhoda s Angie?“

„Je to možné.“

Sklopila svou hezkou hlavu a prohlížela si mě. „Vy vypadáte tak klidně a sebejistě, Travé. Je možné, že toho o lidech víte dost na to, abyste mi mohl poradit, co mám s Angie dělat.“

„Tím si nejsem tak jist.“

„Potřebovala bych jen přijít na to, kde začít. Nemůžu k ní najít cestu. Strašně mě nenávidí. Takhle jí to nikdy nebudu moct vysvětlit.“

„Máte dobré srdce, Gerry? Myslím, kdybyste všechno dobré a laskavé, co ve vás je, položila na váhy, naklonily by se tím správným směrem?“

Zarazilo jí to. „To já nevím. Takhle jsem o sobě nikdy nepřemýšlela. Myslím, že až moc miluju peníze a spokojený život. Proto jsem si vzala George. Jsem ješitná. Chci se líbit mužům. Nemám nejlepší povahu a to se projevuje zrovna tehdy, když se to nejmní hodí. Ale pokouším se vyrovnat. nějakému svému lepšímu já. A snažím se být lepší. Já jsem vyšla z ty nejhorší bídy, Trave, z hejna roztrhaných žebráků, kteří měli moc dětí a málo místa pro ně. Pořád jsme někam utíkali, potkalo nás snad všechno nejhorší, co na světě existuje povodně, požáry, všechno. Pak jsem vyrostla a přišla na to, že když budu nosit těsnou sukni a červené boty, můžu dostávat hračky, po kterých jsem toužila. Pak jsem pochopila, že laciná cesta přináší jen laciné hračky. Tenhle dům a tenhle život jsou krásný hračky, ale to starý pravidlo pořád platí. Já nevím. Snad nejsem zlá, ale ty

zatracený váhy by asi dlouho váhaly, než by se pohnuly na tu mou stranu.“

„Takhle to tomu dítěti řekněte. Lew vám dokázal, že už je dost stará. Donuťte ji uvědomit si sama sebe. Buďte k ní upřímná. Sága o Gerry Brellové až po vaše malé sentimentální ujetí i to, co si myslíte o ní. Nic před ní neskrývejte. Nedovolte Georgeovi, aby ji poslal pryč. Nechte ji tady, dokud na to všechno nepřijde a nesrovná si to v hlavě sama.“

„Bude mě nenávidět.“

„Už vás nenávidí.“

Chvíli přemýšlela. „Dneska toho moc nenaspím. Musím si to všechno nechat projít hlavou.“ Postavila prázdnou láhev na stůl a řekla: „Tak se mi zdá, že vás už nikdy neuvidím.“

„Já budu muset s Georgem ještě jednou mluvit.“

NUEVE

Okna v motelu se zbarvila do šediva, když jsem se konečně dostal k tomu, abych zavolal Chook. Nejdřív se zlobila, ale pak se uklidnila a řekla mi, že Cathy leží apaticky na nemocničním lůžku a na všechny otázky odpovídá pokud možno jednoslabičně a velice slabým hlasem. A Lois Atkinsonová se jí moc líbí. Je prý strašně nervózní a oči má plné hrůzy, ale je fajn. Povídaly si o tancování. Lois chodila v dětství do baletu, ale pak moc vyrostla. A kdy se vrátím? Snad večer. V pátek. Na Floridě bylo sluníčka až moc, ale ke mně se nedostalo. Zkoušela náhradu za Cathy, ale ta zatracená holka je pořád tak udejchaná, že ji slyšíš funět na dvacet metrů. Spěchej domů, miláčku McGee.

Spal jsem do deseti, rezervoval si místo v odpoledním letadle a pak jsem zavolal starému kamarádovi do New Yorku, nadiktoval mu pár otázek a požádal ho, aby mi na ně zjistil odpovědi. Byl to člověk živící se vším možným i nemožným, zvláštní druh podnikavce s nic netušícími lidmi, příležitostný obchodník se vším, od falzifikátů Braqueových obrazů po odborové příspěvky, od klepů ve společenské rubrice po poznámky o hostech. Řekl jsem mu, že se brzo ozvu.

Odevzdal jsem klíč od svého pokoje, snědl malou snídani a odjel jsem k Georgi Brellovi. Ta hezká služebná, kterou jsem už viděl, mi řekla, abych chvíli počkal, zatímco ona se šla pana Brella zeptat. Vrátila se a pustila mě dovnitř. Záda měl podepršená polštářem, četl si noviny a pil kávu. Ležel v obrovské kulaté posteli, přes sebe přehozenou růžovou deku. V luxusní zženštilosti toho velkého pokoje vypadal George jako mrtvý červ v narozeninovém dortu.

Odhodil noviny a řekl stroze: „Zavři dveře, McGee, vezmi si židli, dej si ji sem a sedni si.“

Hrdost rychle správi zborcené zdi. A předělává minulost, aby vyhovovala vlastním představám.

Podíval se na mě. „Jsi moc milej, kamaráde. Včera jsem toho hodně vypil, měl jsem vztek na Angie a taky mě vyčerpaly všechny ty obchodní záležitosti, kterými jsem v poslední době doslova zavalen.“

„Vím, že jsem toho všeho využil, Georgi.“

„Napovídal jsem ti toho zatraceně moc a něco z toho si ani nepamatuju. A trápí mě ta horečka.“

„Šel jsem na tebe hodně ostře, Georgi.“

„Chci vědět, na čem jsem.“

„V jakém smyslu?“

„Varuju tě, příteli, největší chyba, kterou bys mohl udělat, by byla, kdybys něco použil proti mně. Nemám v úmyslu tě chtít podplatit, jestli ti jde o tohle. I já dovedu jednat tvrdě. Víc než to.“

„A to i v případě, že to nechám plavat?“

„O tom právě přemýšlím.“

„Myslím, že kdyby ty lidi z bernáku věděli, kam se kouknout a který historický fakta je třeba si ověřit, mohli by se vrátit s lepší municí.“

Polkl a vyklepl z krabičky cigaretu. „Mně strach nenaženeš. Ani trochu.“

„Koukej Georgi, co jsme si, to jsme si, a na všechno pěkně zapomeneme.“

„Tys mě nepřišel vydírat?“

„Po pravdě řečeno, myslím si, že i kdybych tady byl kvůli tomu, tak nemáš dost, aby mi to stálo za to.“

„Já jsem bohatěj člověk,“ řekl dotčeně.

„Ty jenom žiješ na vysoký noze, Georgi. Jestli budeš mít za dva roky něco stranou, tak se budu moc divit. Chtěl jsem od tebe jen jednu informaci a musel jsem si být stoprocentně jist, že nelžeš. Hledám to, co si Berry přinesl domů. Zatím jsem našel jen to, co zbylo z láhve. Po osmnácti letech v tropickém podnebí toho moc nebylo.“

„Někdo tam přišel před tebou?“

„Ale neměl nejlepší start, Georgi.“

Pokusil se o chabý úsměv. „A to je všechno, cos po mě chtěl?“

„To se ti snažím vysvětlit.“

Posadil se. „Kdykoliv budeš tady blízko, Trave, tak tenhle dům bude i tvůj. Kdybys chtěl dělat něco jinýho než děláš, mám tady hodně obchodů, na kterých jsem neměl čas pracovat. Za deset let bude tahle oblast nej...“

„To víš, že jo, Georgi.“

Zavolal na mě, sotva jsem došel do haly. Vrátil jsem se do pokoje. Navlhčil si rty. „Jestli dojde k nějakým komplikacím, bude toho hodně, co mi budeš muset vysvětlit.“

„Asi bys mi měl raději popřát hodně štěstí.“

Udělal to a padl zpátky do, prachových polštářů. Jak jsem hledal východ, podíval jsem se přes sklo na terase zpátky směrem k bazénu. Na protější strany stály Gerry a Angie, zabrané do hovoru. Opalovaly se dřív než začne být moc horko, Angie měla na sobě konzervativní plavky, její nevlastní matka bikiny. Na tu vzdálenost vypadaly stejně staré. Po slibném dojmu, který jsem získal, když jsem viděl Gerry v šatech, mě teď její postava připravila veliké zklamání. Měla malá prsa a vystouplé boky. Ohebné torzo se rozšiřovalo do robustních kyčlí, masitých stehen a krátkých statných nohou. Jak jsem je pozoroval, Angie se náhle otočila a odcházela pryč. Gerry se za ní rozběhla, chytila ji za ruku a zastavila ji. Dívka stála zatvrzele, se sklopenou hlavou, zatímco Gerry na ni mluvila. Pak si Angie dala říct a přešla k lehátku, na které se natáhla a obrátila tvář ke slunci. Žena vzala bílou kovovou židli, přinesla si ji k lehátku a hovořila k dívce. Možná, že se mi to jenom zdálo, ale jak jsem se otočil, viděl jsem v dívčině tváři takový stříbrný les, jaký obvykle způsobují slzy.

Tahle rodina byla cirkusovým číslem, předvádějícím cviky na létající hrazdě. Diváci vzdychají áách, zatímco čekají na katastrofu. Ješitný hloupý muž, lhostejná žena a zmučené děvče zmítající se za víření bubnů. Když artisti spadnou, Zámek snů půjde do dražby a lincolna koupí mexický zubař. Kdo to přežije? Asi George, protože ten spadne z nejmenší výšky.

Během dlouhého letu na jihovýchod z Houstonu do Miami, vysoko nad modře ocelovým tichem zálivu, jsem si představoval zatvrzelého Davida Berryho, jak v noci zvedá těžké kamenné sloupy a ukrývá třpytivé bohatství do jejich základů. Pak dává kameny znovu na místo a čeká na svou rodinu, až ho najde a vzbudí ho. Doufal ve štěstí, tvrdohlavě toužil žít a vrátit se zpět. Věděl, že jeho ženy nedokážou samy proměnit modrý oheň v peníze. Věděl, že nemá nikoho, komu by mohla věřit. Pak se k němu připojil Junior Allen, větrící možná nějaké tajemství, slídlil a po krůčcích se blížil k cíli.

Možná, že Berry se ve své beznaději dokonce rozmýšlel, jestli nemá Allenovi věřit. Ale buď se rozhodl že ne, nebo jeho smrt přišla příliš brzo. Ale Allen věděl, že někde to tam je, a zůstal, přemýšlel a hledal, až to nakonec našel. Kus vosku jako velký borůvkový vdolek? Všechny ty deště, horko a sůl ze vzduchu láhev rozežraly. A určitě existuje nějaký brouk, který žere vosk. Zářily tam v prachu a kamenech a Allen je na kolenou sbíral se zadrženým dechem a s bušícím srdcem.

Brouci vosk sežerou. Rozžvýkají staré plátno. A jednou tady budou takoví, kteří budou schopni strávit beton, rozrušit ocel, vysát kyselinové louže a pomalu si prokousat cestu sklem. Pak se města zbortí a člověk bude zahnán do moře, ze kterého vyšel...

Velké žluté reflektory Slečny Agnes prosvěcovaly soumrak, když jsem zatočil do Bahia Mar a našel místo k zaparkování nedaleko Busted Flush. Na mé lodi se svítilo, podivně voněla domovem. Vítej, cestovateli. Zazvonil jsem, abych předešel zbytečnému poplachu, pak jsem překročil řetěz, vstoupil na palubu a překvapil ji, když otvírala dveře z obýváku.

Couvla zpátky a usmála se. „Ahoj. Nebo vítej doma. Nebo tak nějak.“

Ty tři dni ji až neuvěřitelně změnily. Tmavomodré úzké kalhoty se směšnými žlutými tulipány. Světle žlutá blůza se tříčtvrtečními rukávy. Vlasy kratší, obličej, ruce i krk zlatočerveně zbarvené čerstvým opálením.

„Co je to tu za turistku!“ řekl jsem.

„Říkala jsem si, že když se takhle obléknu, nebudu vypadat tak vyzábě.“

„Bylas taky někde jinde než na pláži?“

Napřímila se. „To myslíš vážně? Myslíš, že nic jiného se tu dělat nedá?“

Musel jsem s ní projít po lodi a musel jsem se obdivovat. Zeď na chodbě byla nově natřena. Nové záclony. Nová sada nerez hrnců v kuchyni. Řekla, že ten zbytek mi ukáže za světla, abych její práci mohl lépe ocenit.

Odnesl jsem si kufr do kajuty, vrátil se do obývacího pokoje a řekl jí, že je užitečný host. Stáli jsme a usmívali se na sebe a pak se ke mně vrhla, objala mě, zavzlykala, popotahovala, pak mě pustila a obrátila se zády.

„Co je?“

„Já nevím.“

„No tak, Lois, co se stalo?“

Rychle se sebrala. „Copak se mně vždycky musí něco stát? Možná, že jsem jen ráda, že ses vrátil, já nevím.“

Začala si znovu budovat takové ty ženské vlastnosti, jako je vynalézavost, vytáčky, vyzývavost. Byla to její hrdost z práce. Uzdravovala se, těšilo mě to a nechtěl jsem tu její stavbu moc zatěžovat. Byla příliš čerstvá.

„Udělám ti něco k pití,“ řekla. „Prodala jsem dům.“

„Už jsi dostala peníze?“

„Brzy je dostanu.“

„Je ti ho líto?“

„Toho domu? Byl to jen dům. Schovávala jsem se v té mizerné vesnici jen proto, že jsem si myslela, že jsem špatná manželka.“

Přinesla mi sklenici a podala mi ji. „Netloustneš nám trochu, děvče?“ zeptal jsem se. Usmála se. „Dneska odpoledne jsem měla čtyřicet osm a půl kilo.“

„A kolik bys měla mít?“

„Tak kolem padesáti tří, čtyř.“ Poplácala si zadeček. „Po pětadesáti už jde všechno sem.“

„Takže když tvé schovávání skončilo, co budeš dělat?“ Byla to hloupá otázka, náhlá a nevhodná. A nedala se vzít zpátky. Připomněla jí její povinnost. Mohla by se s ní vyrovnávat pomalu, den po dni. Otrásl jsem křehkou novostavbou. Do jejích tmavých, jemných očí náhle vstoupil neklid. Kousla se do rtů a ruce se jí zauzlyly. „Ne teď,“ snažil jsem se to napravit. „Jednou.“

„Já nevím.“

„Jaké to bylo v New Yorku, Trave? Bylo horko, Lois. Jaké to bylo v Texasu, Trave? V Texasu bylo horko, Lois. Bavit ses dobře, Trave? Žádná zábava to nebyla, Lois. Nevím, jak bych to nazval.“

Odměřila půl úsměvu. „Nech toho.“

„Pojďme se někam najíst.“

„Ne. Dneska vařím já.“

Podíval jsem se na hodinky. „Musím teď zajít do nemocnice. Tak až se vrátím. Řekneme čtyřicet minut po tom, co se vrátím. Abych měl čas se vysprchovat a převléknout.“

„Rozkaz, pane. Jo, mimochodem, dlužím ti šest dolarů a třicet centů za telefon.“

„Máte sexy kalhoty, paní Atkinsonová.“

„Volala jsem Harpovi. Mluvila jsem s Lucille. Skoro nic jsem jí neřekla. Jen že jsem nemocná a že už je to lepší.“

„Paní Atkinsonová, vy se červenáte!“

„Tak nemluv o těch kalhotách. Dneska jsem si je koupila a ještě se v nich necítím nejlíp.“

Cathy ležela na šestilůžkovém pokoji. Přinesl jsem si k její posteli židli, políbil ji na čelo a posadil se. Doufal jsem, že si nevšimla, jak jsem se při pohledu na ni lekl. Její bledý, chytrý, docela hezký obličejíček s jemnými lícními kostmi byl pryč. Tohle byl zlý sen, rozšlapaný lilek, mokrá houba. Viděla jen škvírou jednoho oka. Levou ruku měla v dlaze. „Ahoj,“ řekla mrtvým hlasem přes oteklé rty. Postavil jsem se, zatáhl jsem záclony, znovu se posadil a vzal ji za nezraněnou ruku.

Ležela v mé, teplá a suchá.

„Junior Allen?“ zeptal jsem se tichým hlasem.

„Nedělejte si se mnou starosti, pane McGee.“

„Myslel jsem, že si tykáme. Proč to udělal?“

Neznám způsob, jak číst výraz opuchlého masa. Dívala se na mě, schovávajíc se za bolest a pokoření. „Tohleto nemá s tebou nic společného.“

„Chci to vědět, protože jsem tvůj přítel.“

Škvíra oka se zavřela na tak dlouho, že jsem myslel, že usnula. Otevřela ji. „Přišel sem do baru na Bahama Room a já jsem úplně vyšla z rytmu, když jsem si všimla, že nás pozoruje. Nevím, jestli to byla náhoda, nebo jestli se něco doslechl. Pak jsem se rychle oblékla, vyběhla ven a on tam nebyl. Vyšla jsem před dům a viděla jsem ho jít k parkovišti. Rozeběhla jsem se za ním. Chytla jsem ho a řekla

jsem mu, že s ním potřebuju mluvit. Odpověděl, že my dva se nemáme o čem bavit. Řekla jsem mu, že bychom si mohli povídat například o penězích. Začal přemýšlet. Šli jsme na pláž. Řekla jsem, že když mi dá aspoň tisíc dolarů, nebudu mu už dělat žádné potíže. Zeptal se jaké potíže a já řekla, že našel něco, co nebylo jeho, že? Zasmál se krátce a ošklivě a řekl, že já nemám tušení, co to potíže jsou. A pak mě chytil za krk a druhou rukou mě uhodil do obličeje a pak několikrát do břicha. Ztratila jsem vědomí a probudila se až v sanitce. Už... už to moc nebolí.“

„Proč jsi to neřekla policii?“

„Skoro jsem jim to řekla.“

„A proč ne?“

„Ne proto, že by mě zase zmlátil. Ale všechno by se to mohlo provalit a já bych pak určitě nedostala ani cent. A. ještě bych to překazila i tobě. Mohla bych tě zaplést do policejního vyšetřování.“

Co na tohle můžete říct? Zvedl jsem její ruku, políbil drsné klouby a řekl jsem: „Jsi opravdu třída, Cathy.“

„Jsem naprosto k ničemu.“

„Mám pro tebe dobré zprávy. Nikdo nikdy nezjistí, komu ty peníze patřily, a neexistuje způsob, jak je vrátit.“

„Co to vlastně našel?“

„Promluvíme si o tom, až se uzdravíš.“

„Nechtěl jsem ti říct, kdy to bude. Dneska jsem už trochu chodila. Nemohla jsem se narovnat a točila se mi hlava, ale s pomocí jedné paní jsem sama došla na záchod. Takže možná už to nebude tak dlouho trvat.“

Když jsem se s ní loučil, řekla: „Jseš hodnej, že ses na mě přišel podívat. Děkuju.“

Ten večer jsem si s Lois dlouho povídal. Vyprávěl jsem jí trochu upravenou verzi svých příběhů. Pak jsem si šel lehnout, ale v posteli jsem pořád slyšel, jak se sprchuje.

Vešla do mého spánku a do mé postele, vzbudila mě svými rty na mých a mě udivilo, že to pro mě nebyl ani šok, ani překvapení. Mé podvědomí vědělo, že se to stane. Dáma je velice jedinečná záležitost, voňavá, křehká, tichá a čistá jako lilie. Měla na sobě něco te-

nounkého, co původně bylo uvázané za krkem a ono to sklouzlo, a mému probuzenému objetí se nabídla její jemná, neuvěřitelně hebká pokožka. Dech se jí chvěl, když rozdávala stovky drobných, vlhkých polibků. Její dotečky byly kradmé a laskavé a tělo, které mi nabídla, se otáčelo, žhnulo, klouzalo a proměňovalo se. Ústa říkala „miláčku“ a já cítil sladkou chuť jejích vlasů. Byla to bytost v nekonečném pohybu, tulila se a otírala se o mě jako přítulná, hravá kočka. Chtěl jsem si ji vzít tak, jak ona přišla ke mně, být k ní stejně laskavý, jak to cítila ona, s neuspěchaným vzdáváním pocty všemu, co k ní patřilo, intimní menuet, zahrnující nabídku a poptávku a odklady do chvíle, kdy by všechno bylo stvrzeno a vzato a uděláno tak, aby to dostalo správnou příchut’.

Ale najednou se něco zadrhlo. Jako by ve chvíli nejvyšší radosti začala vadnout, pak se znovu vzchopila, ale už nedosahovala těch původních výšek. Ještě jsme nebyli spojeni. Pokoušela se udržet s vypětím vůle, ale ta slábla a její odpovědi na mé úsilí byly stále neznatelnější, až docela znehybněla. Nakonec hlasitě vzlykla, převalila se stranou a schoulila se do klubíčka, zády ke mně. Opatrně jsem se jí dotkl. Celé její tělo bylo napjaté jako struna.

„Lois, drahoušku.“

„Nesahej na mě!“

„Prosím tě, miláčku, ty prostě...“

„Je to k ničemu, k ničemu, k ničemu!!!“ řekla tichým, nepřírozeným, naříkavým hlasem.

Pokusil jsem se ji pohladit. Bylo to jako když se dotknu kusu dřeva, cítil jsem v ní napětí, pocházející z hysterie.

„Všechno je k ničemu!“ zakvílela. „Ty to nemůžeš pochopit! Já už nikdy nebudu jako dřív. Dopustila jsem, aby se stalo to, co se stalo. Přestala jsem bojovat.“

„Nespěchej, Lois.“

„Já... tě... miluju,“ zanaříkala a já v tom cítil protest i zabědování.

„Chtěla jsi všechno moc brzo.“

„Chtěla jsem tebe.“

„Máme čas.“

„Já ne. Nemůžu to jen tak vymazat z hlavy. Budu se k tomu vždycky vracet.“

Dal jsem si ruce za hlavu a přemýšlel o tom. Bylo to vlastně strašně dojemné. Takhle se připravovat. Upravená a navoněná, chvějící se touhou odměnit svého hrdinného vysvoboditele. Pak se na ni ze tmy zaculil Junior Allen a pocit vlastní ceny, který musí každá žena mít, byl pryč. S největší opatrností zabalila dárek pro mě, s láskou na něj napsala mé jméno a najednou z toho byla bandaska slizu, zabalená do hedvábného papíru. Všechno moc uspěchala, ale kdybych jí v tom hned zpočátku zabránil, bylo by to ještě horší, než to, co se stalo. Zajímalo mě, jestli by šok nebyl tou nejlepším terapií.

„Byla to opravdu nesmírně dramatická scéna, milá Lois!“

„Och?“

„Je to strašná tragédie. Dojemná. Jsi fakt chudák. Jednou provždy ztracená, poskvrněná, nešťastná ženská. Děvčátko se sirkárna v Candle Key. Bože, to je drama!“

Pomalou, opatrně se natahovala ze svého klubka, pořád se dívala někam daleko a při tom si pomalu natahovala deku pod bradu. „Nebud' takový zlý, odporný ničema,“ řekla ochable. „Mohl bys projevit aspoň zdání účasti.“

„S kým? S jedenatřicetiletou pubertářkou? To si, proboha myslíš, že jsem tak hladovej na ženskou, že nepohrdnu ničím, co se mi nabízí? Někdy trochu blbnu, nebo se cítím mizerně, a pak právě tohle udělám, ale vždycky mi potom zůstane v puse taková pachů'. Ta pachů' vzniká tím, že jsem nevyléčitelný romantik, co si myslí, že záležitosti mezi mužem a ženou by neměly být soutěží někde na úrovni králíků. Králíci nás porážejí. Co by to bylo za romantiku, kdybys pro mě představovala nějaký balík zkaženosti? Ne, má milá Lois, ty jsi sladká a čistá od hlavy až po palec u nohy, každým coulem čerstvá a zdravá. A taky moc mile pitomoučká.“

„Jdi k čertu!“

„Něco jsem ti neřek, miláčku. Ten, kdo zbil Cathy, byl Junior Allen. Říkala, že ji chytil za krk a druhou rukou ji bil do obličeje. Tudíž teď nemá nic, co by se obličeji třeba jen podobalo. A policii to neoznámila. Ne proto, že by se ho bála, ale protože pro ni pracuju já, a protože by tím mohla všechno zkazit. Snažím se to postavit proti té

tvé dramatické příhodě, a ať dělám co dělám, nějak mi z toho nevycházíš jako morální vítěz. Zkus si to sama a uvidíš.“

Dlouho bylo ticho. Nemohl jsem uhádnout, jak odpoví, ale věděl jsem, že je to kritický moment. Snad to byla ta chvíle, na které byla založena její budoucnost. A já pohrdal sám sebou a spolu s tím i všemi amatérskými psychiatry, šarlatány a filozofy barových židlí.

„Ale já jsem nemocná!“ řekla slaboučkým, přeskakujícím, směšným hlasem a podle šokující nejistoty jsem poznal větu z jednoho starého vtipu a věděl jsem, že tohle děvče se z toho dostane. Vyprskl jsem smíchy a po chvíli se přidala i ona. Řehtali jsme se jako děti, až jsme měli oči plné slz. Vždycky jsme přestali a zase znovu vybuchli a já byl rád, že to byla právě ona, kdo s tím nehodlal přestat.

Pak se bledá, štíhlá postava ve tmě zvedla, našla svůj tenounký přehoz a v naprostém tichu, narušeném jen cvaknutím dveří, odešla. Bylo slyšet tekoucí vodu. Pod mými dveřmi se rýsoval pruh světla. Po dlouhé době světlo zhaslo. Myslel jsem, že vím, jak bude uvažovat dál a čekal jsem. Dveře opět tiše cvakly. Plachý duch vklouzl ke mně. A začalo to jako předtím.

Několikrát její úsilí ochablo a já ji vždycky přivedl zpět. Byl jsem jemný a nespěchal jsem. A byl jsem k ní laskavý. A říkal jsem jí samé něžnosti. Konečně přišla odplata za trpělivost, její hluboký vzdech rozdělený do šesti částí, celé její tělo naslouchalo samo sobě, a pak, když se našlo a získalo jistotu, hladově bralo.

Později ležela líně schoulená na mých prsou, pomalu oddechovala stejným tempem, jako jí pravidelně tlouklo srdce. „Nebylo to moc brzo,“ řekla rozmazaným, dutým hlasem.

„Ne. Nebylo.“

„Prima,“ řekla. „Moc prima,“ a z naprostého vyčerpání usnula. Kdybych se dokázal ujistit, že všechno je v úplném pořádku, usnul bych taky ihned. Ale cítil jsem, že jsem se dostal do pěkně ošklivých kleští. Kde končí odpovědnost? Koupíte snad mrzákovi nablýskané boty a postrčíte ho do křížovanky? Cítil jsem, že mi ta spící věc vedle teď patří. Pravda, byl to skvělý vzorek, s dobrými kostmi, opravdovým srdcem a nádhernou kůží. Umělo to vařit a zbožňovat a byl to talent na milování. Zašijte to do pytle, vyválejte v blátě a stejně to bude rána. Mohli jste to vzít kamkoliv.

Ale já nebyl stavěný na to něco vlastnit, na nic, co má nějaké trvání. Kdybych jen tak ve všem pokračoval a pak odešel, zlomil bych jí ducha i srdce. A ona by si asi jednou řekla, že to byl se mnou hodně špatný obchod.

Všichni bůžkové ironie musí výskat, křičet a válet se na Olympu po zemi, když si tak poslechnou, na co v noci myslí mimořádně hloupý chlap.

A já v tom směru držím několik mezinárodních rekordů.

DIEZ

Nevěděl jsem, jak jí bude ráno. Mohl jsem jen doufat, že se nebude tvářit ani vyzývavě, ani nebude panensky ostýchavá.

Když jsem vešel do kuchyňky, zrovna nalévala džus. Vážně natočila tvář, abych ji políbil, s vědomím, že na to má právo. Tmavá hlava malinko skloněná, v šikmých očích jiskří zpytavý pohled.

„Teplota i puls normální, pacient umírá hlady,“ řekla.

„Cože?“

„McGeeho klinika. Ranní hlášení. Dělán si vajíčka.“

„Pro mě míchaný, ne moc syrový.“

„Rozkaz.“

Snídaně proběhla v tichu, ale ve vzduchu visela nervozita.

Když každému z nás nalila druhý šálek kávy, sedla si, podívala se na mě a řekla: „Jsem pro tebe asi velký problém, co?“

„Myslím na to každou minutu.“

„Díky za tvou trpělivost a vytrvalost. Dostals Loisinu cenu.“

„Pověs ji k mým ostatním diplomům.“

„Dívala jsem se z paluby na rozbřesk. Byl krásný, slunce uprostřed bouřkových mraků. Došla jsem k překvapivému závěru, že bych se raději neměla pokoušet dávat, dokud sama neudělám něco, co bych dát mohla. Zatím jenom беру.“

„Já jsem po ránu asi málo chápávej.“

„Jakýkoliv budoucí útok, jestli k nějakému dojde, musí být z tvé strany.“

„Dobře.“

„A když ne, tak se nestarej o to, co si myslím. Včera večer jsem si vybrala pojistku. S předstihem.“

„O.K.“

„Dopij kafe a pojď se podívat, co na tvé lodi dokázala nezkušená pracovní síla.“

Ta práce stála za obdiv, který jsem jí věnoval. Zahnal jsem ji na pláž s celou její výzbrojí. Za tři minuty byla zpátky, aby mi řekla, že mi nemůže zaručit, že občas nebude trochu potrhlá, ale že cítí, že už nebude potřebovat žádné prášky. Pak se otočila zpět k pláži, štíhlá

žena se zrcadlovými brýlemi, kráčející na pevných nohou, žena o hodně mladší, než kolik jí bylo, a přece stará jako moře, ke kterému šla.

Spojovatelka hledala Harryho v New Yorku od jednoho čísla k druhému.

„Odpovědi na tvé otázky, brácho, jsou většinou ano. Před pár měsíci se tu a tam objevily moc pěkný kousky. Něco takovýho, u čeho bys čekal podrobněj popis jako na pojišťovací smlouvě. Ale prej jsou čistý. Jako obvykle jsou všechny z Asie, fasety dělaný od ruky, což jim kapku ubralo na ceně. Najednou se objevily na pár místech a propracovávaly se nahoru po Broadwayi, každej si něco přidal a využil toho, co vlastnictví takovejch věcíček přináší. Teď jsou už v těch domech nahoře, kde znaj jejich cenu nejlíp. V The New Yorkeru můžeš na vosumdesátý první stránce najít inzerát na jeden za takovou cenu, že by mi z ní zkučeravěly i ty tři poslední vlasy, co mám na hlavě. Těch fakt dobrejch kousků bylo poměrně dost. Určitě ne míň, než deset, ale možná ne víc, než patnáct, jestli si někdo něco neschoval pro strejčka Příhodu. Pokud jde o to, kde se tu tak najednou vzaly, tak jsem se po Broadwayi kapku povohlíd a zjistil jsem, že nějakej usměvavej divoch, žádněj trouba, brácho, je pěkně pomalu, jeden po druhým, rozprodával. Samozřejmě za hotový. Vědělo se vo něm, že jednoho chlápka malinko votlouk vo zeď a tím jeho případný problémy hned skončily. Řek, že se brzo vrátí s dalšíma.“

„Kolik za ně dostal?“

„Aspoň čtyřicet tisíc. Pěkný kousky to byly. A byl vochoťnej počkat, dokud se neověří, že sou pravý. To víš, když chtěl hotový peníze, tak musel s cenou trochu dolů, ale hrál vabank a ved si dobře.“

„Uměl bys to taky tak, kdybys měl ten samej druh zboží? Pět procent za námahu.“

„Bereš mi dech. Uměl bych to i líp. Za deset.“

„Kdybych je měl, bylo by proč smlouvat.“

„Ber vohled na moje starý srdce, brácho.“

„Harry, potřebuju, abys mi sehnal hvězdně modrej safír, přibližně tak velkej, jako byly ty, který rozprodával. Padělek, který by dokázal na několik sekund splést i odborníka.“

„Tak v tomhle oboru existují dva druhy padělků, brácho, moc špatný a moc dobrý. A ty moc dobrý jsou taky moc drahý.“

„Jak drahý?“

„Drahý.“

„Mohl by sis jeden pronajmout nebo půjčit a letecky mi ho poslat?“

„Vyměňovat věci prý škodí zdraví.“

„Nic takového dělat nehodlám.“

„Moh bych to zařídit.“

„Taky si myslím. Já ti věřím. Můžeš to zařídit už dneska?“

„Chlapče zlatej!“

„Strašně nerad bych o to musel požádat někoho jinýho, zvlášť kdybych třeba narazil na něco pravýho.“

„Krutíš mi ruku.“

A pak jsem v telefonním seznamu začal prověřovat přístavy pro plachetnice. Všechno tohle stále rostoucí množství bronzu, mosazi, chrómu, laminátu, obložení, teakového dřeva, automatických pilotů, dvojplamenců, klobouků pobřežních hlídek a silonových lan, všechen tenhle bafající a blikající třpyt rekvizit, podpalubních pump a nadutosti potřebuje své místo v docích. Romantici si představují kabinu obloženou teakovým dřevem, plnou opálených dívek, zatímco kapitán s orlím zrakem stojí na můstku lodě Baby Dear a pomalu proplouvá zvednutým mostem, zanechávaje na žhavém slunci stovky čekajících aut, jejichž řidiči vztekle sledují pomalý přesun sexuplného plavidla a elegantní svaly muže na můstku. Mnohem častějším obrázkem však jsou zpuchřelá lana, Baby Dear je unášena proudem ohavně špinavé vody, dívky mají úžeh a je jim špatně, a hrdina-kapitán svírá v mozolnatých rukou hasák nesprávné velikosti a vztekle proklíná ty slané d'ábly, kteří vycucávají jeho peněženku a ruší jeho námořní pojistku.

Ale musí mít kde kotvit.

A zatímco menší motorové čluny mají nekonečně mnoho možností, těch patnáctimetrových zase tolik není. Asi hodinu jsem telefonoval a kladl jedinou otázku: „Kotvila u vás v poslední době Play Pen, patnáctimetrová jachta třídy Stadel?“

Předpokládal jsem, že když šel do Mile O'Beach, tak si tu zatracenou loď schoval někam blízko, ale pod přívalem záporných odpovědí se tahle domněnka začala rozplývat. Takže tak blízko to nebylo. Začal jsem prozkoumávat vzdálenější oblasti.

Lois se vrátila z pláže. Seděl jsem zamračeně u telefonu. Přišla domů zrůžovělá, omámená sluncem, šla pomalu, vlasy plné soli, zadeček od písku. S dětskou nevinností mi na úzké dlani ukazovala dokonalou bílou škebli a hlasem, stále plným slunce a horka mi řekla: „Je to, jako bych viděla první opravdu dokonalou věc nebo první škebli. Malé bílé brnění s mrtvým zvířetem, které už je pryč. Co to znamená, když něco vypadá tak čistě a účelně? Taková hloupá, malá věcička.“

Seděl jsem na židli a nenáviděl telefon.

„Co se stalo?“ řekla a kyčlí se opřela o mé rameno. Tíha podivně teplá a těžká a poněkud nečekaná při její stíhlosti. Bylo to nerozvážené gesto a ona si to za chvíli uvědomila a odtáhla se, překvapena sama sebou.

„Kde Junior Allen rád kotví?“

Neklidně si sedla na roh pohovky. „Hlavně v malých místech, ne ve velkých přístavech. Myslím, že si vybíral místa, kde byla jeho loď největší. Kohoutek s hadicí, elektrická zásuvka a palivo. Nic víc nepotřeboval. A soukromí. Kotvil u dlouhých, úzkých přírazišť, a to tak, aby vždycky stál přídíl proti hlavnímu doku.“

„Už jsem obvolal i ty nejzapadlejší.“

„Copak po tom, co udělal paní Kerrové, neutekl?“

„Myslím, že ano. Ale kde byl před tím? Nemohl vědět, co bude. Řekl bych, že zmizel, protože předpokládal, že ona to ohlásí policii.“

„Zpátky na Bahamy?“

„Možná. Myslel jsem, že zjistím, kde byl, tam se na něj poptám a dozvím se, kam asi měl namířeno. Říkal něco o tom, co by chtěl dělat, nebo o místech, kam chtěl jet?“

„Jednou něco vykládal o plavbě kolem pobřeží Mexického zálivu nahoru do Texasu.“

„Aha.“

„Může kotvit v nějakém soukromém přístavu, jako to udělal u mě.“

„Ohromný.“

„Chtěl jsi, abych ti pomohla, tak dělám, co můžu.“

Dívala se na mě s jemným pobouřením. Ona byla tím, co tu máme po šedesáti miliónech let od čtvrtohor. Mnohokrát se s něčím začínalo naslepo a končilo se ve slepých uličkách. Velké, opancéřované ještěrky s malinkým mozečkem tohle prostě nezvládly. Ještě žraloci, štíři a švábi jsou na tom jako žijící fosilie docela dobře. Surovost, nenávisť a podlost jsou dobrými prostředky k tomu jak přežít. Tahle savčí samička zřejmě nebyla dostatečně vybavená. Jedna noc v bažinách by ji zahubila. A přece za vši její křehkosti jste tušili ohromnou houževnatost. Junior Allen ve svém vývinu tak daleko nedospěl. Uměl rozbíjet lebky, když byl dva kroky od jeskyně. Tihle dva stojí každý na jednom konci křivky našeho vývoje, zatímco my všichni ostatní se mačkáme někde uprostřed. Za předpokladu, že vývoj lidstva se měl brát tím správným směrem, pak právě ona měla být tím, komu je nutno věnovat zvýšenou péči, ona se měla šlechtit a její citlivost a vnímavost se měly pokládat za sílu a nikoliv za slabost. Ale všude klíčí příliš mnoho semen Junior Allenů.

„Najdi mi tu loď.“

„Já ti nerozumím.“

„Jaké konkrétní nebo obecné věci potřebuju znát, abych tu loď našel?“

Pomalou a zamyšleně se postavila a šla se vysprchovat. Věděl jsem, že je to ode mě nátlak na její duševní stabilitu. Snažila se vymazat z paměti všechno, co mělo s tou dobou něco společného a já ji teď nutil, aby se do ní znovu vrátila. Budou to zmatené vzpomínky, filtrované alkoholem.

Náhle přiběhla do obýváku. Měla na sobě jeden z mých modrých ručníků, uvázaný jako sarong a další bílý ručník měla na hlavě. Obličej se jí najednou jako by zúžil a strnul napětím. Rysy se jí ještě více prohloubily.

„Poslední plavba,“ řekla. „Nevím, jestli ti to pomůže. Zastavili jsme v nějakém přístavu v Miami. Na jméno už si nevzpomínám. Něco kvůli novému generátoru. Nelíbilo se mu, jaký zvuk ten generátor vydával. Sundali poklop, vešli do podpalubí a dlouho něco měřili. Ten muž říkal, že to bude dlouho trvat, než sežene to, co Junior

Allen chce. Naštvalo ho to. Ale stejně to objednal. Zaplatil zálohu. Objednal nějaký nový typ, který se právě objevil na trhu.“

Sedla si vedle mě a podívali jsme se do telefonního seznamu. Útlým prstem přejížděla po stránkách. Pak se zastavila. „To je ono. Tady tohle.“

Robinson-Rand, dole pod Dinner Key, vedle Ingrahamské dálnice. Loděnice, sklad. Žádná práce není moc velká, žádná práce není moc malá.

„Možná, že to ještě nepřišlo,“ řekla tichým, nejistým hlasem. Zachvěla se. „Já se bojím, Trave. Doufám, že to už došlo a že si to vzal a odjel pryč. Doufám, že ho nikdy nenajdeš.“

Šli jsme s Lois na oběd a pak jsem ji poslal zpátky na hausbót. Slečnu Agnes jsem zaparkoval na velkém parkovišti Robinson-Rand. Dokonce i v poklidném letním čase to bylo rušné místo. Jejich skladové prostory se zdály být plné. Byly tam dlouhé řady přístavních můstků a jeden otevřený a jeden zastřešený prostor pro malé čluny. Dílny byly ve velkých budovách s ocelovou konstrukcí. Pily, letovací lampy a elektrické vrtačky hučely a vrčely dokonce v sobotu odpoledne, ale bylo jasné, že tohle je jenom parta, která dělá hrubou práci na základní kostře lodi. Bylo tam hodně různých pomocných konstrukcí ke spouštění plavidel na vodu, heverů a vozíků.

Kanceláře stály naproti jedné z dílenských budov, blízko plošiny pro nákladní auta.

V jedné kanceláři seděla netečná plnoštíhlá zrzka s jedním okem namířeným stranou.

„Máme zavřeno,“ řekla.

„Chci se jenom zeptat, jestli už došel jeden generátor, který se před časem objednával.“

Vzdychla, jako bych po ní chtěl, aby jela stopem do Duluthu. „Kdo to objednal?“ Povzdech.

„A. A. Allen.“

Zvedla se a odešla k zásuvkám se zápisy. Začala probírat karty. „Pro Play Pen?“ Povzdech.

„Ano.“

Vzala kartu a zamračila se na ni. „Objednáno druhého června. Je to Kohler 6.5A23. To už by tu mělo sakra být.“

„Na té kartě to nestojí?“

„Ne.“ Povzdech. „Z karty můžu vyčíst, že si ho nikdo neodebral, ani že jsme ho nenamontovali.“ Povzdech.

„Je tam, kdo přijímal objednávku?“

„Samozřejmě, že tam je, kdo přijímal objednávku.“ Povzdech.

„Pan Wicker. Ten tu dneska není.“

„Joe Wicker?“

„Ne. Howard Wicker. Ale říká se mu Hack.“

„Máte seznam lodí, které jsou momentálně u vás?“

„Samozřejmě, že máme seznam lodí, které jsou momentálně u nás.“ Povzdech. „V dolejší kanceláři.“

„Samozřejmě, že máte seznam lodí, které jsou momentálně u vás. V dolejší kanceláři. Mockrát děkuju.“

Vypadala na chvíli znepokojeně. „Promiňte. Nefunguje nám klimatizace a pořád zvoní nějaký telefon. A taky sem pořád někdo chodí.“ Povzdech.

„To je mi taky líto. Hlavu vzhůru, holka.“

Usmála se, mrkla šilhavým okem a vrátila se ke svému kulo-
metnému psaní na stroji.

Ze studené haly jsem zavolal jedinému Howardovi Wickerovi v telefonním seznamu. Telefon zvedlo nějaké hodně malé dítě a řeklo: „Haló?“ Cokoliv jsem řekl, dítě odpovídalo haló. Chtěl jsem, aby mi dalo tatínka a ono pořád říkalo haló a já si začínal připadat jako Shelley Berman. Pak dítě najednou vydalo úzkostný výkřik a nějaká žena s napjatým, popuzeným hlasem vzala sluchátko.

„Hack je venku na dvoře. Počkejte chvílku.“ Dítě se vrátilo a zase říkalo haló. Plačtivě.

„Prosím,“ řekl Wicker.

„Nezlobte se, že vás ruším, když máte volno. Dozvěděl jsem se, že jste montoval Kohler 6.5A-23 do patnáctimetrového Stadelu, a jenom bych rád věděl, jestli je všechno v pořádku.“

„Cože? No, nevím přesně, co chcete vědět. Tohle je spolehlivá mašina. Když má dost místa a vy ji neženete přes sedm tisíc wattů, tak není o čem mluvit, co?“

„Myslím pokud jde o hluk, vibrace a tak.“

„Na tenhle handicapovej koeficient to je tichý až dost. Ptáte se na loď Play Pen, ne?“

„Myslím, že se tak jmenuje.“

„Ten generátor přišel už v pondělí nebo úterý a ještě jsme ho nenamontovali. Už kvůli tomu někdo párkrát volal a ptal se na něj. Počítám, že tenhle tejdén zase zavolají. Připlujou s lodí sem a namontujeme to. Jestli vás zajímá, jak to půjde, tak vám dám vědět. Co máte teď?“

„Starý Samson 10 kW diesel. Na ruční ovládání a hodně hlučný. A veliký.“

„To všechno záleží na maximálním zatížení. Uvidíme, co se dá dělat.“

Řekl jsem mu, že bych byl moc rád, kdyby mně zavolal hned, jak bude vědět, kdy Play Pen připluje. Na účet volaného do Lauderdale. Napsal si číslo a řekl, že zavolá.

„Nebude to dlouho trvat, vidíte?“ zeptal jsem se. „Je Play Pen někde tady v okolí?“

„Pokud vím, tak jo. Ví, že teď někdy to má přijít.“

Jel jsem tím odpoledním horkem zpátky. Svět se zatměl, jedovatě zezelenal a někdo zatáhl za řetěz. Voda se lila jako z konve. Do země se zapíchl růžový blesk. Voda, v předčasném soumraku sytě stříbrná, stříkala po kolena vysoko, a já sjel z hlavní cesty a nechal všechny ty blázny, ať si vzájemně otloukají chrom a lak a mačkají si karosérie a přidávají práci klempířům, mechanikům a soudcům. Znakem dnešní doby je nadměrné vytahování.

Slečna Agnes se pod nápořem deště spokojeně uvelebila a já se snažil soustředit na Juniora Allena. Jako ten nejubožejší malý ničema, který chce vyloupit krámek s vetešnictvím, pohyboval se i on na krátké vzdě. V téhle vše evidující době, kdy padáme pod tíhou identifikace, jenom ten nejšikovnější člověk s maximální schopností sebeovládání může s ukradeným jméním přežívat déle. A Junior Allen je zločinec. Snad je šikovný, ale určitě se neovládá. Vrátit se do Candle Key, aby znásilnil a zničil osamělou ženu, které se zdál být odporný, byla pitomost. To, že zmlátil Cathy, to už byl projev idiota. Chlubit se drahokamy před haitskou děvkou dokáže jen bezstarostný, až moc sebejistý člověk. Je to vejta s nadtýma kapsama a jestli bude

takhle neopatrný dál, ani on, ani ty peníze nebudou mít dlouhé trvání. Z tohoto pohledu mi jeho štěstí připadalo víc než podivuhodné.

Zatím jeho oběti držely jazyk za zuby. Možná, že jeho nynější oběť, ať už je to kdokoliv, by už tak hodná být nemusela. A já nemusím mít mnoho času.

Sírově zbarvené slunce prořízlo pološero, déšť ustal a já vyrazil do nemocnice. Dívala se teď na mě oběma očima a její ústa mi připadala nějak povědomější. Chook jí přinesla hezkou novou noční košili. Se souhlasem ošetřovatelky se přestěhovala na vozík a já ji dotlačil do slunného pokoje na konci chodby.

„Zítra jdu domů,“ řekla.

Přistrčil jsem si židli blíž k ní. Modřiny zezelenaly a zežloutly. Opuchliny nedovolovaly očím, aby se příliš otevíraly. „Možná, že ho už brzo chytím, Cathy.“

„Co uděláš?“

„Hezky si ho vyslechnu.“

„Byla bych ráda, kdybys ho zabil tak, aby ses ty sám nedostal do nepříjemností.“

„Nevěděl jsem, že jsi až tak rozzuřená.“

„Rozzuřená? To nejsem. Ani trochu. Ale při tom, jak on zachází s lidmi, by bylo lepší, kdyby nežil. Byla jsem bláhová, Trave. I po tom všem jsem pořád doufala. Rozumíš? Že třeba přijde na to, že u mě by mu bylo nejlíp. Nebyla to pitomost? Sama sobě jsem nechtěla přiznat, že si něco takovýho přeju. A pak, když mě tam v ty tmě mlátil a já se nemohla nikoho dovolat a každému bylo fuk, jestli mě zabije nebo ne, tak to byl konec. Zahlídla jsem jeho obličej, když se jednou při tom bití otočil proti světlu. Usmíval se.“

„Přišel, protože tě hledal?“

„To neřekl.“

„Co si myslíš ty,?“

„Myslím, že to byla jenom náhoda. Barů s nočním programem zase není tolik a on se mohl prostě zajít podívat, a to, že mě vidí, ho překvapilo stejně jako mě, že vidím jeho. Buď opatrný, Trave, až se k němu přiblížíš. Je stejně zlý jako všechno, co najdeš v bažině.“

„Budu opatrný.“

„Tak nějak cítím, že už na tomhle světě nebude dlouho strašit a nechci, aby tě při tom vzal s sebou. Myslím, že když ho na pět let zavřeli, něco se v něm zlomilo. Nebo něco přestalo. Něco, co jiní mají. A je strašně mazanej. To prý byl tatínek taky, a on ho přelstil.“ Zamyšleně se na mě podívala. „Myslím, že ty jsi taky hodně chytřej a mazanej. Z tvýho obličejce toho moc nepřečtu. Ale jedne s ním stejně opatrně, jako kdyby to byl had.“

Na Busted Flush jsem se vrátil v půl sedmé. Déšť umyl západ slunce do blýskavé nádhery. Svěží východní vítr přenesl celý mravenčí shon na souš. Na palubách lodí postávaly skupinky líně debatujících lidí, kteří se chystali na sobotní večer. Buddy Dow, najatý kapitán velké lodi, která patřila jisté pojišťovací společnosti v Atlantě, naverboval dva nováčky a hrozně potřeboval další. Pokusil se získat mě a já jsem se musel na chvíli odmlčet, abych mu své „ne“ řekl zdvořile. Jeho lidi byli předem instruováni jak na to. Normální ahoj bylo výzvou k tomu, aby se všichni rozchehtali. To, čemu Buddy říká psí koeficient, téhle skupině dost sedělo. Měl jsem pocit, že kdybych se octl moc blízko, Jejich hrabivé, tajemné ruce by mě vtáhly na palubu, zatímco já bych ječel a kopal kolem sebe.

Šel jsem dál ke své báře a chvíli to vypadalo, že mi nepřijde otevřít, aby mě pustila dovnitř. Když otevřela, otočila se a s plácem vběhla do lodě. Našel jsem ji s obličejem zabořeným do polštářů pohovky.

„Co se stalo?“

Zoufalství jí vyběhlo a stáhlo obličej. „Je tady,“ zašeptala

„Junior Allen?“

„Viděl mě!“

Byla příliš rozčilená, než aby mohla souvisle mluvit, ale dostal jsem to z ní celé. Šla dolů k obchodu s námořnickými suvenýry, aby mí koupila nějaký malý dárek. Jen aby mi prostě udělala radost. A pak se šla projít k dokům za kanceláři a velkou kontrolní věží, kde lodě tankují palivo. Stála tam Play Pen a tankovala. Junior Allen se napřímil, zpozoroval ji, zašklebil se na ni a ona utekla.

„Šel za tebou?“

„Ne, myslím, že ne.“

„Byl sám?“

„Ne.“

„Kdo byl s ním?“

„Nevím. Několik mladých lidí. Tři nebo čtyři. Já nevím. Viděla jsem jenom jeho.“

„Kdy to bylo?“

„Ta-tak asi ve čtvrt na šest. Myslím.“

ONCE

Willy Lazeer je všeobecně známá postava. Bolí ho zuby a nohy. Nenávidí podnebí, pobřežní hlídku, vládu a svou ženu. Pod tím obrovským nákladem nenávisti ale spíš přestal věci vnímat, než aby nějak zahořkl. Na pohled vypadal tak, jako kdyby někdo obarvil Franka Sinatru, stáhl z něho kůži, a donutil Williho, aby ji nosil.

Věděl jsem, že práce mu končí v šest a že před tím, než půjde domů, stráví pravidelně svou hodinku u piva. Taky jsem věděl, kam na to pivo chodí. Sedl jsem si k baru vedle něho. Velice nejasně mi naznačil, že mě poznal. Jeho hodina byla skoro u konce. Pomohl jsem mu.

„Play Pen. Play Pen. Jasně. Dneska jsem ji viděl.“

„Patnáctimetrový Stadel, bílé boky, šedý trup, modrá čára. Kormidluje ji silný snědý chlápek se světlými kudrnatými vlasy, úzkýma modrýma očima a velkým úsměvem.“

„No a?“

„Zajímalo by mě, kde zakotvil.“

„Jak to mám vědět, McGee? Jak to mám, sakra, vědět?“

„Ale pamatujete si ho?“

„Platil hotovejma.“

„Bylo to krátce po páté hodině?“

„No a?“

„Co to bylo za lidi, co měl na palubě?“

„Nějaký mladý frajeři.“

„Turisti, studenti?“

Chvilí se na mě díval. „Jednu z nich jsem znal.“

„Jednu z těch frajerů?“

„Vo čem asi mluvím, sakra? Jednu z těch frajerů. Jo. Znáte to tam vpravo za mostem, za tím, jak stavěj, je hospoda Charlie Char-Broil.“

„Jo, tam to znám.“

„Dělala tam servírku. Mladá holka. Každěj tam má připíchnutou ceduli se svým ménem. To její bylo takový divný. Deeleen. Už jsem

ji tam pár měsíců neviděl. Vzpomněl jsem si na ni, protože jednou mi přinesla jiný jídlo, než jsem si objednal a ještě byla drzá.“

Vrátil jsem se k Lois. V ruce držela skleničku whisky, která vypadala jako káva s ledem. Vzal jsem jí sklenici z ruky a odnesl ji do kajuty. Trochu si zpívala a těžce mi visela v náručí. Položil jsem ji do postele a sundal jí boty. Za tři minuty jsem ji slyšel chrápat.

Zamkl jsem kajutu a vydal se lovit Deeleen.

Restaurace Char-Broil páchla po spáleném sádle a to děvče tam už nepracovalo. Zato tam byla její přítelkyně Marianne, docela hezká dívka, až na králíčí ústa, která se jí nikdy nepodařilo docela zavřít. Tak devatenáct let, říkal jsem si. Když jsem ji přesvědčil, že nejsem polda, přišla za mnou dozadu.

„Dee vyhodili, když se tu změnil šéf, víte? Ona si prostě dělala, co chtěla a ten bejvalej šéf si ji vodil dozadu do skladu, až to někdo prásknul na vedení. Já jí říkala, že to nemá dělat. Vystřídala pár jiných zaměstnání, ale nikde dlouho nevydržela. Už ani nevím, kdy jsem ji viděla naposled. Nic se nemá přehánět, chápete? Sranda musí být, ale co je moc, je moc. Tak třeba mi sjednala rande s nějakým chlápkem, kterej by klidné moh bejt můj táta. Já se s nim poprala a nakonec se ukázalo, že Dee ho předem zkásla za to, že mu mě pošle. Tak jsem se jí zeptala, co si jako o mně myslí? Podle mě se jednou dostane do pěknýho maléru a já nevím, proč bych u toho měla taky bejt, chápete?“

„Kde bydlí?“

„Jestli se ještě neodstěhovala — ona se často stěhuje — tak je v Citrus Innu. Je to nahoře proti Deerfieldský pláži, něco jako bytovej hotel, takovýho něco, takový je to starý a buranský. Má byt 2A s nějakou Corry. Tam aspoň, co vím, bydlela naposled, když jí posílali podporu v nezaměstnanosti.

Děle se mnou být nemohla. Vyklouzla z místnosti a upravila si modrobílou sukni své nylonové uniformy. Zdálo se, že si teprve teď uvědomila význam svých slov a to ji zneklidnilo. Bylo to statné děvče s dlouhým krkem a malou hlavou, což ji dělalo křehčí, než ve skutečnosti byla. Měla hnědé, hedvábně jemné vlasy s několika odbarvenými prameny. „Já bych nerada, abyste špatně pochopil, co jsem vám o Deeleen říkala,“ řekla. „Nechci, abyste si myslel, že ji chci

shodit. Celej problém je v tom, že když byla ještě mladá holka, tak si prožila děsně nešťastnou lásku.“

„A kolik je jí teď?“

„No, teď už je jí dvacet.“ Zaváhala. Musela náš rozhovor zakončit stylově. Tak, jak se to dělá v televizních seriálech. Přejela jazykem své králičí rty, očím dodala ospalý nádech, nosní dírky se jí rozšířily, rukou si lehce prohrábla vlasy, narovнала se, jednou rukou se opřela o zeď a druhou si dala v bok. Pak chraptivým hlasem vycedila: „Se stavte, až budete kolem.“

„Jasně, Marianno, díky.“

Bůh žehnej těmhletěm chudinkám. Všechno to jsou odložené osoby naší citové kultury. Dychtí po romantice, ale spokojí se s tím, čemu říkají „mít se dobře“. Jejich povrchní, uhrovití manželé vypadnou ze střední školy do světa tak přeplněného nekvalifikovanou prací, že se perou o místa mladíků, ukládajících v supermarketech nákupy do tašek. Touží po jistotě, ale jediné, co mají, je to, co dělají samy pro sebe. Klábosící skupinky v bistrech a obchodech, povídají si o módě, sní o strašlivě seriózním člověku, který se najednou objeví, aby je pozvedl z toho cikánského života laciného spopitného a věčné nezaměstnanosti, rozřízne s nimi vysoký dort, obtěžká je odmlouvavými dětmi a mistrovsky je proveze mělčinou elektrizovaného domu, kde se každý po každém jídle okartáčuje. Ale většina těchto roztoužených chudinek si vezme své nekvalifikované manžely a pokračuje v práci. A přijde na to, že sen skončil. Učili je, že když se umíte smát, být veselá, nefalšovaná, upřímná a dovedete se začlenit do kolektivu, tak je svět váš včetně zahradních večírků, zásilkové služby, novinové služby, plenkové služby, perkálových látek, kombinace pračky se sušičkou, barevných diapozitivů děťátek na domácím projektoru a věčně vrtošivé lásky se zkríveným úsměvem a dialogy Rocka Hudsona. Tudíž všechny usměvavě, sebevědomě a nezkušeně vejdou do světa techniky, aby po letech přišly na to, že všechno je dřina, brutalita a nejistota. Jsou chudinskými čtvrtěmi srdce. Bůh žehnej těm chudinkám. Jsou „novým lidem“ a my jim neděláme místo. Držíme před nimi ten sen jako pamlsek a nakonec řekneme promiňte, žádný nedostanete. A školy, ve kterých je učíme, jak to všechno nepřežít, jsou okázale architektonicky řešeny. Nikdy

nebudou na tak krásných místech žít, pokud se nenakazí něčím nevyléčitelným.

Jel jsem na sever od dálnice, vedoucí na pevninu. Míjel jsem nekonečné mihotající a prskající neony, projížděl věčně padajícím listím po lesní cestě z asfaltu, celofánu, papírků od bonbónů, papírových kapesníků, cigaretových špačků, utržených jízdenek a plastových kelímků. Jedna z žen Juniora Allena byla v nemocnici, druhá ležela opilá a já hledal třetí.

Citrus Inn byla stará budova, třípatrová popraskaná a záplatovaná kostka v maurském stylu, z roku 1925, se třemi vchody, třemi schodišti a třemi shluky malých bytů. Stála na konci slepé ulice v obchodní čtvrti. Naproti přes ulici byl velký sklad drobného zboží. Dům sousedil na jedné straně s úzkým přístavištěm, na druhé straně stála restaurace PIVO-OBČERSTVENÍ-LODĚ, jejíž specialitou byly sendviče s plody moře. Vzadu za domy bylo úzké mořské rameno se stojatou vodou.

Citrus Inn měl vlastní polorozpadlé přístaviště, které se táhlo vzadu rovnoběžné s mořem. Zaparkoval jsem před domem. Přešel jsem po neosvětlené straně Citrus Innu. Najednou jsem se zastavil a vklouzl do tmavého stínu. U přístaviště byly uvázány dva tmavé stíny lodí. Ve třetím plavidle se svítilo. Slabé pobřežní osvětlení svítilo na jeho stranu obrácenou k přístavu a do kabiny. Svítilo i na záchranný kruh. Play Pen. V kabině bylo několik lidí. Nebylo na ně dobře vidět. Hrála tam hudba, pomalý rytmus bossa-novy. Jedna dívka se vlnila podle ní. Druhá se trochu kysele smála. Ozval se mužský pronikavý hlas: „Hele, papá, tak nám došlo pivo a to je sakra blbý, papá. Někdo pro něj musí skočit k Barneyemu. To nás na těch ostrovech necháš taky takhle žíznit? To nás tam necháš umřít jen co tam dojedeme, papá?“

Další muž cosi nabručeně odpověděl a dívčí hlas řekl něco, co v hudbě zaniklo. Po chvíli dva z nich prošli kolem mě a zamířili k hospodě. Mohl jsem si je dobře prohlédnout, když se vyhrabali na molo. Robustní mladík s kotletami a přihlouplým mastným obličejem, a nohatá, nemotorná dívka v brýlích. Když přecházeli kolem mě, řekla dívka: „Neměl bys to koupit všechno najednou, Pete?“

„Jen buď zticha, Patty. Papá je moc rád, že nám může pro něco skočit. Tak proč mu kazit radost?“

Poprvé jsem viděl Juniora Allena. Obrovské temné tělo v kabině lodi, dutý rachot hlasu. Nic než výbuch smíchu.

Když jsem se vrátil na Busted Flush, byla Lois pořád ještě bez sebe. Posadil jsem ji. S kymácející hlavou a zavřenýma očima něco zakňourala. Postavil jsem ji na nohy, odvedl na pláž a tam s ní chodil tak dlouho, dokud jí nedošel dech a přestala naříkat. Poslušně se ploužila vedle mě jako potrestané dítě. Neměl jsem s ní slitování a musela chodit sem a tam tak dlouho, dokud neměla jasnou hlavu. Pak jsme si sedli na lavičku, kde znovu popadla dech.

„Příšerně mě bolí hlava,“ řekla pokorně.

„Za to si můžeš sama.“

„Hrozně toho lituju, Trave. Opravdu. To, že jsem ho zase viděla. mě vyděsilo.“

„Nebo ti to poskytlo výmluvu?“

„Nebud' zlý.“

„Mně se jenom nelíbí, že boříš to, co sis sama postavila.“

„Už se to nikdy nestane.“

„Myslíš to vážně?“

„Nevím. Já nechci, aby se to ještě někdy stalo. Ale pořád musím myslet na to, že by právě teď mohl přijít sem na tuhle pláž.“

„Ted' ne. Má moc práce.“

„Cože?“

Řekl jsem jí, kde a jak jsem ho našel. Ve společnosti chlapce s kotletami a tří děvčat jménem Deeleen, Patty a Corry.

„Z toho mála co jsem slyšel bylo zřejmé, že plánujou výlet na Bahamy. Podlehli dojmu, že skáče, jak oni pískají. Říkají mu papá.“

„Copak ty děti nechápou, co je to za člověka?“

„Tys to taky nechápala a Cathy taky ne.“

„Co budeš dělat?“

„Pokusím se na zítřek odpoledne si dojednat jednu schůzku.“

„Zítřa odpoledne už můžou být pryč.“

„Určitě počká, dokud mu nenamontujou ten nový generátor.“

„Ale co když odjedou už ráno?“

„Jestli ti to připadá tak strašný, Lois, vždycky se můžeš znovu opít.“

„Proč jsi ke mně tak krutý?“

„Zklamala jsi mě.“

„Já vím. A hrozně toho lituju.“

„Co dělá hlava?“

„Je to trochu lepší. Aspoň myslím, Trave?“

„Co je, zlato?“

„Mám hlad, že bych snědla tuhle lavičku.“

Když jsem v neděli ráno vykoukl ven, bylo mi jasné, že nikam nepojedou. Byl oslnivý den. Vítr se obrátil a teď foukal ze severovýchodu, silný a vytrvalý. Takovýhle vítr zvedá moc vysoké vlny, větší, než si loď o rozměrech Play Pen může dovolit. Aspoň dvoumetrové, špinavé vlny.

Čekal jsem do dvanácti hodin a pak jsem se rozjel do Citrus Innu. Byt 2A byl v prostřední sekci ve druhém patře. Měl jsem na sobě protokolární oblečení, letní verzi. Tričko, khaki šortky, baseballovou čepici, proutěné sandály, dychtivý úsměv a v papírovém sáčku láhev dobrého bourbonu. Zaklepal jsem na staré, otlučené dveře, pak jsem zaklepal ještě jednou, až na mě zevnitř zaječel podrážděný dívčí hlas: „Dyt' už du!“

Zarachotila petlice. Dveře se na několik centimetrů otevřely, a já uviděl tmavé, rozčuchané vlasy a zelené, nepřátelské oko. „Co chcete?“

„Hledám Deeleen.“

„Neni tady.“

„Vy jste Corry?“

„Kdo ste, ksakru, vy?“

„Kamarád kamarádky.“

„To jako kerý?“

„Marianne, co pracuje v Charlie Char-Broil.“

„Ta blbá kráva už žádný kamarádky nemá.“

Kdybych se moc snažil a žadonil, tak by mi třískla dveřmi před nose. Takže jsem stál klidně a malinko jsem se usmíval. Tohle se musí umět. Existuje totiž určitý kód, který platí pro náhodné ná-

vštěvy. Když vypadáte slušně, nikam nespěcháte, nijak zvlášť vám na tom nezáleží, je to jakási výzva. Nakonec mi to pomohlo víc, než jsem očekával. Snažil jsem se to takhle udržet. Když se nevraživosti a podezření moc bráníte, můžete to jen zhoršit. Za chvíli jsem viděl, že její nechuť ke mně opadá.

„Co jste to říkal o Marianne a že hledáte Deeleen? Nějak mi to nedošlo.“

„Nechtěl bych vás do toho zatahovat, Corry.“

„Je tady něco životně důležitýho, o čem bych měla vědět?“

„Občas jsem tu Deeleen vídával, ale nikdy jsem se s ní neseznámil. Pak odjela a já si říkal kam asi, když už není ve městě, a tak jsem se na ni ptal a Marianne mi řekla, že by mohla bejt tady. No a dneska jsem zrovna měl víc času, tak jsem vzal tady tuhle flašku a řek jsem si, že bych moh zaskočit na kus řeči. Ale jestli se na každýho tváří stejně roztomile jako vy, tak to asi nebyl zrovna nejlepší nápad.“

Dobrych dvacet sekund mě tiše pozorovala. „Počkejte chvíli,“ řekla a zavřela dveře. Vrátila se až za deset minut. Své tmavé vlasy měla něčím vyztužené, takže teď vypadaly jako japonský cop. Na sobě měla plavky a přes ně rozepnutý plátěný plášť. Černobílé plavky těsně přiléhaly k tělu, černá barva byla mírně vyšisovaná a bílá byla ušmudlaná. I když jí v celkovém vzhledu vadila poněkud buldocičí čelist a přemíra masa v bocích, nevypadala nejhůř. Zavřela dveře, usmála se na mě a řekla: „Ty ses uplnej obr, co? Hele, a máš taky nějaký jméno?“

„Trav.“

„U nás teďko spí jedna holka. Včera kvůli pivu problila půl noci. Pojd', něco ti ukážu.“

Šel jsem za ní krátkou chodbou až k oknu, ze kterého bylo vidět na celý přístav. Na střeše kabiny Play Pen ležela na nafukovací matraci dívka v bikinách. Podíval jsem se dolů přes Corryino rameno.

Šibalsky na mě mrkla. „Ani se nedivím, že ses po ní sháněl, vypadá fakt dobře, co?“

„Prima.“

„Ale jestli jsi přišel opravdu jen a jen kvůli ní, tak to sis moh ušetřit cestu. Chodí totiž s chlápem, co mu tahle loď patří.“

„Moc pěkná loď. Čí že je?“

„Takovýho staršího chlápek, jmenuje se Allen. Říkáme mu papá. Chceme na ty lodi vyrazit do světa. Pojedeme na ty lodi na Bahamy. Věřil bys tomu že je prej těžký sehnat někoho, kdo by s tebou tu plavbu podnik? Není to sranda? Jenomže jak se teďko věci mají, budeš to s ní mít těžký. Mohlo by to zkazit vejlet.“ Otočila se ke mně od okna a v jejím postoji bylo něco z modelky, která čeká na obdiv. „Tak co?“

Vyzvala mě k tomu, abych si ji prohlédl, což jsem udělal a řekl: „Člověk musí umět změnit plány, když je to nutný. Musí bejt přizpůsobivej.“

„Já bych jen,“ řekla, „nechtěla, abys byl zklamanej. Myslím kvůli Dee.“

Byla to taková malá náznaková hra spočívající v odhadu a souhlasu, návrhu a protinávrhu. Zúžila to celé do jedné odpovědi, kterou potřebovala pro vlastní sebevědomí. Takže jsem odpověděl podle jejích představ. „Kdybys tamhle dole na tom sluníčku byla ty, Corry, a Dee stála se mnou tady u okna, tak by mě to asi pěkně šťvalo.“

Zaculila se, zářivě se na mě podívala a nafoukla se. Pak se do mě zavěsila a vyvedla ven k přístavišti. „Ahoj!“, řekla. Deeleen se posadila a v obrovských slunečních brýlích vypadala jako sova na větvi. „Kde sou všichni?“, zeptala se Corry, když jsem jí pomáhal na palubu.

„Papá někam odjel v Peteho autě. Pete jel za Mitchem podívat se, jestli už má na tý malý lodi motor. Co Patty?“

„Je furt v posteli.“

Deeleen si stoupla a poněkud neohrabaně slezla dolů do kabiny. Na desetimetrovou vzdálenost to byla velice atraktivní dívka s vyzrálou postavou. Při bližším prozkoumání byla ovšem zřetelná opotřebenost použitého materiálu. Její opálená pokožka byla příliš hrubá, kadeře odbarvených vlasů vypadaly jako zplihlá paruka a látka na spodním díle bikin se zařezávala do měkkého břicha mnoha piv, koktejlů, hamburgerů a hranolků. Maso na stehnech si udělalo pohodlí a rozjelo se do všech stran. Na krku, kotnících i spodní straně zápěstí byla vidět zašlá špína. Z podpaží vykukovaly chumáče zahnědlých chloupků, neoholené nohy pokrývaly štětiny dalších, z neh-

tů u nohou se odlupoval starý lak. Podprsenku bikin měla přesně tak nakřivo, že jí odhalovala pŕlmlšícovou část pravé bradavky.

„Deeleen, tohle je Trav,“ řekla Corry.

„Ahoj,“ řekla Deeleen a prohlédla si mě. Měla široká ústa a na jednom předním zubu růžovou skvrnu od rtěnky. Očividně očekávala další podrobnosti, týkající se mé osoby.

„Marianne, co dělá u Char-Broila, mu řekla, že nás tu najde, tak teda přišel. Řekla jsem mu o papá a o tom, že s ním jedeme na vejet.“ Bylo to sice dosti neurčité, ale na druhé straně zcela vyčerpávající. „Původně přišel za tebou, ale vysvětlila jsem mu, jak se věci mají a tak se rozhod pro mně.“

Deeleen to přijala pokrčením ramen a svalila se do plátěného lehátka, napŕl uvařená a rozteklá. Kolem pasu se jí vytvořil pruh sádla. Povytáhla si podprsenku. Vysoko na vnitřní straně stehen uniklo příliš malé látce plavek množství chloupků, které pokrývaly její kypré pohlaví. Před pár lety by její zralost brala člověku dech a dokonce i teď při intimním osvětlení, na veselé a trochu opilé společnosti by ve vás mohla vyvolat iluzi svěžesti, mládí a žádoucnosti. Ovšem v tomhle nemilosrdném slunečním světle byla pouhým soupisem všeho, co dovolila udělat dvaceti rokům svého života. Přemíra výletů do skladu ji zbavila svěžesti. Zmizela v potu a přemíře sexu. Tělo odráží případné oděrky na duši, takže teď se mohla svalit do masité netečnosti, kněže a laskavosti stejně imunní jako kurva na klinice.

„Co dělá ten veverčí ksicht Marianne?“ zeptala se lhostejně.

„Všechno při starým.“

Corry si sundala plášť, na širokou zád' lodi si rozložila plátěné polštáře a natáhla se na ně. Přestaly mě pozorovat. Prošel jsem inspekční prohlídkou.

„Dokonce i když takhle fouká, tak je tu příšerný horko,“ řekla Corry. „Už se ví, co budeme dělat?“

„Pokud jde o mě, tak já počkám, až co papá.“

Corry se otočila k Dee, vylučujíc mě z rozhovoru, „Bylo to takový, jak sis myslela?“ zeptala se.

Dee se neradostně usmála. „Víc než takový.“

„Chce se někdo napít?“

Obě dvě se na mě podívaly, jako by je překvapilo, že tam pořád ještě jsem. „Jasně,“ řekla Deeleen. „Co je to?“

„Bourbon.“

„Tak jo,“ řekla Corry.

„Jenomže von všechno zamknul, když šel pryč,“ řekla Dee. „Nedostaneš se ke sklenicím a k ledu. Nemohla bys to přinést seshora, Corry?“

„Už je po jedný,“ řekla Corry. „Moh by pro to skočit k Barney-mu, ne?“

„Kup tam ty velký papírový kelímky,“ řekla mi Dee. „A taky kartón coca-coly, jo?“

Obsluha u Barneyeho byla pomalá a obrala mě na kelímcích, cole i ledu. Zatímco jsem byl pryč, děvčata mě probrala a ohodnotila. Corry mi sdělila, že jsem prošel, i to, ke komu budu patřit. Říkala mi to ve chvíli, kdy jsem vsedě naléval bourbon a ona mi zezadu masírovala krk. Přestěhovali jsme se pod přístěnek, abychom byli z dosahu slunečních paprsků. Foukal příjemný větřík. Jak se dívky začínaly dostávat do nálady, braly mě víc na vědomí a zapojovaly do hovoru. Bavili jsme se o plánované plavbě.

Přišel Pete. Měl mrtvý stisk ruky, jako když někomu podáte rukavici naplněnou horkým pískem. Corry mu dala klíč od bytu a on se šel podívat, jak je Patty. Rozproudila se debata o tom, jestli s nimi pojede. Musela by si něco vymyslet kvůli rodičům.

Najednou se na palubu lehce vyhoupl Junior Allen. V bílém sportovním tričku, bílých plátěných kalhotách a bleděmodré jachtařské čepici vypadal velkolepě. Usoudil jsem, že se už blíží ke čtyřicítce. Na to, že bude takovým zosobněním síly a svěžesti jsem naprosto nebyl připraven. Měl široký hrudník a ramena s tak vypracovanými provazy svalů, že mu to dodávalo trochu gorilí vzhled. Celkový dojem ještě zesilovaly velké, hnědé, tetované ruce a krátké, trochu křivé nohy. Měl snědý, zjizvený, ostře řezaný obličej a široký, moc široký úsměv. Nad ním pořád přimhouřené, jasně modré oči. Byl to přátelský úsměv. Sympatický úsměv. Ani trochu se nezměnil, když se podíval na mě.

„Ahoj děti,“ řekl. Měl břeskňý, až burácivý hlas. Svou hnědou tlapou vjel do Deeiných zplihlých vlasů. „Kohopak to tady máme, pusinko?“

Byla jako vyměněná. Najednou tu stál zbožňující, šišlavý malý skřítek, jeho veliké, zavalité dítě. „Tohle je Trav, miláčku. Patří ke Corry. Trave, tohle je papá Allen. Ten, co mu patří loď. Nemá sladký jméno?“

„Ohromně,“ řekl jsem.

Byl velice hbitý. Uchopil mou ruku přesně tak, jak jsem nechtěl a pak se mi díval na rty, zatímco mi drtil klouby.

„Jsem rád, že se ti líbí,“ řekl. „Vítej na palubě.“

Vytáhl klíče a odemkl vstup ke kabinám. Pak plácl Dee přes zadek a řekl: „Koukej, pusinko, skoč pro nějaký slušný skleničky a vodku.“

Pusinka se zahihňala, sehnula a důležitě sešla dolů. Junior Allen si sedl do jejího lehátka, pleskl Corry po nahém koleně a řekl: „A čím ty se živíš, Trave?“

„Čím se dá. Nechám se v sezóně najímat na lodi. Jezdím pro hosty na sever a na jih. Nebo dělám kuchaře. Nebo mechanika. Na co si vzpomeneš, to dělám.“

Když pusinka přinesla skleničky a vodku, udělal si Allen drink. „Už ti holky řekly o našem vejletu? Chci jim ukázat ostrovy. Říkám si, mám loď, čas a prachy, tak co bych to pro ně neudělal.“

Kdybych nevěděl o co jde, byl bych mu klidně skočil na to, co se mi tu snažil nabulíkovat. Omezený, rozpínavý vejta, z lásky k unavenému masu pusinky bere ji a její tři kamarády na romantický výlet do tropů.

„Jedno místo by ještě nezbylo?“ zeptal jsem se.

Tahle věta změnila jeho oči, ale ne úsměv. „Hele, když budeme Pete a já spát na pryčnách vedle, zbude hlavní kabina pro holky. Já můžu klidně spát v šesti, ale to se už musíme znát fakt důvěrně.“ Ozval se jeho hřmotný smích. „Promiň, kamaráde, ale je vyprodáno.“

„Takže já budu dělat křena,“ řekla Corry trpce.

„Jak jsi na to přišla?“

Chladně na něho pohlédla. „Co je na tom tak komplikovaného k pochopení? Ty a Dee, Pete a Patty. A pak ještě stará dobrá Corry.“

Tak ho, sakra, vezmi s sebou, papá. Přece se taky musím s někým bavit. Možná, že se ti bude hodit, aby ti pomoh s řízením lodi.“

„Mně nikdo pomáhat nemusí,“ řekl a přitom se usmíval. „Ani s lodí, ani s ničím jiným, pusinko.“

„Já jsem Corry. Pusinku máš támhle.“

Znovu ji poplácal po koleně a řekl vesele. „Budeš spokojená, jen se neboj.“

„Tý se furt něco nelíbí,“ řekla Dee.

Přišli Pete s Patty. A za několik minut mi bylo jasné, po kom jel Junior Allen. Na první pohled byla Patty neatraktivní děvče, ale to byl jen dojem, který člověk získal díky její neohrabanosti a brýlím na obličej. Všichni si z ní stříleli kvůli tomu, že jí bylo tak špatně, a ona na to odpovídala jakýmsi šaškováním. To byla její obrana. Měla pevná, ještě nedospělá ňadra, která se ostře rýsovala v hrubé látce halenky. Bledé, dlouhé, nádherné nohy. Chladně elegantní děvče s krásnýma šedýma očima, schovanýma za silnými čočkami brýlí. Jemně krojená, citlivá ústa. Takhle kdysi vypadala Lois, jenom jsme se pohybovali v jiné sociální rovině. Pro Peta, toho tupého hulváta s kotletami jí bylo škoda. Svěží, křehká, bezbranná. Ona byla tou evidentní obětí, a jakmile bude mít Allen celý kvartet někde, odkud nebude kam utéct, nedá mu to příliš práce udělat z těch zbylých tří své komplete. Už teď dost zhrubli. Pomůžou Junioru. Allenovi tohle legrační děvče-klauna naučit, jaká je životní realita, pomůžou mu dostat ji do sféry nočních můr, kde jí její šaškování bude docela, ale docela k ničemu.

Pili jsme. Jeho mladí kamarádi mu říkali „papá“ a drželi nad ním ochrannou ruku. On se jen usmíval a usmíval. Deeleen ho škádčila. Corry si z něho utahovala. Pete ho ignoroval. Junior Allen se usmíval, usmíval a usmíval. Ale nějaký instinkt mu napověděl, že si na mě musí dávat pozor. Když jsem se na něj jednou podíval, viděl jsem jeho malá očka, jak mě přes ten široký úsměv pozorně sledují. Veliký, starý kocour se vlídně díval na dovádění myši. Nechtěl další kočku na večírku. Pro dvě toho nebylo dost.

Ale já jsem se dozvěděl, co jsem potřeboval. Pete na jednu Pattinu otázku odpověděl, že vyrazí okamžitě, jakmile Junior Allen dokončí jakési práce na lodi. Přinesou si věci na palubu, poplují do Mi-

ami, kde onu práci v loděnici udělají a odtamtud přímo do Bimini. Výlet je plánovaný na týden až deset dnů. Všechny výdaje platí papá. Patty řekne rodičům, že jede na návštěvu ke své přítelkyni, dívce, bydlící v Jacksonvillu. Papá říkal, že vyplují tak v úterý, ve středu. Neberte si moc krámů. Budeme žít dost primitivně, mládeži.

Snědli jsme Barneyho sendviče. Přešli jsme na pivo. Pozdě odpoledne se skupinka rozdělila. Pete vzal Patty k sobě domů, papá s Deen zůstali na palubě a já šel do bytu s Corry. Byly to omšelé, malé pokoje s vysokými stropy, na stěnách zbytečně moc nátěrů, špinavé koberce, laciný nábytek s mnoha skvrnami a potřhaným čalouněním. Sociální zařízení primitivní.

Corry byla celou poslední hodinu na prudkém slunci. Slunce a pivo jí zamotaly hlavu. Otevřela dvě piva a šla do sprchy. Dala mi nějakou knihu, abych si měl v čem listovat. Byly to desky s jejími fotografiemi, akty a poloakty mladého děvčete, za použití zvláštních světelných efektů. Bylo zřejmé, že ty fotky někdo pořídil už před několika lety, když byla Corry mladší. Některé z nich byly docela zajímavé, jiné naprosto nevkusné, ale téma bylo pořád stejné žlutohnědé, zezadu nasvícené obrysy oblých prsou a zadku, a standardní svádívý úsměv na vlhkých rtech. Řekla mi, že příteli toho fotografa se podařilo hodně snímků prodat do různých časopisů. Dalo se tomu věřit. Postavu měla odpovídající a zrovna taková byla i profesionální technika. Když jsem si všechno prohlédl, a dlouho potom, co voda ve sprše ztichla, zaslechl jsem, jak mě tiše volá. Šel jsem do ložnice. Spustila žaluzie, čímž se ten ošuntělý pokojík ponořil do nazlátlého světla. Ležela nahá na posteli, přes boky přehozený černý ručník. „Ahoj, miláčku,“ řekla. Na rtech stejný úsměv jako na těch fotkách, jen trochu utahanější. „Ahoj.“

Boxerská čelist, ospalé, zelené oči, obrovská hnědá stehna. Zívla a řekla: „Teď se kapku pomilujem a pak si hodíme šlofíka, lásko.“

„Nejdřív bych se ale osprchoval.“

„Jasně. Jasně, jen běž. Ale pospěš si. Jsem ve skvělý náladě.“

Šel jsem do koupelny. Byla to bažina složená ze špinavých ručníků a mokrých plavek, vlhký vzduch byl prosycen mýdlem a pachem sladkého parfému. Moc mě překvapilo, že jsem na stěnách našel mech, v rozích houby, za klozetovou mísou kapradí. Voda tekla

slabým, vlažným proudem. Sprchoval jsem se, jak nejdéle to šlo. Pak jsem použil ten nejméně vlhký ručník, jaký jsem našel. Opatrně jsem otevřel dveře z koupelny a jak jsem očekával a doufal, Corry chrápla jako když pilou řeže a při každém výdechu udělala hlasité „puf. Potichu jsem se oblékl, po špičkách došel k posteli, vzal černý ručník a hodil ho do koupelny. Svou plechovku od piva jsem položil na zem vedle její. V obýváku jsem našel nějaký pohled a špačka od tužky. Napsal jsem na něj: „Corry, lásko moje! Dokonce i když spíš, jsi skvělá. Brzo se ti ozvu.“ Položil jsem to na postel vedle ní a po špičkách jsem odešel, usmívaje se jako idiot. Nebo jako „papá“.

Ale v tom úsměvu bylo hodně lítosti. Tyhle bývalé servírky ve špinavých lokálech to prohrály stejně, jako utrmácené mladé ženy, které dlouho po uzavírací hodině supermarketu přepočítávají zelené ústřížky, jezdí v nepojízdných autech a lopotí se v tmavých uličkách, aby se doma zlobily s neposlušnými, ospalými dětmi. A přece je jejich prohra jiná. Deeleen a Corry v sobě pořád nosí naději na klíč od drahého klubu. Mohly by dělat návnadu v jakékoliv sexy knize. Vzrušilo tě to, tak zůstaň. Věk dvacet a dvacet jedna. Někaký kocour se vždycky najde. Telefony budou pořád zvonit. Přátelé přátel. Tohleto není nic, co by se obnosilo. Tohleto není nic, co by měnilo pravidla hry. A když vás to trochu unaví, trochu překvapí, nebo trochu nudí, tak uděláte veliký, rychlý a překvapující podraz a je to zase v suchu. A naučíte se, jak si tu a tam dát vnutit nějakou tu menší pozornost.

Jako je třeba výlet lodí. Nebo zaplatit činži. Přátelské dárky. Ne jako že vám na tom moc záleží. U těch, co jim na tom moc záleží, se může objevit někdo, kdo chce zaplatit a pak třeba přijdou potíže s policií a vůbec. Čas od času vezmete práci servírky. Na milostné schůzky zbývá času dost. Ne moc často. A když vám dojdou peníze, požádáte ho o menší půjčku. A když se těch mužských nashromáždí víc, přibudou další telefonní čísla.

Je to nejistá půda a ony za tímhle cílem zase tak tvrdě nejdou, protože se nikdy nenaučily jít za nějakým cílem. Začnou být sentimentální a když je mládí pryč, už jim toho moc nezbyvá. Jen vyhaslý pohled, zkušenost obtloustlého těla a pocit, že zatímco se zrovna nedívaly, štěstí jim někam uteklo. Žily od patnácti do pětadvaceti, a

stárly rychle a ošklivě. Tohle jsou zajáci, kteří nikdy nenajdou svou noru.

Za modrého, horkého soumraku jsem se vrátil domů k Lois a našel ji výjimečně poslušnou. Měla na sobě tmavomodré šaty se škrobeným bílým límečkem, tmavé vlasy pevně sepnuty k hlavě. V člověku to vyvolávalo dojem, že svůj život zasvětila střídmosti a domácím povinnostem.

Odpustil jsem jí všechny hříchy a oči se jí rozzářily. Po večeři jsem jí řekl o tom výletu. Řekl jsem jí, co se chystám udělat. Probrali jsme můj plán, někde pozměnili, jinde doplnili. O tom, čím všechno skončí, jsme nemluvili, i když konec je pro běh věcí důležitější, než to, co se stane před ním.

Chladnými rty mě políbila na dobrou noc a její tmavé oči se stydlivě stočily stranou.

V posteli jsem přemýšlel o mohutných tlapách Juniora Allena. Za jeho příjemným úsměvem se skrýval nekompromisní stroj, tvrdý jako kladivo. Za usměvavou maskou nestvůra. Chytrá, pokřivená příšera ženoucí se za touhle nevinnou zvráceností, která by nasýtila jeho vlastní prázdnotu.

A začal jsem přemýšlet nad tou, která byla nedaleko ode mě. Počítal jsem pečlivě vzdálenost, která nás dělila. Šest, sedm metrů, od postele k posteli. Copak by vědomí, že ji někdo chce, nepomohlo jejímu duševnímu rozpoložení? A když nechám rozhodnutí na ní, nebude pochybovat o smyslu takového milostného útoku? A nepomohla by její svěží lehkost setřít pachut', která ve mě zbyla po obtloustlých dívkách z Citrus Innu? Proradný McGee. Všechno si umí zdůvodnit. Děvkař. Argumentace chtíče. Tak už spi.

Leží na levém boku? Na pravém? Je taky vzhůru? Má otevřené oči ve stejné tmě a poslouchá stejné bzučení klimatizace? Říká si, proč jsem k ní asi nešel?

Tak už spi, McGee, proboha spi už. Copak chceš, aby se k tobě někdo navěky upnul?

Posadil jsem se. Srdce mi bušilo a nepravdělně jsem dýchal. Plížil jsem se k ní stejně tiše jako cigaretový kouř. Bude spát. Hned se otočím a zase odtamtud vyklouznu.

Přiblížil jsem se k její posteli, nezřetelně jsem viděl její vlasy rozhozené na polštáři, a zadržel jsem dech, abych slyšel její. Vydala tichý, hrdelní zvuk dokonalé spokojenosti, největší radosti. Natáhla se ke mně, našla mou ruku a přitáhla si mě k sobě, odhazujíc příkrývku stranou, nabízejíc se tak cele, vedouc nás oba s takovou mistrovskou lehkostí, že když jsme leželi v milostném objetí, její připravenost a dlouhé, jásavé zachvění byly současně zpovědí o jejích nočních myšlenkách. Po chvíli nás oba utišila, a pořád v tom sladkém sevření řekla: „Počkej, miláčku. Prosím. Víš, to, jak jsme spolu dneska večer mluvili. Bála jsem se na tebe podívat. Ty ses bál podívat na mě. Protože jsme nemohli mluvit o tom, čím tvůj plán končí. A to nám oběma vadí, to víš.“

„Není jiná možnost.“

„Dobře víš, že je. Můžu ho žalovat pro znásilnění. Nebudu daleko od pravdy, jak víš. Budu svědčit před soudem. Zavřou ho.“

„Nebude to pro tebe vypadat dobře. Zůstala jsi s ním.“

„Mně záleží jen na tobě. Pro mě je důležité, co si o sobě myslím já sama a co si myslíš ty. A nikdo jiný. Tyranizoval mě. Já umím mluvit. Budu umět každému vysvětlit, jak to ve skutečnosti bylo. A můžu přesvědčit Cathy, aby ho identifikovala jako člověka, který ji zmlátil. Mezi námi, miláčku, můžeme klidně zařídít, že od něho bude na hodně dlouho pokoj. Dokončí první část svého plánu a dřív, než se bude moct vzpamatovat, Cathy a já půjdeme na policii.“

„Já si nemyslím, že tohle je způsob, jak...“

„Já to takhle chci. Slib mi to.“

„Ale.“

Ovinula mi ruce kolem krku. Silně mě stiskla. „Slib mi to!“

„Jsem v nevýhodě.“

„Ale já jsem ve výhodě, McGee. Slib mi to!“

„...tak dobře.“

Znovu mě silně stiskla. Přitiskla svá široká ústa k mému rameni v nádherné, věčné, neodolatelné touze. A když se, tiše vrníc, schouli-la ke spánku, slyšel jsem tichá slova lásky padat do tmy. Když pak usnula, začal jsem o svém slibu přemýšlet. Vůbec se mi to nelíbilo. Z taktického hlediska to byla hloupost. Kdykoliv se Junior Allen octl v pasti, ničil vše kolem sebe. Bude se snažit vyjednávat. A bude chtít

prodat to, co ví o pokladu seržanta Davida Berryho, o ukradeném, znovu ukradeném a ještě jednou ukradeném pokladu. když to všechno půjde dobře.

Ale už jsem věděl, že svůj slib dodržím. Snad něco zachráním. Něco ve spaní zamumlala. Protáhla si dlouhé nohy. Pohládl jsem ji po vlasech, políbil na oči a ona se na okamžik napůl probudila, pak vzdychla a znovu pokojně usnula.

A když to nepůjde dobře, kdo potom utěší Patty Devlanovou?

Doce

V pondělí ráno přišel doporučený balíček od Harryho. Když jsem se vrátil z pošty, rozrušená a nervózní Lois mi řekla, že volal Howard Wicker. Vzkázal mi, že Play Pen připluje v úterý ráno v deset hodin k montáži nového generátoru.

„Jde to všechno hrozně rychle,“ řekla s rozšířenýma očima.

Otevřel jsem balíček a vybalil dokonalou napodobeninu draho-kamu. Byl tmavě modrý, veliký jako vajíčko zpěvného ptáka s jasnou hvězdou. Udělal jsem hloupost. Sehnul jsem se a poslal ho po podlaze směrem k Lois. Kutálel se a nakřáplé chrastil. Kdyby to byl chřestýš, nemohla by ucuknout s větším děsem. Zbledla jako papír a celá se třesouc, dala si ruku k hrdlu. Myslel jsem, že omdlí.

„Přesně takový,“ šeptla.

„Zvedni ho.“

Dlouho váhala, pak se shýbla a zvedla ho. Barva se jí vracela do tváře. Prohlédla si ho a podívala se na mě. „Opravdu není pravý?“

„Ne, jedině že by se můj přítel hrozně splet.“

„Je nádherný.“

„Chrpová modř. Dlouhou dobu se o nich myslelo, že mají magickou sílu přitahovat lásku. Znalec by na tohle nenaletěl.“

„A Junior Allen na to naletí?“

„Na dost dlouho, aby to stačilo.“

„Bože, Trave, buď opatrný!“

Vzal jsem jí ho z ruky, zabalil do plátna z krabice a strčil ho do kapsy.

Měla na sobě šortky z námořnického plátna, které jsem neznal, a bílou blůzu s úzkými modrými pruhy. To ráno měl náš vztah manžel-skou příchut', ale ve špatném slova smyslu. Zůstal jsem u ní celou noc a když mne probudily motory odplouvajících rybářů, znovu jsem se s ní pomiloval. Beze slov. Když bylo po všem, otočila se na břicho a začala plakat. Neřekla proč a nedala se utiшит. Vysprchovala se jako první a když jsem přišel do kuchyně, dělala snídani. Stisknuté rty, upjatý výraz v obličeji, vyhýbavý pohled.

„Co budeš dneska dělat?“

„Musím si jen něco vyřídit u notáře ohledně prodeje domu. Nebude to dlouho trvat.“

„Nespěchej. Dej si načas. Snaž se nějak zaměstnat, abys nemyslela na to, na co nemáš.“

Nabídl jsem jí Slečnu Agnes, ale rozhodla se, že si raději vezme taxi. Vzala si místo šortek sukni a odešla. Kousek od nás bylo stanoviště taxíků.

Podíval jsem se na námořní mapu a usoudil jsem, že Junior Allen vyrazí kolem sedmé hodiny, aby byl v deset u Robinson-Randa. S veselými výletníky. Najednou se mi zdálo, že celý ten pečlivý plán má trhliny. Jak si můžu být tak jistý, že má svůj lup na palubě Play Penu?

Bylo to logicky nejvhodnější místo. Vzhledem k těm rukám, velkým jako lopaty, se neměl čeho bát. Měl spoustu času na to, aby našel bezpečnou skrýš. Patnáctimetrová jachta je přeplněná námořním vybavením. Bude to trvat několik dnů, než loď centimetr po centimetru prohledám. Měl jsem dobrou příležitost si ji omrknout a neviděl jsem žádný důvod k tomu, abych to neudělal. Pokud nejsou náhodné faktory příliš neskutečné a pokud se nevymknou kontrole. Měl víc štěstí, než si zasloužil.

Mám ho přečtenýho jako své boty. Znáám jeho, znám terén, vím o co jde. Nic jsem nepodcenil a, jak jsem doufal, taky nic nepřehlédl.

Přecenit kvality protivníka je stejně nebezpečné, jako je podceňovat.

A. A. Allen mladší se ukázal být lstivý, impulsivní člověk, kterému štěstí přálo. Šel po seržantově pokladu chytře a trpělivě, ale teď, když už ho získal, chtěl zbytečně netrpělivě uspokojit své perverzní touhy. Duševní zdraví je abstraktní pojem. Zřejmě těch pět let vězení změnilo to, co byl původně silný sexuální chtíč, ve zvrácené vyhledávání obětí. Oddával se erotickým představám jemných žen, násilí, teroru, korupce. Až do chvíle, kdy bohatství ukradené zloději se stalo důvodem k tomu, aby šel ven, a ty představy realizoval.

Cathy byla obětí. A po ní Lois Atkinsonová. A pak Patty Devlanová. Jako by každé uspokojení vyžadovalo, aby další oběť byla zranitelnější, aby se dala líp mučit. Všechno se ale přejí. Jen si představ-

te, kam ho jeho choutky dále povedou a nakonec dojde k holčičkám se švihadlem. A z něho bude vrah, protože dětská ústa nedovedou lhát.

Starý, dobrý papá. Přála by si děvenka pěkný výlet na pěkné lodičce s pěkným pánem? Přálo by si zlatíčko pěkný desetidenní horror?

Těch pět na palubě, podníceno izolací od civilizace, palčivým srpnovým horkem na ostrovech, blízkostí svých těl ve stísněném prostoru, alkoholem a příležitostnou povolností dívek z Citrus Innu, se nakonec rozhodne změnit všechny vztahy tak, aby vyhovovaly představám Juniora Allena. Starý dobrý papá bude zvolna přecházet do útoku a poplašný křik slečny Patty nenajde u sluncem a pitím omámených pohanů Corry, Deeleeah a Peta žádnou odezvu, nenajde mezi nimi žádného spojence, který by ji ochránil před neodvratitelným koncem, před tou osudovou scénou, ve které ji starý, dobrý, usměvavý papá vezme rukama velkýma jako lopaty do svého něžného náručí a zatímco křičí, žadoní a prosí o slitování, dá jí na námořnické pryčně pořádnou lekci, před tím tvrdým výcvikem, který jí vyžene z hlavy Peta, sebe a všechny její dosud neuskutečněné dívčí sny. Nešťastné, šílené děvče-klaun, schovávající svou krásu za silné čočky brýlí, pronikavý řehot a přehnanou nešikovnost. Vem si pěkně bonbónek, zlatíčko, pojď pěkně s pánem do jeho pěkného auta a všem kamarádům zamávej sbohem.

Číslo do bytu v Citrus Innu jsem si předtím zapsal, a teď jsem tam zavolal. Zvedla to Deeleen. „Kdo? Aha, ahoj. Chceš Corry? Tak ta tu není. Jestli s ní chceš mluvit, tak tu krávu zavolej, až já budu pryč.“

„Co se stalo?“

„Už ji nechci ani vidět. Fakticky ani vidět. To byl zas večír. Vožrala se a chovala se jako dobytek. Říkám ti, já s ní končím!“

„Výlet se odvolává?“

„Ani náhodou! Zejtra v půl sedmý ráno vyplouváme, nejdřív někam, kde se musí něco udělat na lodi a v noci vyrážíme na Bimini. Za svitu měsíce. Sem jí řekla, že až se vrátím, tak ji tu nechci najít. To je to jediný, co po ní chci. Že se prej mám vodstěhovat já. Vo

čem to mluví? Tenhle flek jsem našla já. Nikdo ji nepotřebuje. Co může, to zkazí. Zkrátka se spustila s Petem. Jo, je to milej kluk, ale proč jako? Věděla, že Pete už měsíce usiluje Patty vo věnec, pámbů ví proč, ale to je jejich věc. Musela vědět, že tím celej vejlet zkazí. Včera večír tu byl pěknej bordel, Patty si mohla voči vyplakat. Takže trochu to zkazila, ale vejlet bude. Na tom jsme se dohodli včera večír, po tom, co přišli s Petem na loď voba zfetovaný. Všichni jsme se poprali a voní pak vypadli. Pojede jen papá, Patty a já. A Corry s Petem vem čert. Nevím, kde jsou a je mi to srdečně fuk. Na tý plavbě na něj Patty zapomene. Mezi náma, nevidim nic zlýho na tom, že Corra dala Petemu to, co nemoh dostat vod Patty, ale proč jí to pak musí vykecat?“

„A jak to všechno začalo, Dee?“

„Nevím. Prostě jsme si jeden z druhého utahovali, možná trochu vostřejc, a Corry se naštvála a papá něco řek, a pak se naštvál Pete kvůli něčemu, co Patty řekla Corry, a pak šla Corry pryč a chvíli po ní vypad i Pete.“

Můj obdiv k Junioru Allenovi stoupl do závratných výšek. Jak zázračně si všechno uměl zjednodušit. Nikdo z nich nemohl tušit, jak s nimi manipuloval, stejně jako to ze začátku netušila Cathy. Takže teď mohl klidně se svým odbarveným prasátkem a bledou obětí milenecké hádky a zrady vyrazit do dále.

„Chtěl jsem se u vás na chvílku zastavit, Dee, a napít se s vámi na šťastnou cestu.“

„Tady teď kromě mě nikdo není, Trave. Papá jel nakoupit proviant a Patty jela domů. Přijede večer a přespí tady v bytě, abysme mohli v půl sedmý vyrazit, jak to chce papá. Já už mám všechno na palubě, tak možná budu spát tam. A Patty třeba taky, když bude chtít. Ale moh bys přijít večer, protože na šťastnou cestu se pije líp ve čtyřech než ve třech, ne?“

„Myslíš, že se Corry nevrátí?“

„Hele, já vím, že se nevrátí. Zmizela s Petem a jsou někde spolu. Na tu zapomeň, Trave. Škoda, že Patty není hezčí, pak bys možná jel rád s náma, protože teď je tam místa dost. Až sem večer přijdeš, tak se na ni pořádně koukni. Může se stát, že to ve třech nebude klapat a Patty bude potřebovat, aby ji někdo utěšil v tom stavu, v jakým je

ted'. Je to fakt milá holka. A když má dobrou náladu, tak je s ní děsná sranda.“

„To by záleželo na tom, co by tomu řekl papá.“

„Prostě sem přijď a jestli máš chuť jet, tak si s ním o tom promluvíme, ale nebylo by fér, kdybych ti rovnou neřekla, že s Patty si toho moc neužiješ. Má s tím nějaký problémy, bojí se, nebo co. Já nevím. Možná, že tam na moři se to změní. Hele, jestli o to stojíš, tak jsem přesvědčená, že papá udělá, co mu řeknu. Když už o tom mluvíme, tak ten vejlet byl taky můj nápad.“

„Může si to zřejmě dovolit.“

„Takovejhle chlap dostane všechno, na co si jen ukáže, a já to samý, takže nám to spolu pěkně klope a jemu se to tak líbí. Tak přijdeš, jo?“

„Přijdu.“

„Žádnou flašku s sebou neber, zlato. Papá jich má plnou loď.“

Moje dáma se vrátila. Sklopené oči, rozvířená bílá sukně, na horním rtu a na čele rosa od toho vedra.

Vzal jsem ji za ruce. Zatočil jsem s ní kolem dokola. „Jseš báječná holka.“

„Co se to s tebou děje?“

„Mám rád krásný slečny. Jsi pro mě osvěžením.“

„Jsem celá uhrátá a zpocená.“

„A bohatá?“

„Poslala jsem šek do banky.“ Usmál jsem se na ni. Zeptala se znovu. „Co se děje?“

„To jsou ty kontrasty. Protože ty pláčeš a nevíš proč. Protože jsem se tu porozhlédl a našel tvůj kartáček na zuby. A něco průhledného, co patří tobě, se suší v koupelně. A protože máš pěkný stehna, a když jseš opravdu vášnivá, chceš říct všechno, co říká tvé srdce a ne až konec toho, což vypadá jako hraní se slovíčky, ale tak to není.“

„Ty jsi pil!“

„Jsem opilý mocí. Fantom McGee opět udeří. Junior Allen je záľudný idiot a McGee ho vyhodí ze sedla.“

Vyděsila se. „Je to strašlivý člověk, Trave.“

„Já jsem ve svém spravedlivém hněvu ještě strašlivější. Co říkáš tomuhle pohledu nahánějícímu hrůzu?“

„Je obdivuhodný.“

„Tak ať už nenajdu tvé vlasy v umyvadle a máslo dávej do ledničky!“

Upřeně se na mě zadívala. „Jsme snad zasnoubeni?“

„Až s tímhle nafoukaným, úskočným a hloupým chlapíkem vyběhneme, tak se mě zeptej znovu.“

Polkla. „My?“

„Potřebuju od tebe malou pomoc.“

Znovu polkla. „A to mi jako má přidat sebevědomí?“

„A ne?“

„Spíš ne.“

„Nemáš se čeho bát.“

„Víš, co to se mnou udělalo, když jsem ho jen znovu uviděla.“

„Vím. Lois, on není zas tak zhoubný. Je zlý, ale ne všemocný. Záludný, ale ne jasnozřivý. Jakmile ztratí balanc, už ho nikdy znovu nezíská a dopadne tvrdě. A zákon si to s ním vyřídí.“

Seděla, bledá v obličejí. Zamyšleně řekla: „Tak co mám udělat, Trave?“

Snesl se parný modrý soumrak a my tři si hověli na prostorné palubě Play Penu. Laskavý starý papá Allen s mohutnou čelistí a úzkýma očima měl své zářivé bílé kalhoty, Deeleen, která se nevzrušeně svalila do svého lehátka, měla šortky a bolerko a Nebojsa McGee si pro tuto příležitost natáhl bledě modré džínsy a šedivou sportovní košili. McGee s krátkým sochořem, přilepeným páskou k lýtku, a starou hedvábnou ponožkou s kusem olova ve špičce, zastrčenou v kapse.

Taková líná podvečerní hodina. Deeleen zívla a řekla: „Patty by tu každou chvíli měla být.“ Líně se poškrábala na břicho, přičemž její nehty vyloudily tichý, šeplový, smyslný zvuk. „Hele, zlato, co kdyby jel Trav s náma?“

„Já nevím, jestli to chci,“ řekl jsem.

Dee popotáhla nosem. „Chce si nejdřív vomrknout Patty, že jo?“

„Ještě jsme ho nepozvali,“ řekl Junior Allen.

„Víte, co já tam budu dělat?“ řekla Deeleen. „Já si vezmu takovej ten kbelík s proskleným dnem, co se s nim dá koukat na koraly, ryby a tak. A taky chci jít do Nassau nakupovat. Vemeš mě do Nassau, papá, vid’?“

„Můžeš si koupit, co budeš chtít,“ řekl a jeho úsměv se zableskl v šeru. Dopadalo na nás světlo, které odrážela tichá, černá voda kanálů. Měkkým soumrakem se odněkud nesly dvě různé hudby.

„Nejradši bych vyrazila hned, jak přijde Patty,“ řekla.

„Jak se sem dostane?“

„Bere si taxíka, jako že jede k autobusu, ale pojedje sem,“ řekla Deeleen. Naklonila skleničku k ústům. Led zacinkal, jak narážel na její rty. Pokoušel jsem se pítí alkoholu načasovat, a teď byla má i Deeleenina sklenička prázdná, zatímco Junior Allen měl svou dopitou jen zpolovice. Stoupl jsem si, vzal její sklenici a řekl: „Já nám ještě naleju, co říkáš?“

„Jo, běž,“ řekla.

Sešel jsem dolů. V kuchyňce svítilo světlo. V čistě bílé, ničím neposkvrněné kuchyňce. Báječně vybavená, šťastná loď. Nalil jsem jí hodně whisky a doufal jsem, že v tom zanikne jiná chuť. Otevřel jsem dvě kapsle, prášek vysypal do sklenky a zamíchal. Silný barbiturát. Byl jsem si naprosto jist, že ani v kombinaci s alkoholem jí to nemůže ublížit. Bylo to mladé a zdravé zvířátko. Za čtvrt hodiny po tom, co tohle vypije, upadne do tvrdého spánku. Na dobrých čtrnáct hodin jí to docela vyřadí z provozu a další dva dny bude ještě omámená a letargická. S určitou dávkou ironie jsem si pomyslel, že možná právě tohle s ní chtěl udělat Junior Allen a že já jsem jeho nástrojem. Taky možná, že si řekl, že bude ráda jeho komplicem.

Do své sklenice jsem žádný alkohol nedal.

Když jsem jí podal její drink, zamumlala díky. Pozoroval jsem ji, jak pije. Každou minutu jeden doušek. Tak dlouho, dokud nebyla sklenice prázdná. Zdálo se, že jí to chutná.

Závan větru pohnul s lodí a jemně ji přirazil ke břehu.

„Už by tu fakt měla brzo bejt,“ řekla Dee. „Jestli nepřijde, tak ať si jde k čertu. My ji nepotřebujem, vid’, zlato?“

„Přijde,“ řekl Junior Allen.

„Ve třech bysme se měli skvěle. S ní stejně žádná sranda není. Potřebuje ji snad někdo?“ zívla. „A stejně bude akorát kňourat po Petovi.“

Soumrak se změnil v noc a já viděl hvězdy a dvě letadla blikat na obloze a slyšel, jak se bzukot nočního hmyzu prolíná se vzdálenou hudbou.

Deeleen hlasitě zívla a řekla: „Nemůžu udržet oči otevřený. Jdu si na chvíli zdřímnout, zlato.“ Namáhavě se postavila, podívala se na něho a poslala mu mlaskavý polibek. Když procházela kolem mě, přejela mi prsty po tváři. Sešla dolů, a potácela se mezi pryčnami, jako by Play Pen byla na rozbouřeném moři. Shýbla se a ztěžka se svalila na jednu pryčnu. Z místa, kde jsem seděl, bylo vidět, jak úzký pruh světla z kuchyňky svítí na její nahá záda a vysoké boky. Spi sladce, pusinko. Ať tě tvé sny odnesou hodně, hodně daleko. Pryč z téhle reality.

Bavil jsem se s Juniorem Allenem. Nevnímal mě. Byl přikrčen v houští a na jazyku už cítil jehně a čekal na první, nesmělé zvuky kopýtek na cestě. Jemně a nepřímou jsem nadnesl možnost toho, že bych se výletu zúčastnil a on za tím naprosto jasně zabouchl dveře. Vstal, vyskočil na břeh, rozsvítil lampu, zkontroloval elektrické vedení, upevnil zábradlí a znovu se vrátil na palubu. Číšel z něho neklid.

Najednou se ze stínů na břehu vynořil jakýsi člověk. Na sobě měl křiklavou košili, pomačkané kalhoty a světle červený rybářský klobouk.

„Je tady nějaký pan Allen?“ zeptal se chraplavým hlasem.

„Já jsem Allen.“

Muž zalovil v kapse košile a vyndal kus papíru. Postavil se na kraj navigace, natáhl ruku s papírem a řekl: „Jsem z Apex Taxi, pane Allene. Máte zavolat paní na tomhle telefonním čísle.“

Junior Allen mu vyškubl papír z ruky, otočil se ke světlu a podíval se na něj. „Jakou paní? To vám dala ona?“

„Ne, pane. Zavolali to rádiem a já si to zapsal. Řekli mi, že sem mám zajet, najít vás a předat vám to.“ Narovnal se, na chvíli zaváhal a pak se vrátil stejnou cestou, odkud přišel.

„Zřejmě od Patty,“ řekl jsem.

Přesně takovou pobídku potřeboval. Zaváhal a já cítil, jak se rozmýšlí, jestli mi má říct, abych vystoupil na břeh, aby to tu mohl zamknout, zamknout s Deeleen uvnitř. Svalil jsem se pohodlně do lehátka a řekl: „Jestli to není od Patty a ona mezitím, co budeš pryč, přijde, tak jí řeknu, že se hned vrátíš.“

„Tak jo,“ řekl. Vyskočil na břeh a odešel. Mel pružný krok divoké šelmy.

Počítal jsem do deseti a pak jsem sešel dolů. Našel jsem vypínače a rozsvítil jsem. Vlétl jsem do lodi jako bouřkový vítr, vytahoval zásuvky, jejich obsah vyhazoval na podlahu, hrabal se v ukládacích prostorech. Měl jsem jen malou naději, že něco najdu, ale chtěl jsem, aby to vypadalo jako důkladná prohlídka. A jak jsem všechno vytahoval, vysypával a prohraboval, bez přestání jsem mluvil k Lois. „Bav se s ním, miláčku, udrž ho u telefonu, zdrž ho, co nejdéle můžeš.“ Sestavili jsme spolu zajímavou řeč, kterou měla k té nestvůře pronést. Přes všechn rámus, který jsem svou činností působil, Deeleen spala, jako když ji do vody hodí.

Velice pečlivě jsem vybral osvětlené místo, na které docela přirozeně padne jeho pohled, a položil jsem falešný safír přesně tam, kam by vypadl úspěšnému zloději. Na palubě jsem nechal položenou padesátidolarovou bankovku tak, aby na ni svítilo světlo zevnitř. Zhasl jsem světlo na břehu a rozbil vypínač. Pak jsem vylezl na střechu kabiny a přimáčkl se ke vzdálenější straně záchranného člunu. Zkontroloval jsem, jaké možnosti mi tato pozorovatelná skýtá. Mohl jsem se chytit zábradlí, vyklonit se a oknem nahlédnout do malé přední kabiny, nebo se posunout a stejným způsobem se dívat do větší kabiny.

Myslel jsem, že přesně vím, co udělá, co za těchto okolností musí udělat. Lois téhle části našeho plánu příliš nevěřila. A bála se toho, že by náhodou někdo přišel. Ale já věděl, že v tomhle pravdu neměla a mít nebude.

Uslyšel jsem jeho chvatné kroky po navigaci. Vyklonil jsem hlavu dolů. Uslyšel jsem zadunění a cítil jsem, jak skočil na palubu. Zaslechl jsem jeho konsternované zachrochtání.

Bude se chtít přesvědčit, a rychle. Opatrně jsem se nahnul a podíval se do kabiny, hlavou dolů, nohama vzhůru. Viděl jsem, jak chňapnul po kameni, chvíli se na něj díval, pak ho strčil do kapsy. Vrhle se k lodní vysílačce, chytil zásuvku pod ní a celou ji vytrhl ven. Ozval se zvláštní pronikavý bzukot. Natáhl ruku do místa po zásuvce a bzučení ustalo. Chvíli tam něco oběma rukama kutil a když je vytáhl, držel v jedné plátěný pytlík, ve druhé igelitovou tašku napěchovanou bankovkami. Zkontroloval je. Uložil je zpátky, znovu zapnul poplašné zařízení a zásuvku vrátil na své místo. Jakmile to udělal, bzučení přestalo. Přistoupil ke spící dívce, hrubě ji uchopil za vlasy a zatřásl s ní. Stál ke mně zády. Byla to široká záda. Otevřela oči, široké a naprosto bez života, a mně se zdálo, že se dívá přímo na mě. Skoro jsem ucukl od okna. Znovu zavřela oči. Uhodil ji. Měla je dál zavřené. Pustil ji.

Najednou sáhl do kapsy a vytáhl kámen. Popošel k nejbližšímu světlu. Tělo měl napjaté, ramena se mu zvedala. Vytáhl jsem se zpátky nahoru, cítil jsem, že mě bude hledat, že mě chytí.

Pomalu jsem se plížil k zádi a vytahoval z kapsy ponožku. Světla dole začala jedno po druhém zhasínat. S tím jsem nepočítal. Na několik sekund jsem zavřel oči a znovu je doširoka otevřel, aby si zvykly na tmu. Slyšel jsem, jak se blíží. Potřeboval jsem najít vhodnou příležitost, musel jsem riskovat. Vysunul jsem hlavu a ramena přes hranu střechy ve chvíli, kdy vyšel ven. Uslyšel nebo ucítil můj pohyb a chtěl se otočit, ale to už jednu chytil, přímo a tvrdě, lépe, než jsem čekal. Zavrával tři kroky doleva a upadl na všechny čtyři. Seskočil jsem, dopadl na špičky a jak se chtěl narovnat, dal jsem mu další, tentokrát s větším důrazem. Spadl na ruce, potřásl hlavou a funěl. Žasl jsem, jak tvrdou má lebku. Uhodil jsem ho za levé ucho, ruce se mu podlomily a obličejem narazil na teakovou podlahu. Chvíli jsem nad ním stál, ztěžka oddychuje, a přemýšlel jsem, jestli ho nemám svázat. Ale usoudil jsem, že po třech takovýchto ranách bude v bezvědomí déle, než potřebuju pro splnění svého cíle najít a vzít si jeho poklad a vyřadit z provozu loď.

Systém zásuvky byl mazaný. Vzadu za ní měl bzučák na baterii. Nemohl jsem najít ruční spínač, tak jsem vytrhl dráty. Těsně za zásuvkou byla skříň s posuvným víkem. Strčil jsem peníze do kapsy.

Zatřásl jsem s plátěným pytlíkem. Ozval se cinkot skla, což ve mně vyvolalo staré vzpomínky. Skleněňky, vyhrané před mnoha lety na školním dvoře. Váha, znamenající řadu vítězství. Zastrčil jsem pytlík za košili a cítil jejich chlad na své kůži. Snad chlad z Himaláje. Studené jako pašované zlato. Nebo mříže cely. Nebo jeho úzké, modré oči nad sympatickým úsměvem.

Ta loď nebude žádný problém. Zvednout poklop a vytrhnout hrst drátů. Ale pak jsem si vzpomněl na podvržený kámen. Když ho nevrátím, Harry za něj bude chtít mnohem víc, než ho ve skutečnosti stál. Klekl jsem si k Junioru Allenovi a nahmatl kámen v pravé kapse kalhot. Sáhl jsem tam. Najednou se na mou ruku překulil, připíchl mi ji k palubě a tíha jeho těla mě stáhla k zemi. Ležel jsem na zádech a pravou ruku jsem měl pod ním. Levou paži mi zahákoval kolem krku, zápěstím si přitáhl mou hlavu a pravou pěstí mě mlátil do obličeje. Neměl jsem se o co opřít a protiútok byl vyloučen. Jak se mi obličej začal roztékat a svět se rozplýval před očima, pozvedl jsem se na kolena, svou druhou ruku vsunul pod něho a zatlačil. Nadzvedlo ho to a otočilo, a mně se podařilo vytrhnout ruku z jeho kapsy. Hbitě vyskočil na nohy a já si až v poslední chvíli všiml, jak vymrštil nohu. Stačil jsem se ještě natočit tak, že mě zasáhla do ramene. Levá paže byla k nepotřebě. Byla s ním opravdu legrace. Se skloněnou hlavou balancoval na místě a já ho dvakrát zasáhl těsně předtím, než se mu podařilo mě zmást, povalit na zem a tam pak ve změti židlí započít s roztomilým lámáním mých žeber, dušením a kopáním do všeho, na co jen dosáhl. Obkročmo se mi posadil na hrudník, ruce mi držel pod tělem, hlavu mi zvedl za uši a praštil s ní o palubu. Ve chvíli, kdy se už kolem mě stmívalo, jsem jednu ruku vyprostil a za chvíli jsem ji spatřil pod jeho bradou. Sepnutýma rukama začal bušit do mé paže a byl by ji zlomil, kdyby se mi nepodařilo zapřít se nohama a shodit ho.

Jako kočka na mě skočil zpátky s kusem židle v ruce. První ránu jsem dostal do ramene, druhou nad levé ucho. Rozhoupalo mi to v hlavě veliký bílý zvon. Ustoupil, lapaje po dechu, a počkal, až se svezu na zem. Dopadl jsem na bok a on mě kopl do břicha asi tak, jako když obránce provádí hodně dlouhý výkop.

Zbýval mi kousek vědomí, které mi dodávalo vzdálený a nejasný obraz skutečnosti. Svět byl televizní obrazovkou na druhém konci místnosti, s rozladěným zvukem i obrazem. Někde v něm se ten veselý chlapík nahnul přes zábradlí a lapal po vzduchu. Kdyby mě někdo chtěl podpálit, nemohl bych pohnout ani víčkem oka. Začal uklízet tu spoušť na palubě. Pobrukoval si při tom nějakou melodii. Poznám jsem ji. „Láska je nádherná věc.“ William Holden a Jennifer Jonesová. Vzpomněl jsem si na ni, jak se v bílých plavkách brouzdá po mělčině hongkongského zálivu. Ale nemohl jsem se na ni soustředit. Pokaždé, když se papá ke mně přiblížil, tak do mě kopl. Do rytmu hudby. Pak mě kopl do hlavy. To vypnulo ten vzdálený televizor, obrazovka ztmavla a zbyla jen bílá tečka. Nakonec i ta zmizela...

...Obraz na malém televizoru znovu naskočil. Cítil jsem vibrace motoru, chvění lodi. Zvuk zvířené brázdy vody za lodí. A slabý, zoufalý ženský hlas nedaleko žadonil: „Ne... už ne... prosím... už dost.“

Ležel jsem schoulený v rohu paluby. Musel jsem vyluštit, čím je to hlas. Pomalu. Milá, malá Patty. Ale ta tu neměla být. Tu jsem vyškrtl ze scénáře. A Junior pokračoval. „Šup, šup, šup.“ Jako veselý Mikuláš. „Ses taková krásná čubka,“ říkal. „Moc chutnej kousek.“

Vybral jsem si jedno ze svých očí a pracně jsem je otevřel. Pravé oko. Jako když zvedáte nákladník. V nočním nouzovém světle dělal Junior Allen šup šup se slečnou Patricií Devlanovou. Přikrčený jako medvěd si ji opřel o stěnu, jednou rukou jí držel zápěstí za zády, a druhou ruku měl pod její sukní. To ji donutilo stát co nejvýše na špičkách. Byli tak blízko ode mě, že na mě mohli upadnout.

Najednou se otočil, podíval se dopředu, něco zabručel, pustil ji a přešel ke kormidlu. Upravil kurs, znovu zapnul automatické řízení a vrátil se k legraci. Jenomže já nechtěl, aby někdo dělal se slečnou Devlanovou šup, šup. Stála napůl zhroucená a naříkala. Postavil jsem se se vskutku ohromující rychlostí jako když zmožený piják rozkládá sušák na prádlo. Měřil jsem na délku patnáct metrů a na šířku tři centimetry a hlavu složenou ze zatuchlého plynu. Ve chvíli, kdy Junior Allen zařval, vysunul jsem jednu mrtvou paži dopředu, chytil dívku kolem pasu, přitáhl ji k sobě a překotil se i s ní přes zábradlí do čer-

ných vod zálivu. Cítil jsem na svých loktech i kolenou víření vody a jen jsem čekal, až se lodní šroub dá do sekání našeho masa.

Vynořili jsme se z víru za lodí a já viděl, jak se její světla od nás s potěšující rychlostí vzdalují. Rozhlédl jsem se a snažil jsem se zorientovat podle světél na pobřeží. Byli jsme asi jednu míli jižně od výkopu do mé hlavy, v místě, kde byl záliv široký, ale kanál se zužoval. Její dětský obličej, rámovaný černými vlasy, se objevil na hladině a vycházely z něho nejasné zvuky naprosté hysterie. Loď se bublavě zastavila a zařvala v obrátce. Klepnul jsem slečnu Devlanovou přes kotlety, postrčil jsem ji dopředu a křikl jsem: „Teď plav, holka!“

Dostala se z toho a plavala opravdu moc dobře. Brzy byla přede mnou. Měl jsem pocit, že plavu se zlomenýma rukama i nohama. A při každém nadechnutí jsem cítil, že mě pořád kope do břicha. Plavali jsme správným směrem. Potřebovali jsme uplavat asi dvacet metrů, abychom se dostali za vykopaný písek, který zbyl na dně po hloubení kanálu. On to měl k nám takových padesát metrů. Doufal jsem, že ho nalákám, aby se rozjel za námi a napíchl se na mělčině. Ale slyšel jsem, jak ostře přidal plyn a pak motor zaburácel znovu, jak tam dal zpaťčku, a loď se zastavila.

„Plav dál,“ křikl jsem na ni. „Zatoč trochu doleva.“ Lodní reflektor nás našel. Přestala plavat. Udělal jsem dvě rychlá tempa a stáhl ji pod vodu. Pistole na otevřeném moři mají divný zvuk. A kulky, které dopadají vedle vás, tak nepříjemně bzučí. Tzzííank. Tzzííank. Pokoušel jsem se odrážet nohama a jí to hned došlo. Tempa pod vodou mi vytrhávala žebra z těla.

Ztratila se mi, vynořil jsem se, abych nabral dech a znovu jsem se potopil. Podíval jsem se nahoru, neviděl žádné světlo, opět se vynořil a podíval se dozadu. Loď se doširoka otáčela, pak nabrala kurs a svištěla na jih směrem k Lauerdale.

„Patty?“ zakřičel jsem.

„T-tady jsem,“ řekla, asi tři metry za mnou. Stála po pás ve vodě. Brodil jsem se k ní a cítil ostré škeble na dně.

„Chtěl... chtěl... mě...“

„Ale neudělal to.“

„Chtěl... chtěl... mě...“

„Je pryč. Vzchop se.“

Objal jsem ji. Položila si obličej na má prsa a začala naříkat:
„Au... au... ach bože!“

„No tak, Patty!“

„Já... jsem v pořádku. Vzal mi brejle a hodil přes palubu. Že je prej už stejně nebudu potřebovat. Já jsem bez nich skoro slepá.“

„Je pryč, Patty. A tu svou pusinku si vzal s sebou. Hodí se k sobě. Trochu se seber a pak poplaveme ke břehu.“ Sto metrů za ní svítily na pobřežních domech veliké neony a vytvářely jí ve vlasech růžové, zelené a modré pruhy. Pustil jsem ji. Mokrou košili měla přilepenou ke svým malým pevným ňadrům. Až na ta ňadra vypadala na dvanáct. S nimi na čtrnáct.

„Kde ses tam vzala?“ zeptal jsem se jí. „Volal jsem tvé matce a řekl jí, jaký nesmysl se chystáš udělat.“

„Tak tos byl ty? Já... utekla jsem oknem z ložnice. Nechtěla jsem přijít o tu legraci.“

„Chápu. Starej papá je opravdu legrační chlapík.“

„Prosím tě, nech toho. Řekl mi, že ve skutečnosti stojí jenom o mě. Přišla jsem na loď a všechno bylo... takový divný. Tys tam nehybně ležel, všude samá krev, myslela jsem, že jseš mrtvej. Řekl mi, ať jdu dolů a vzbudím Dee. Zkoušela jsem to, ale nešlo to. Tak jsem chtěla jít domů. Řek mi, ať se nebojím, že si uděláme krásnej vejlet. Že prej jsi ho chtěl vyloupit a že tě předá policii. Že jseš jen v bezvědomí. Ale nejdřív že musí chytit tvýho komplice. Chtěl, abych zůstala na palubě, dávala na tebe pozor a zakřičela, kdyby ses probral. Nechtěla jsem, ale udělala jsem, co mi nařídil. Myslela jsem na Peta a tu holku a bylo mi jedno, co dělám. Pak přišla nějaká žena. Vysoká, hezká. Stála na břehu a křičela: „Co jste s ním udělali? Co jste udělali s Travisem McGee?“ Nemohla tě odtamtud vidět.“

„Kristepane! Čekala na mě v autě. Vždyť mohla utéct, když viděla, že to nevyšlo.“

„Zničeho nic se zezadu vynořil, chytil ji a vtáhl na loď. Začala křičet, a pak tě uviděla a přestala. Pustil ji a ona tam jen tak stála a dívala se na tebe. A jak tak stála, tak... ji praštil. Pěstí. Byla to děsná rána a mně se z toho udělalo špatně. Skácela se jako hadrová panenka a on ji zved a hodil na pryčnu. Chtěla jsem utéct, ale chytil mě a

odtáhl zpátky. Odvázal loď a spustil motor. Když se dostal ven z toho úzkýho ramene, plul rychle na jih po kanálu, pak zpomalil, udělal to tak, aby loď jela sama, zahodil mi brejle a začal.... mě obtěžovat. Já... mohla jsem skočit přes palubu. Ale nebyla jsem schopná vůbec na nic myslet... a pak ty.“

„No tak! Už je to lepší? Pojd'!“

Plavali jsme vedle sebe. Všechno strašně dlouho trvalo. Zamířil jsem k těm nejzářivějším světlům lamp. Doplavali jsme mezi škeble na mělčině u nízké zídky. Vylezl jsem na ni, podal Patty ruku a pomohl jí nahoru. Zakopla a upadla do trávy pod kokosovou palmou. Zvedl jsem ji a táhl za sebou. V botách mi čvachtalo, místo dechu jsme vyráželi jakési sípání, tak tak, že jsme se udrželi na nohou. Musel jsem se dostat k telefonu. Taky mi bylo jasné, že mám těžce poraněný obličej. Dostali jsme se k nějaké skalnaté zahradě, prošli přes ni a dorazili k motelu, který se z nepochopitelného důvodu jmenoval Medvědí stezka. Probíhal tu zajímavý letní obchod. Učitelé tance vyučovali bosa-novu skupinu turistů, kteří všichni vypadali, jako že žijou z toho, že češou jeden druhého. U hracího stolu padaly vysoké sázky. Vpadli jsme dovnitř, mokří, zmlácení a bez dechu.

Seběhli se k nám milí čilí muži, lomili rukama a vyráželi pronikavé výkřiky zděšení.

„Telefon!“ křikl jsem.

„Ale sem nemůžete takhle přijít.“

Chytil jsem toho nejbližšího za hedvábné sáčko, zvedl ho na špičky, a on mi křečovitým pohybem ukázal na lososově růžový telefon na modrém pultu. Když jsem paní v centrále požádal, aby mi dala policejní stanici, kysele zahuhlala, jestli jsem hotelový host. Odpověděl jsem, že jestli mě zdrží jen o jedinou sekundu, začnu na znamení netrpělivosti vyhazovat hotelové hosty oknem. Patty stála poslušně vedle mě se sklopenou hlavou a skleslými rameny.

Ozval se mi šerifův zástupce, který se ukázal být tak rozumný a pohotový, že mi to pomohlo se trochu vzchopit. Cítil jsem za sebou napjaté ticho, strnulé tanečnický, karty přišité do vzduchu, mužíky v livrejích. Popsal jsem tu loď. Řekl jsem, že z Citrus Innu vyplula asi tak před čtyřiceti minutami a směřovala na jih. Řídí ji A. A. Allen Junior, pravděpodobně psychopat.

Na palubě je v bezvědomí omámené děvče. Deeleen. Příjmení neznám. Dále paní Lois Atkinsonová, unesená proti své vůli, uspaná pěstí do hlavy. Pravděpodobně zamíří z Lauderdale na Bahamy.

„Jak se jmenujete a odkud voláte?“

„Motel Medvědí stezka. Mám tu dívku, která potřebuje ošetřit a odvézt domů. Jistá slečna Devlanová.“

„Pátráme po dívce jménem Patricia Devlanová, osmnáct let, tmavé vlasy, štíhlá postava.“

„To je ona. V jejím případě šlo o únos a o pokus o znásilnění. Můžete si ji tu vyzvednout.“

„Jak se jmenujete?“

Zavěsil jsem, letmo se podíval na čtyřicet nebo padesát vyvalených párů očí, otočil se a vyšel ven. Prošel jsem nějakým křovím, pak přes záhony na parkoviště. Každé nadechnutí mi působilo bolest, jako by mě píchaly tisíce jehel. Zamířil jsem k reklamním neonům a zjistil, kde vlastně jsem. Ke Slečně Agnes to je víc než jednu míli. Říká se tomu indiánský běh. Padesát kroků jdete, padesát utíkáte. Auto stálo tam, kde jsem je nechal.

Klíč od zapalování jsem neměl, ale v malé krabičce pod přístrojovou deskou byl náhradní.

Zamířil jsem domů. Slyšel jsem se vzlykat. Bylo to jako škytavka. Smutná, statečná, báječná holka, která mi naprosto věřila. Věřila mi. Věřila spolehlivému starému McGee. Ať jdou do háje, proč mi jenom všechny věří. Zamrkal jsem, jel dál, a proklínal Travise McGee.

TRECE

To, že jsem si vzal suchou košili a kalhoty, na mém vzezření moc nezměnilo. Doplahočil jsem se k velké lodi hned vedle, kde můj rozverný přítel, Alabamský Tygr, pořádá jedinečnou senzaci, permanentní večírek na vodě. Nabídl mi asi stovku zaručených léků, zeptal se mě, kdo že mě to táhl za paty po schodech obličejem dolů, a navrhl, abych si u něho na čas vypůjčil podle svého vkusu nějakou pečlivou soukromou ošetřovatelku. Já mu však řekl, že bych si raději půjčil Rut Cry. Neptal se proč. Řekl jen, ať si ji vezmu. On rád létá. Rut Cry je sedmimetrové torpédo s přídavnými nádržemi a dvěma mercedesy na zádi. Loď byla uvázaná bokem ke břehu, s doplněným palivem, připravená vyrazit. Štěbetající houf dívek mi pomáhal sundat plachtu, která ji chránila před nepřízní počasí, odvázal jsem ji a odstrčil. Silné motory zaburácely, děvčata stála na břehu a mávala mi sbohem jako v muzikálu. Připoutal jsem se k sedadlu z pěnové gumy, zapnul reflektory, otočil loď, projel pod mostem a zamířil do Atlantiku. Když jsem vyjel z kanálu, odhadl jsem kurs směrem na Bimini a zamířil tam. Jak jsem překročil šedesátku, zvedla se loď nad vlny a začaly se mi systematicky klepat zuby, lámat páteř, oddělovat jednotlivé části těla. Práskalo to a řvalo. Byl to boží trest za mé hříchy, sypaní soli do otevřených ran. Jednou jsem příliš sklonil příď a loď se málem potopila. Ubral jsem rychlost na pětáctýřicet. Když jsem byl mimo běžný provoz, zhasl jsem světla. Jihovýchodní vítr. Středně vysoké vlny. Usoudil jsem, že Play Pen může jet rychlostí tak asi patnáct uzlů. Mně trvá hodinu to, co jemu dvě. Takže od boje má dvouhodinový náskok. Ne. Hodinu a půl. A já jel kolem ní ve čtvrt na deset. To znamená, že ve čtvrt na deset jsem byl dvacet dvě míle za ním. Tři čtvrtě hodiny. Dalších deset mil mohl jet, než jsem se dostal sem. To je dvacet minut navíc. Pokud bylo mé měření správné, odhadl jsem, že ho dostihnu v půl jedenácté.

Tak jsem pokračoval dál až do půl jedenácté, pak jsem zastavil a otočil loď proti vlnám. Rozepnul jsem bezpečnostní pásy a postavil se s rukou opřenou o volant. Pokaždé, když se loď vyhoupla na vrcholek vlny, rozhlédl jsem se po horizontu. Měsíc postříbřil hladinu.

Byl jsem příliš daleko na to, abych viděl světla Cat Cay. Srdce mi poskočilo, když jsem na severovýchodě zahlédl světla, ale po třech pokusech je identifikovat jsem zjistil, že je to nákladní loď, která se vyhýbá mořskému proudu. Díval jsem se tak dlouho, až jsem začal vidět to, co tam nebylo.

Posadil jsem se a opřel čelo o volant. Jazykem jsem našel až dosud neznámé místo, kde mi chyběl kus zubu. Udatný moula. Trdlo McGee. Bylo to jako pokoušet se o postupku tím, že si vyměníte tři karty. Možná, že jede taky bez světel. Byl příliš chytrý na to, aby jel tudy. Mohl si to namířit na Kubu. Anebo znal někde u Candle Key šikovní zákoutí, kam se mohl schovat.

Hvězdy se s mírnou ironií seshora dívaly na to, jak se tu předvádím, a dělaly mě ještě menším, než jsem byl. Jeden človíček na malinké lodi uprostřed nesmírné noci. Zachvátila mě beznaděj. Loď se zahoupala, jedna menší vlna se rozbila o příď a chrstla mi do obličeje slanou vodu. Slzy a mořská voda chutnají téměř stejně.

Počkají do svítání a přiletí s vrtulníkem a frajírkama z Civilní protivzdušné obrany. A se záložákama, co potřebujou nalétat nějaké ty hodiny.

Najednou se stříbro na hladině ztratilo. Podíval jsem se nahoru a viděl, jak obrovský bouřkový mrak přikrývá měsíc. Pod ním se v dáli zablesklo, nízko a modře. Tak jsem se začal vracet. Pomalu, špatně jsem natáčel loď, Šplhal se do dlouhých, táhlých kopců a na druhé straně rychle padal dolů. Podíval jsem se směrem, odkud bouře přicházela. Kdybych sebou hodil, mohl jsem jí uniknout. Nasměrován jsem byl zhruba správně. Pobřeží je dlouhé, prakticky se nedá minout. V noci se prostě chytíte růžové záře reklam na Miami a podle toho pak určíte kurs.

Blesky už následovaly jeden za druhým. A když jsem se na ně podíval, něco jsem koutkem oka zahlédl. Jakýsi bod mezi mnou a tím blýskáním. Usoudil jsem, že se mi asi něco zdálo, ale pak jsem to uviděl znovu. Otočil jsem se a jel k tomu. Zmizelo to a pak se to zase objevilo. Žádná světla. Jen obrys něčeho proti zábleskům bouře v tmavé noci. A za chvíli jsem to viděl zas, už tak veliké, že jsem to nemohl minout. Udělal jsem veliký oblouk, abych se k tomu přiblížil

zezadu. Další zablesknutí bylo tak jasné a blízké, že jsem mohl rozeznat bledou jachtu na černém moři.

Byla to Play Pen, pomalejší, než jsem si myslel. Našel jsem ji později, než jak jsem si vypočítal a jen díky vrtochům přírodních jevů.

Zavěsil jsem se za něj a přizpůsobil svou rychlost jeho. Byl jsem asi sto metrů za ním. Byl mezi mnou a bouří. Bylo velmi nepravděpodobné, že by mě mohl zahlédnout, pokud se mým směrem nepodívá právě ve chvíli, kdy se zase zableskne. Jel deseti uzly za hodinu, možná proto, aby šetřil palivo. Podle mého kompasu mířil o moc jižněji, než na Bimini. Možná, že se chce dostat k Bahamské mělčině, zakotvit tam a ráno pak pokračovat na Berryho ostrovy. Natankovat až ve Fraziet's Hog Cay bylo sice riskantní, ale možné.

Měl jsem jiný problém. Nemohl jsem se k němu dost přiblížit, aniž by nezaslechl mé dva mercedesy. Za opaskem jsem měl zastrčenou malou českou automatickou pistoli, kterou jsem si vzal, když jsem se převlékal. Střílí jen o něco přesněji, než zahradní hadice. A ve chvíli, kdy polezu k němu na palubu, budu nejzranitelnější.

Objevil se oslepující záblesk, strašlivé zahřmění a ve vzduchu byl cítit ozón. Slyšel jsem šumění začínajícího deště. Začalo lít jako z konve a v té chvíli se mi ztratil. Natočil jsem se k němu, přidal rychlost a hledal ho ve tmě. Najednou se v dešti objevila zád' lodě. Otočil jsem volantem, dal zpátečku a jen tak tak, že jsem do něho nenarazil. Nemohl jsem si přát lepší clonu než tenhle prudký déšť, než jeho vše přehlušující bubnování. Přidal, a já rychle za ním. Riskl jsem to, pustil na chvíli volant a rychle uchopil vázací lano. Vrátil jsem se zpátky a srovnal kurs. Konec lana jsem držel v zubech. Za jeho lodí se tvořila vysoká vlna, ale věděl jsem, že když se přes ni dostanu, budu hned vedle něho v relativně klidné vodě. Déšť byl stejně prudký jako krupobití a až překvapivě studený. Dva první mé pokusy byly neúspěšné, ale pak se mi podařilo dostat se přesně tam, kam jsem chtěl. Vypnul jsem motory, natáhl se, a rukou zachytil zábradlí. V tom jsem ucítil, jak mi pistole sjela po noze dolů a t'ukala o nárt. Na změnu plánu však už bylo pozdě. Jak jsem se přehoupl přes zábradlí, znovu se zablesklo a já ho zahlédl přilepeného ke kormidlu. Rychle jsem uvázal provaz dříve, než za něj Rút Cry stačila zatáhnout. Obá-

val jsem se, jestli nylonové lano nepraskne, ale vydrželo to. Přikrčil jsem se a rozhlížel se po Junioru Allenovi. Zablesklo se. Byl pryč. Kormidlo se volně protáčelo.

Děšť náhle a bez varování ustal. Play Pen se začala po přírazové straně velikým obloukem otáčet. Vždycky, když sjela dolů mezi dvě vlny, silně se zakymácela. Ohlédl jsem se, Rut Cry jela na vlně za námi, dobře viditelná. A ke všemu vyšel ten zatracený měsíc. Stal se ze mě černý brouk ve stříbrné krabičce. Něco dvakrát zapraskalo. Něco mi pročíslu vlasy a do ucha mi vlétla můra. Odkutálem jsem se do vzdálenějšího kouta paluby. Rukou jsem nahmatal rukojeť kotvy. Vyrhl jsem ji z úchytek, napůl jsem se obrátil a jako oštěp jsem ji vrhl do tmavého vchodu kabiny.

Ozval se rachot a tlumené zakvílení. Pak oba motory zpomalily, škytly a zmlkly. Spočívali jsme nehybně na hladině. Rut Cry do nás setrvačností narazila. Loď se zakymácela a zaskřípalo to v ní. Chytil jsem do ruky židli, kterou jsme v předešlém boji nerozbili, a hodil ji do tmy tam, kde jsem předpokládal, že by mohl být. Oběma rukama jsem se chytil převisu stříšky kabiny a vytáhl se nahoru. Byl jsem teď v plném měsíčním světle, ale on se ke mně nemohl přiblížit, aniž bych ho před tím neviděl.

Dešťový vítr natočil loď ke straně, k té, která byla na druhém konci nylonového provazu. Prázdninová lodička. Přitiskl jsem se k laminátovému záchrannému člunu a rozvázal lana, kterými byl připevněn. Neměl jsem žádný speciální plán, jen jsem si chtěl vytvořit víc možných eventualit, které by se mi později mohly hodit. Bylo mi divné, že je tak potichu. Nervy jsem měl k prasknutí. Už jednou se mnou zametl a já dobře věděl, jak je silný a mrštný. Navíc jsem nebyl v takové kondici, jako dříve. Nevzpomínal jsem si, že by toho byl nějak moc dokázal, ale prostě jsem ho nemohl nechat jednat stejně. Chtěl-li jsem to přežít. Udělal jsem tu chybu, že jsem ho bral jako člověka a ne jako zvíře. Dokonce nebyl ani srstnaté zvíře. Byl to plaz. Určitě se k něčemu chystal.

Najednou jsem si uvědomil, že Rut Cry se potichu přibližuje k lodi. Trochu jsem se posunul a viděl na palubě jeho tmavou siluetu, rámovanou měsíčním světlem, jak ji k sobě přitahuje. Otočil se, vystřelil, a jak jsem ucukl zpátky jako želva do svého krunýře, proletěla

kolem mě do noci kulka. Vtom jsem přišel na to, co dělal po celou tu dobu, co byl zticha. Šel vybrat ze své skryše peníze a pytlík s drahokamy. Já jsem se tu najednou zčistajasna objevil a daroval mu malou, rychlou loď a zřejmě i dost paliva k tomu, aby se dostal zpátky na pevninu. Takže adios, compadre. Moc se mu to hodilo. Věděl, že jsem unikl a že to pro něho nevypadá nejlíp. Karta se obrátila. Mohl zamířit k tmavému pobřeží, loď pustit po proudu a zase někde začít hrát svou oblíbenou hru. Víc už jsem mu uškodit nemohl. Nechá-li mě na palubě Play Pen živého nebo mrtvého, to už ho nezajímalo. Jak jednou rozváže lano a skočí do Rut Cry, má téměř vyhráno. Já už ho nechytím.

Čekal jsem tak dlouho, jak nejdéle jsem si troufal. Play Pen dostala náraz, zakymácela se a zapraskala, a bílá vědra vody se vylévala na palubu, jak se vlna rozbila o příď. Byla to takzvaná samovylévací paluba, což znamená, že její podlaha je o něco výš než čára ponoru, a voda vytéká palubními odtokovými děrami v rozích zpět do moře.

Když se Rut Cry octla na úrovni boku lodi a zůstala tak asi pět sekund; nadzvedl jsem záchranný člun, shodil ho z kabiny dolů a skočil za ním. Bouchl o podlahu, odrazil se od ní a vrazil do něho. Srazilo ho to na záda a pustil lano od Rut Cry z ruky. Provaz rychle mizel pryč, jak se menší loď pod nápořem větru vzdalovala. Doskočil jsem tak, abych na něho spadl v okamžiku, kdy se zvedal ze země. Oběma rukama jsem ho chytil za ruku, ve které měl pistoli, právě v okamžiku, kdy ji chtěl otočit proti mě. Zavěsil jsem se na jeho ruku a táhl ho k sobě, jako když malý kluk visí na větvi stromu. Nohy mi ujely a já se praštil hlavou o palubu. Když jsem jeho ruku pouštěl, cítil jsem, jak mu v ní prasklo. Váleli jsme se po zemi, svíjeli se v rohu na zádi paluby a oba se snažili postavit se na nohy. Plazil se k lanu, které už bylo u zábradlí, natahoval se pro ně a byl by je chytil, kdyby se loď náhle nenaklonila na pravobok a jeho to neodhodilo zpátky. V měsíčním světle jsem viděl, jak bílý konec lana sklouzl přes zábradlí a zmizel v tmavé noci. Rut Cry už s námi neplula. Klečel jsem na zemi, rukama šmátral kolem sebe a hledal jeho pistoli. Měl obě ruce prázdné a já jsem přemýšlel, jestli mohla spadnout do vody. Uklouzl, spadl na zem a výkyv lodi ho na chvíli přišpendlil k zábradlí. Nová vlna se přes něj přelila. Věděl jsem, že ví, co musí

udělat. Musel vyřídít mě, nastartovat Play Pen a najít Rut Cry. Já byl hlavní problém. Konečky prstů jsem nahmatl pistoli a sevřel ji v ruce právě ve chvíli, kdy využil další nakloň na pravobok k tomu, aby se ke mně dostal. Kdyby byl lezl po čtyřech, tak to mohl stihnout. Jenomže on vstal, rozběhl se a dal mi dost času k tomu, abych zvedl pistoli a střelil ho do jeho obrovského břicha. Dříve než mě popadly jeho ruce, znovu jsem dvakrát stiskl kohoutek, a nic. Vydával podivné zvuky, jakési zapísknutí při každém výdechu. Nebyl v tom ani strach, ani bolest. Byl v tom obrovský vztek. Kdyby byl chtěl zašlápnout něco, co nechtělo ležet klidně, zřejmě by byl vydával stejný zvuk.

Chytil mě kolem krku a když se mi podařilo vymanit se z jeho sevření, uvědomil jsem si, že v pravé ruce nemá sílu. Mohl ji sice používat, ale bez většího efektu. Odstrčil jsem ho od sebe a zůstali jsme oba na všech čtyřech, hlavami k sobě. Kymácení lodi bylo příliš prudké, než abychom se pokoušeli vstát. Nemohli jsme uhlídat jeden druhého. Pistoli jsem ztratil. Používal levou ruku, já pravou. Vyměňovali jsme si rány pěstí jako v laciném televizním programu a sténali námahou. Zafunění, rána, zafunění, rána. Věděl jsem, že jestli vydržím, tak čas hraje pro mě. On měl v sobě kulku. Zřejmě si uvědomil, že ztrácí půdu pod nohama. Levou rukou si sáhl do náprsní kapsy u košile. Další pistole? Nůž? Dostal jsem najednou strach a abych to rychle skončil, vyrazil jsem proti němu. Jenomže on uskočil mrštně jako kočka, já ho minul a rozplácl se na podlaze. Odvalil jsem se stranou a při tom jsem zahlédl, jak se něčím rozmachuje nad mou hlavou a rychle jsem ucukl. Svezlo se mi to po hlavě, narazilo na palubu a roztrhlo se to. A v té chvíli jako by se po zemi rozsypaly barevné fazole kutálely se, zvonily a cinkaly v měsíčním světle. Zářivý poklad z plátěného pytlíku. Vyštěkl zděšením, sehnul se a začal je sbírat. Přes palubu se převalila nová vlna a všechno to smetla nenávratně k zádi, k odpadním dřám v rozích paluby a odtud do hlubin moře. Poklad na dně moře. Myslím, že v té chvíli na mě docela zapomněl. Příkrčil jsem se tak, jak nás to učili, počkal si, až se loď zhoupne, a když se zbytečně moc narovnal, plnou vahou jsem mu vrazil ramenem do žaludku. Opíral jsem se o zábradlí. On se otočil a

šel po mně ve chvíli, kdy sjel celý pravobok dolů. Pořád jsem se držel zábradlí, ale on je minul a spadl do moře.

Nevím proč jsem čekal, že půjde ke dnu jako kámen. Opřel jsem se o zábradlí, zvracel do vody a lapal po dechu. Viděl jsem, jak se vynořil, utřel si oči, rozhlédl se a pustil se směrem k Rut Cry. Přestože měl pochroumanou ruku a kulku v břiše, byl jsem přesvědčen, že se mu to podaří.

Zmocnila se mě nějaká zvláštní panika a rychle jsem tápal po něčem, co bych na něho mohl hodit. Play Pen plula stejným směrem jako on, takže se nemohl vzdálit moc rychle. Uprostřed záďové desky byla připevněná veliká kotva. Vytáhl jsem ji ven a řetěz zarachotil. Pevně jsem se zapřel nohama a velikým obloukem hodil kotvu směrem k němu. Přistála mu přesně na zádech a moře bylo najednou prázdné. Provaz, přidělaný ke konci řetězu, se mi rychle odvíjel pod nohama. Podvědomě jsem na něj šlápl. Naprosto vyčerpaný jsem se sehnul a zvedl ho ze země. K tomu, abych vytáhl kotvu zpátky na loď, jsem už neměl sílu a přivázal jsem ji jenom k zábradlí. Pořád jsem po něm pátral. Nevěřil jsem, že by ho mohlo něco udolat. Loď se zakymácela, snažil jsem se získat rovnováhu a při tom jsem stoupl na něco jako oblázek. Zvedl jsem to a strčil do kapsy. Dovlekl jsem se ke kormidlu. Musel jsem něco udělat s tím věčným houpáním, jinak bych se brzy zbláznil. Nastartoval jsem motor, otočil loď proti větru a zapnul automatického pilota. Spodní ret jsem měl na dvě půlky, jedna z nich visela volně a obnažovala mi zuby na levé straně. Rozsvítil jsem světla. Vedle kormidla ležela v pouzdře kapesní svítilna. Vzal jsem ji a šel dolů. Kymácení lodi shodilo obě ženy z postelí. Ležely v úzké uličce mezi pryčnami, obličejí dolů. Deeleen nahoře, Lois pod ní. Položil jsem Deeleen zpátky na postel. Pořád ještě tvrdě spala, z hrdla jí vycházelo táhlé chrápání. S Lois jsem zacházel jemněji. Klekl jsem si k ní, otočil ji a zvedl. Je jí obličej měl barvu kvasnic. Bezkrvné rty byly úplně modré. Levá polovina jejího obličeje byla jedna veliká podlitina. Nemohl jsem poznat, jestli dýchá, ale když jsem položil ucho na její hrudník, slyšel jsem tichý, pomalý zvuk, nesmělý boj jejího srdce.

Přikryl jsem obě dekami, zastrkal jim je kolem těla, a mumlal si pro sebe. Zdálo se mi, že mám hlavu plnou dalek, přízraků a mlhy. Byla to široká, opuštěná země, uzavřená do papírově křehké kosti.

Najít Tygrovu loď. Úkol číslo jedna. Hledat po větru. Šel jsem ke kormidlu, vypnul automatického pilota a přidal rychlost. Najednou jsem si vzpomněl na tu zatracenou kotvu. Loď nemohla udržet směr. Měl bych provaz uvázat kolem sloupu na zádi. Vlečená kotva vypluje za lodí a bude se držet v její brázdě. Znovu jsem zapnul pilot a šel na záď. Rozhodl jsem se, že ji odvážu a nechám uplavat. Zamířil jsem reflektor na brázdu za lodí, jestli se kotva neobjeví. Zčeřená brázda vytvářela asi patnáct metrů od záďe oblý hrbol. Na něm se vezl Junior Allen, obličej ven z vody, a usmíval se na mě.

Najednou, jako by se chtěl předvést a ukázat mi, jak má situaci pod kontrolou, se otočil kolem své osy, na okamžik zasvítíl jasný lesk kotvy, pak se znovu zklidnil, obličej stále nad vodou. Za ušima se mu dělaly drobné vlnky.

Nemohl jsem se ani pohnout, ani myslet, ani mluvit. Známý svět byl pryč a začal příšerný sen, ve kterém jsem bojoval s něčím, co už nikdo nevymaže. Nemohl jsem se přimět k tomu, abych zhasl reflektor. Znovu se otočil. Pak jsem konečně uviděl, čím to bylo. Měl krk vklíněný do místa, kde se kotevní háky rozbíhají, jejich hroty mu tlačily na čelist a tím nutily ústa do toho úsměvu. Dopotácel jsem se k lanu a třesoucímá rukama jsem lano odvázal. Okamžitě zmizel, jak ho kotva stáhla ke dnu. Objal jsem zábradlí a začal zvracet. Když jsem se pak podíval před loď, viděl jsem, že se blížím k Rút Cry a za chvíli ji minu. Přeběhl jsem ke kormidlu, otočil loď, jemně přirazil k ní, chytil její lano tam, kde jsem předpokládal pevninu a za stálého sledování Rut Cry jsem zvýšil otáčky na 2800. Sešel jsem dolů a podíval se na obě ženy. Lois měla ledové, ochablé ruce. Na krku jsem jí nahmatl puls. Žila.

Přepnul jsem vysílačku na „loď-pobřeží“ a na nouzové frekvenci vysílal signál pro pobřežní hlídku. Na třetí pokus se jasně a zřetelně ozvali. Řekl jsem jim, kdo jsem a kde jsem a něco o lékařské pohotovosti. Bylo po půlnoci. Můj rozbitý ret mi úplně změnil hlas. Řekl jsem jim, že vzhledem ke zdravotnímu stavu té ženy a povětrnostním podmínkám na moři si nemyslím, že je možné převést ji vrtulníkem.

Řekli mi, ať zůstanu na příjmu. Pak se ozvali znovu a na jejich žádost jsem vzal baterku a podíval se jí na oči. Jednu panenku měla malinkou a druhou obrovskou. Znovu mě požádali, abych zůstal blízko vysílačky. Vyšel jsem ven, abych se trochu porozhlédl. Na západním horizontu svítila řada světél. Otočil jsem reflektorem a v odtokové trubce jsem zahlédl něco malého modrého. Zvedl jsem to. Pak jsem našel další tři kousky. Dohromady jich bylo pět. Jediných, které nepohltilo moře.

Znovu se ozvali, a protože mě nějakou záhadou zahlédli, opravili můj kurs o pět stupňů. Říkali, ať jedu nejvyšší možnou rychlostí do Lauderdale, kde mě u mola číslo 66 bude čekat sanitka.

Vymáčkal jsem z lodi všechno, co se dalo. Motory řvaly na plné obrátky. Na plný plyn jsem to vytáhl skoro na 4500 otáček. Trochu jsem ubral. Nádrže byly z poloviny plné. Řídil jsem ručně a Tygrova loď za zádi se zvedala a klesala nahoru a dolů, a kymácela se ze strany na stranu.

Červená světla na autech na navigaci se otáčela a blikala. Zakotvil jsem blízko nich, na palubu vtrhla horda lidí, kteří vydávali povely jeden druhému. Obě ženy vynesli se stejnou profesionální péčí.

Jel jsem s nimi do nemocnice. Zašili mi ret, zrentgenovali mě, ovázali žebra a narovnali nos do přijatelné polohy. Zatímco mi to všechno dělali, jiní lidé oholili Lois hlavu, otevřeli jí lebku a uvolnili tlak, vyvolaný obrovskou podlitinou. Operace byla velmi úspěšná. Tři dny po ní pacientka zemřela na pneumonii, s kyslíkovým přístrojem na obličeji. Seděl jsem vedle její postele, díval se na ni přes průhlednou fólii a pomáhal jí s každým nadechnutím, dokud úplně nepřestala dýchat. Pak se celá zmenšila a její malý šedivý obličej pod obrovským turbanem z obvazů se pomalu vytrácel.

CATORCE

Co děláte, když máte v hlavě tmu?

Asi odpovídáte na otázky. Bylo tam hodně lidí a padalo hodně otázek, protože šlo o zajímavý právníký problém.

A i když je vám celkem jedno, jak moc nebo jak málo jim toho řeknete, zůstává ve vás pořád něco jako instinkt, podle kterého odpovídáte a snažíte se vše zjednodušit. Neměl jsem tušení, kde k těm penězům přišel. Ani Cathy to nevěděla. Jenom si myslel, že on by mohl být ten, kdo ji zmlátil. Já byl její přítel. Jen jsem si to chtěl ověřit a on mě překvapil. A nakonec mi štěstí přálo.

Deeleen se mohla pominout vzteky, že to celé prospala. Patty byla rozhodný, precizní, rozhněvaný a dokonale se vyjadřující svědek.

Připravil jsem si svou verzi, kterou jsem řekl asi čtyřicetkrát. Ano pane, byl to ode mne nesmysl, pokoušet se ho najít v moři. Počkal, až vylezu na palubu a pak mě omráčil. Probral jsem se ve chvíli, kdy přelézal do druhé lodi. Viděl jsem, jak ztrácí rovnováhu a padá do vody. Viděl jsem ho plavat. Chtěl chytit tu druhou loď, ale plula tak rychle, že ji nemohl dohonit. A já byl příliš zesláblý a otupělý na to, abych se mohl o něco pokusit. Myslím, že jednou jsem ho zaslechl volat. Nastartoval jsem velkou loď a jel ho hledat, ale když jsem tu druhou loď našel, byla prázdná.

Brzy se mi podařilo vyvolat u reportérů naprostý nezájem. Mluvil jsem dlouho a ze široka. Klidně jsem se dvacet minut zabýval charakteristikou vlastností Play Pen a dalších dvacet trupem Rut Cry. Pořádal jsem hodinové přednášky o zjištění vlastní polohy pomocí kompasu a o tom, jaké tam bylo počasí. Poslouchali a poslouchali, až jim začala klesat víčka, padat brady a zívali jeden přes druhého. O tom, jak jsem Juniora Allena viděl s hlavou vklíněnou do kotevních drápů, tancujícího na bludných proudech, jsem neřekl nic.

A ještě něco děláte, když máte v hlavě tmu.

Naučíte se zvyknout si na ni. Na všechny její odstíny. Na tmou žhavého slunce na pláži a tmu po intenzivní tělesné námaze. Na malou tmu po alkoholu. Malou tmu Tygrových děvčat. Ale ty nemají

dlouhé trvání. Tělo se uzdravuje, ale jedna jeho část vydechla za tou průhlednou fólií naposled.

Jednou za čas přijdou, aby vám položili zase nějaké otázky, ale vy se tváříte vlídně, trochu přihloupě a velmi zdvořile. Švagrová přijela, vzala si, co z té paní zůstalo, a odvezla to na sever, aby se tomu uspořádal přiměřený pohřeb do rodinné hrobky.

Jednoho dne jsem zjistil, že jsem s penězi téměř na suchu. A do téhle záležitosti jsem se pustil pro peníze. Byl jsem k smíchu. Někde vzadu za srdcem jako bych cítil, jak se tiše směje, takovou sotva slyšitelnou melodii. Komupak se to smějeme, miláčku, říkalo to.

Tak jsem vzal to, co z mých financí ještě zbývalo, jel nahoru do New Yorku, ubytoval se v laciném hotelu a zavolal Harryho. Ukázal jsem mu, co mám. V očích se mu zablesklo, i když mi tvrdil, že to nestojí za nic. Dal jsem mu jeden, který vypadal, že má nejmenší cenu. Dohodli jsme se, že sedm procent, z prodeje bude jeho. Trvalo mu to půl druhá dne. Přinesl mi tři tisíce osm set třináct dolarů. Druhý den prodal jeden po druhém další dva, a za každý mi dal o něco víc než čtyři tisíce. Čtvrtý prodával celý den. Pět tisíc a něco. Když jsem mu dával poslední, něco mi říkalo, že ho už nikdy neuvidím, tak jsem mu tvrdil, že ten nejkrásnější z celé úrody mám schovaný. Chtěl ho vidět. Řekl jsem, že ho uvidí hned, jak přinese peníze za pátý kámen. Tím jsem ho postavil před neřešitelný problém. Nevěděl, jak naložit s vlastní chamtivostí. Takže přišel znovu a měl něco přes pět tisíc. Když jsem mu řekl, že už žádný další nemám, nepřipadal mi dostatečně zklamaný. Z toho jsem poznal, že počítal se vším. Já ale taky. Nechal jsem Harryho, ať si klidně vyrazí dveře z koupelny a kluk, který obsluhoval výtah, mě za deset dolarů odvezl do suterénu, kde už mě čekal o něco dražší chlapík, a ten mě zadními dveřmi pustil do postranní uličky. O čtyřicet minut později jsem už seděl ve vlaku do Philadelphie, kde jsem chytil letadlo na Floridu.

Jednoho zářijového odpoledne jsem k sobě pozval na Busted Flush tu blondýnu s hnědýma, smutnýma očima. Záclony v oknech tlumily světlo v obýváku. Na sobě měla častým praním vyšisované modré šaty. Plaše vešla z parného venkovního vedra do chladného vzduchu uvnitř, obrněna modrými šaty a pokorným společenským

vystupováním, pohybujíc se na krásně tvarovaných, štíhlých nohách tanečnice.

„Cathy, já ti jen tak zavolám a ty se hned sebereš a přijdeš?“

„Proč ne?“

„Nejsi až moc pokorná?“

„Nevím. Možná. Vy jste mi chtěl pomoci. Je mi moc líto ty paní. Říkala jsem vám to, možná, že se na to pamatujete. Je mi moc líto, že to takhle dopadlo.“

Nesměle se na mě podívala a pak uhnula očima. Dívala se na své ruce v klíně. Myslím, že o opilcích věděla své. Snad pochopila, co vedlo k pití mě. Snad to všechno slyšela v mém hlase, když jsem jí volal, aby ke mně přišla.

„Tvá účast mě hluboce dojíká.“

Vzdychla. „Klidně si buďte zlej, když vám to dělá dobře. Mně to nevádí. Vypadá to, že nikomu se nepovede nic tak, jak by chtěl.“

Seděla na žluté pohovce. Přinesl jsem malý stolek a postavil ho před ní. Zamkl jsem dveře, pak jsem šel do kajuty a přinesl peníze. Tak, jak jsem si to předem připravil, položil jsem je na stůl ve třech hromádkách. Jednu velkou a dvě malé.

„Když jsme se s Juniorem Allenem kočkovali, tak ty kamínky rozsypal. Většinu jich sesbíral a pak s nima vypadl z lodi. Byl bych mohl jeho mrtvolu vytáhnout, prohledat ji, vzít si mokré bankovky a zbytek kamenů a hodit ho zas zpátky. Ale na to jsem neměl žaludek. Upřímně řečeno, ani mě to nenapadlo. Zůstalo mi pět kamenů. Zbytek šel přes palubu. Prodal jsem je v New Yorku. Celkem jsem za ně dostal dvacet dva tisíc, šest set osm dolarů. V takhle hromádce je šestnáct set šedesát osm dolarů.“

Podívala se na peníze a pak na mě pohledem pozorného a poslušného žáčka.

„To pokryje mé výdaje,“ řekl jsem. „Přibližně tolik jsem utratil. V takhle té hromádce je tisíc dolarů. To je můj honorář. Zbývá tudíž dvacet tisíc v takhle hromádce. Ty jsou tvoje.“

„Řekl jste, že si necháte půlku.“

„Cathy, já se s tebou nehodlám hádat. Nepovedlo se to. Totální výbuch. Ten honorář je pro to, abych si dodal sebedůvěru. Je to tvoje.“

„Tolik peněz bych nespotřebovala za celý život. Vemte si půlku.“

„Poslouchej, ty ženská jedna pitomá! Jak víš, že jsem si ji už nevzal? Třeba jsem mu sebral všechno. Proč bys mi měla jen tak věřit?“

„Udělal jste to dobře. Já dokonce ani nevěděla, že jste vůbec něco získal. Vemte si půlku, jak jsme se dohodli.“

Natáhl jsem se a chytil její kabelku. Nacpal jsem do ní peníze a zavřel ji. „Já mám tolik, kolik potřebuju.“

„Nemusíte hned křičet. Když chcete, abych si to vzala, tak si to vezmu. A mockrát vám děkuju, Traviši.“

Odkopl jsem stůl z cesty a svalil se k ní na pohovku. Zatraceně pokorná, povolná, odpouštějící ženská. Měl jsem chuť ji zbít. Ublížit jí tak, abych zničil její němou upřímnost, její zoufalou snahu zalíbit se mi. Chytil jsem ji kolem krku, přitáhl ji k sobě, uchopil a nelítostně ji políbil na ústa. Pustil jsem ji a ona se narovnala, jazykem si přejela rty a trochu zachmuřeně se na mě podívala.

„Tak co?“ řekl jsem.

„Jestli mi tímhle chceš říct, že mě chceš, a teď čekáš, jestli já řeknu ano nebo ne, tak myslím, že spíš ano, jestli ti to může pomoci. Jestli si myslíš, že je to opravdu to, co ode mě chceš. Dostala jsem tě do velikých potíží. a teď stejně nemám jinou možnost, ať už se to vezme jakkoliv.“

Vstal jsem, chytil ji za ruku a táhl za sebou. Nebránila se. Vstrčil jsem ji před sebou do kajuty. Rozhlédla se kolem. Klopýtl jsem a sedl si na postel. Rozepla postranní zip na těch svých modrých šatech, rychle a vážně se na mě podívala, kousla se do spodního rtu a na čelo jí spadla chlapecká čupřina vlasů, v obličejí pořád to lehké zachmuření. Přetáhla si šaty přes hlavu a přehodila je přes opěradlo židle. Sehnula se a zula si boty. Měla na sobě docela prosté spodní prádlo, přiléhavé kalhotky a jednoduchou podprsenku.

„Kristepane, Cathy,“ řekl jsem, „přece tě nikdo nenutí.“ Dívala se na mě bez výrazu. „Nemusíš, když nechceš.“

„Ty ses urazil, co?“ řekla, dala si ruce za záda a rozepla si podprsenku.

„Obleč se!“

„Co?“

„Byl to pitomej nápad. Obleč se a běž.“

Začaly jí téct slzy po tvářích, koulely se dolů, ale výraz jejího obličeje se nezměnil. „Musíš vědět, co chceš,“ řekla. „Já nejsem nic zvláštního. To asi víš. Ale jen pít, to ne, tohle musíš vědět sám, nebo mít někoho, kdo by ti to řekl.“

Lehl jsem si na postel, zády k ní. „Promiň,“ řekl jsem. „Běž pryč.“

Dával jsem pozor, jestli něco neuslyším. Myslím, že jen tak stála a dívala se na mě. Pak obešla postel, vlezla si do ní z druhé strany, vzala mě za ruce a obtočila si je kolem těla, byla jen v těch svých bílých kalhotkách, stulila se ke mně tak, že jsem si mohl ponořit obličej do měkké dutiny jejího hrdla. Voněla mýdlem a slabým květinovým parfémem. „Cathy, já jsem nemyslel.“

„Psst,“ řekla. „Já vím, že nemusím být taková. Ty chceš jen ničít, kopat, bojovat. Já to vím, Trave. A taky vím ještě něco. Musíš se umět pustit. Je to těžký. Tebe Bůh miluje, já to vím. Ženská se z toho může vybrečet. Ale ty poslouchej. Já jsem jenom někdo, kdo je zrovna blízko u tebe, koho se můžeš chytnout. I to pomáhá. Je úplně jedno, co chceš nebo co nechceš, anebo co děláš nebo neděláš. Chyť se mě a zkus se jí pustit. Ona je pryč. Musíš ji nechat jít tam, kam jde, a nedávat si proto vinu. Jsem tu s tebou. Jsem někdo, kdo tu je, abys nebyl sám. Můžeš se mě držet, milovat mě nebo mě bít anebo u mě plakat, jestli můžeš. Nebo si povídat o ní. Nebo cokoliv chceš. Já budu teď s tebou. Dneska večer mám volno. Teď chvilku přemýšlej a pak mi řekneš, jestli tu mám zůstat nebo jít pryč.“

„Asi... zůstaň.“

„To víš, miláčku.“

Silnými prsty mi masírovala ztuhlé svaly na šíji a na ramenou. Neuvědomoval jsem si, že jsem měl celé tělo napjaté jako struna, dokud jsem čas od času dlouze nevydechl a potom cítil, jak mi s každým výdechem svaly jeden po druhém povolují. Ve světle pomalu končícího se dne jsem uchopil její ruku a podíval se na ni, na drsnou pokožku, drobné modré žilky, klouby venkovské ženy. Byla to něžná ruka. Políbil jsem ji a ucítil stehy na svých rozbitých ústech. Hnědé oči se v ustupujícím světle zaleskly a dech se jí zrychlil. Všechno

bylo tak zvláštní, hluboké, sladké a prosté, jako by to bylo věčně prodloužení uklidňující blízkosti, tak přirozené jako všechno ostatní.

Ve tmě zašeptala: „Teď, když mám ty peníze, měla bych zůstat u svého dítěte. Tam dole v Candle Key nám vydrží dlouho. Mohla bych vystřídat Christinu a starat se o děti. Chce zase jít do práce, dělat servírku, už ji nebaví být pořád sama. Můžu dát výpověď. A ty, Trave, ty bys měl přijet s touhle lodí k nám a zakotvit u našeho mola. Nahromadilo se tam spoustu práce pro mužského, jako jsi ty. Když budou ostatní děti ve škole, tak bychom si někdy mohli vyjet s Davem na ryby. Mohli bychom. Já myslím, že ti to udělá dobře, být nějaký čas tam dole. Bude to tak milé a příjemné jako teď tady, a sami poznáme, až přijde čas k tomu, abys jel zase dál. Nebyla by to pro tebe žádná povinnost.“

A tak jsme i udělali. Dával jsem se dohromady mnohem rychleji, než bych byl očekával. A nakonec jsem odjel a přemýšlel nad tím, jestli nejsem ten největší hlupák na světě, že jsem se tam neusadil napořád.

Když jsem ten den na konci listopadu odjížděl, s úsměvem zahladila slzy, řekla pár, jen nám dvěma známých vtipů, a pak s dítětem v náručí stála na molu a mávala tak dlouho, dokud jsem ji i ostrov neztratil z očí.

KONEC

O autorovi

John D. MacDonald je absolventem syrakuské univerzity a získal titul MBA Master of Business Administration na harvardské Vysoké škole obchodní. On a jeho manželka Dorothy měli jednoho syna a několik vnoučat.

John D. MacDonald zemřel v prosinci 1986.

John D. MacDonald

Tmavomodré sbohem

Z anglického originálu *The Deep Blue Good-by*,
vydaného nakladatelstvím Ballantine Books, New York 1983,
přeložili Alexander a Jan Jeriovi.

Obálka Miloslav Havlíček

Grafická úprava Antonín Chmel

Vydalo nakladatelství PRAGMA, Praha 1991

Náklad 30 000 výtisků

ISBN 80-85213-10-9